COLECȚIA
451° F

alexandru vakulovski

LETOPIZDEȚ

cactuși albi pentru iubita mea

Alexandru Vakulovski

CACTUŞI ALBI PENTRU IUBITA MEA

0. Start

„Dragostea e un butoi de căcat cu un strat subţire de miere deasupra.

Vezi, simţi mirosul mierii ca mai târziu să-ţi dai seama că ai nimerit în căcat.”

Tată Tu

„Yo, I want everyone to listen to the words of this song”

Eminem

„căci toată istoria ţării e istoria bolii”

Vladimir Vîsoţki

1. Moarte de râs

Ai intrat în cameră tocmai când toţi ne luasem dozele. Zăceam aşa cum ne-a găsit ruperea. Allbe pe podea, Scrof în patul său supraetajat, Hipp cu o carte pe faţă, Hohl cu mâinile între craci, eu cu picioarele pe pernă şi cu capul în jos. Nu ţi-a răspuns nimeni la bătăile la uşă.

M-ai întors cu faţa spre tavan, mi-ai deschis cu degetele ochii. Imaginea ta m-a izbit, dar imediat a dispărut în beznă. În galicele mele erai alături. Am început să-mi revin, să simt că eşti lângă mine de-adevăratelea. Tu mă săruţi, îmi vorbeşti. Nu înţeleg nimic, dar cuvintele tale îmi dau o senzaţie de linişte, de absenţă a oricărui pericol.

Cuvintele tale aleargă prin ochii mei, le văd culorile, încerc să le prind, să le opresc din zborul lor, să le înţeleg. Degeaba. Totuşi ies cu încetul la suprafaţă, bezna începe să fugă de culori, încep să te văd, aşa cum mă priveşti, cum lacrimile tale îţi curg pe obraji, cum cad pe fruntea mea.

Te dezbraci, mă dezbraci şi pe mine, te culci alături. Îmi vorbeşti continuu, să mă ţii la suprafaţă. Nu ştiu ce îmi vorbeşti, încă nu reuşesc să înţeleg nimic. Ştiu doar că te-ai întors, că eşti aici, lângă mine. Aş vrea să mă trezesc, să te prind în braţe. Să-ţi vorbesc. Să-ţi spun că sunt un idiot şi să mă bucur de prezenţa ta.

Nimic din toate astea nu le pot face. Nu pot nici măcar să te ascult, să gândesc. Sunt totuşi fericit că eşti alături, nu ştiu dacă simţi asta, nu ştiu dacă asta se poate

vedea. În cameră se simte doar fumul şi respiraţii bolnave. Dacă cineva ar aprinde camera nimeni nu s-ar mişca din pat. Nimeni nu şi-ar da seama de nimic.

Va fi doar un nou gruzon, următorul coşmaric. Atât şi nimic mai mult. Nimeni nu-şi va putea da seama că arde, suntem prea departe, suntem în focuri.

Toţi îşi trăiesc halucinaţiile lor, visează că aleargă, că zboară, că mănâncă dulciuri. Doar tu eşti trează. Începi să te simţi ca în morgă, îmi asculţi respiraţia, te ridici. Eşti goală, dar nimeni nu te vede, toţi sunt ubitâie, morţi pentru patrie. Bei nişte apă şi îmi aduci şi mie. Mi-o torni în cap. Aud: bună dimineaţa. Deci e dimineaţă.

2. Atenţie! Se puşcă!

Ce naşpa e când nu eşti alături de mine, când încep să-ţi vorbesc şi la un moment dat îmi dau seama că vorbesc singur. Ce naşpa e să mă trezesc după ce te-am visat şi să nu te găsesc ghemuită lângă mine. Ce nasol e să vreau să te fut, iar tu să fii la sute de kilometri de mine.

Tu în Cluj, eu în Bucureşti, în Braşov, tu în Braşov, eu în Bucureşti. Tu în România, eu în R. Moldova. Eu în România, în Rusia, tu în Grecia, Olanda sau Belgia. Am impresia că nimic nu se schimbă, că tot timpul încercăm să ne întâlnim, să rămânem pentru totdeauna împreună, dar de fiecare dată se întâmplă ceva, de fiecare dată eu trebuie să fiu expulzat de lângă tine. Sau tu să pleci.

Aşa trec zilele noastre. Îmbătrânim separat şi uneori

ne bucurăm împreună.

Îmi amintesc că odată, demult, m-ai întrebat de ce te iubesc. Am început să-ţi răspund că eşti frumoasă, că-mi place să te fut. Am vrut să continuu, dar ai fost înfuriată rău. Cum mă iubeşti pentru că îţi place să mă futi? Da, Lolită mică, te iubesc pentru că îmi place să te fut. Restul e futai, aşa. Un fut există şi înainte de sexul propriu-zis şi după. Mie îmi place totul.

Să mă trezesc dimineaţa alături de tine, să dorm mai departe, apoi să te văd în picioare, să mă trezeşti bosumflată că iar tu ai făcut cafeaua de dimineaţă. Eu să mă uit la TV şi tu să mi-l opreşti, mai dă-l dracului, vină şi stai cu mine!

Sau eu într-un cămin, tu în altul, timpul împărţit după clipele când stau cu tine. Să mă car de la un capăt în altul al oraşului, noaptea, ca nu cumva să vă vină un control şi să te dea afară din cămin. Sau în chirii, gazde. Când separat, când împreună. Sau în oraşe diferite.

Când nu eşti lângă mine mi te aduce fumul, te visez alături. Nu vreau atunci să mă mai trezesc. Dar mă strigă cineva, hai, cafeluţa! Şi aşa începe dimineaţa frumos fără tine. Un bulibuleator cu un căpăcel de marijuana sau haş. Totul devine limpede, căcatul se împrăştie, stăm în cap. Suntem cu toţii conectaţi la o lume veselă, frumoasă. În care ţi se dă tot ce vrei.

Şi noi ne băgăm pula în realitate, creăm o realitate numai a noastră. Ceea ce simţim noi e cu mult mai mişto decât căcatul de afară. Tot ce e afară e străin, e duşmănos,

ne doreşte doar răul. Stai închis în cochilia ta şi consumă-ţi visurile. Trăieşte în viaţa ta halu.

Şi ca să nu te gruzeşti trebuie totuşi să-ţi încarci memoria, scrumiera din cap, cu imagini care încă nu au fost pătate de oameni, de fucking shit, de mother fucker. Astea sunt clipele când sunt lângă tine. Dacă nu ai exista, probabil aş face o faptă măreaţă. Aş lua un kalaşnikov şi aş face o panaramă a căcatului. Nici o problemă, e peste tot. S-ar găsi atunci şi cineva care să mă împuşte şi pe mine în cap. Oricum ăsta e visul societăţii – dacă vezi un cap: împuşcă!

3. Bob

Bob e o mare figură, da’ e băiat de treabă. O dovadă e că-mi aducea ciocolată când venea de-acasă, iar eu eram în căminul XVI. Ciocolată Bob nu prea ducea nimănui, nici chiar nepoţilor săi, mânca-i-ar dracu’ – vorba lui, căci, ce pula, Bob dacă nu-şi ia porţia de ciocolată zilnică visează coşmaruri, rămâne profund nefericit. Şi chiar dacă are mai multă, ce? Dacă nu reuşeşte să o mănânce azi pe toată – o mănâncă mâine!

Bob are un neajuns, de la care pornesc altele. E băiat de bani gata, pe deasupra cu porniri intelectuale, care ar vrea să ajungă un homo universalis. Lucru’ ăsta l-a cam orbit, nu poate vedea altceva decât a fost învăţat. E obişnuit să cheltuie banii aiurea, nu e vina lui, aşa a fost dresat. Când au venit *vremurile grele*, cum zice, părinţii i-

au cumpărat apartament şi i-au spus să-şi ia chiriaşi şi să nu mai ceară bani de-acasă că gata! Şi Bob care era obişnuit să mănânce zilnic câteva pizza, ciocolată & sucuri la greu împreună cu Greta s-a ofticat tare. De aici au cam început istoriile lui şi ale apartamentului. E o chestie de seriale! Au trecut prin el o grămadă de imbecili, tot felu' de specimene. Singurul lucru care îi uneşte – toţi au fost şi sunt dubioşi. Şi periculoşi pentru şoareci, căci Bob are şi o armată de hamsteri care ronţăie toată ziua uşile, cărţi, casete, tot ce le nimereşte în faţă.

Bob nu mănâncă varză, macaroane şi nu e deloc complexat din cauza asta. Din contra, de-abia aşteaptă să te vadă mâncând din astea ca să-ţi zică: uaî, fu, ce rahat! În schimb, el mănâncă restul, deşi sincer se crede vegetarian, yoghin şi alte prostii. Totuşi primul loc în meniul lui îl au dulciurile. Le mănâncă în cantităţi industriale, până ajunge la constipaţie, iar apoi înfundă şi buda.

Printre primii chiriaşi Bob a avut o pereche cu un motan. Săracu' Bob se întorcea de o sută de ori din drum, că i se părea că a uitat să închidă uşa, lucru fatal pentru şobolanul său, atunci singurul. Mamă, ce scandaluri erau atunci! Tipa povestea la toţi cât de mult o iubeşte ăla, cum o fute, cum îi dă muie, cât de mare e dragostea lor. Cu un singur obstacol – mă-sa. Care nu-l prea suferă pe iubiţel. Adevărat că iubitul scăpase câteva palme în mă-sa, dar se mai întâmplă, soacrele astea au probleme când simt că cineva se fute iar lor acest lucru le este inaccesibil.

Prinţesa fugise de acasă cu *prinţul*, mă-sa îi căuta, din cauza asta ea nu se ducea la fuckultă ş.a.m.d. Până la urmă i-a găsit mă-sa. Şi-a luat odorul şi a futut-o acasă. Odorul nu i-a zis nimic iubitului, din contra, i-a zis să se întâlnească în oraş când trebuia să vină mă-sa. Până la urmă totul sa terminat cu un happy-end băşinos. *Prinţesa* s-a lăsat furată încă o dată de *prinţ* şi au tăiat-o împreună la Sulina, patria lui.

Alt chiriaş a fost Pepito – un băiat tare inteligent. Şi istoria lui merită băgată în seamă. Venit de la Bacău pentru a fi într-un oraş cu iubita sa. Însă chiar peste vreo lună de la venirea lui iubi a tăiat-o în Italia. Ce să-i faci, mai ales că tat-so era colonel sau aşa ceva şi nu agrea ideea ca fiica sa să fie futută de cineva. Da, şi să ştie el. Dragostea-i dragoste, da' când o vedea Pepito pe Jennifer Lopez i se cam scula. Aşa că şi-a găsit alta, până una-alta, vorba aia. Alta adusă de Patrocle, maneaua întruchipată, alt chiriaş. Pepito era agent comercial şi spunea cu fiecare ocazie că dacă eşti băiat inteligent îţi merg toate strună. În timp ce zicea asta se lovea uşor în piept şi arăta asistenţei dantura. Se spăla pe dinţi cu *Super cristal*, no. Bob mi-a zis uşor emoţionat, de vreo zece ori, că cre' că Pepito era yoghin, că avea o mantra sau o mandala, nu ştiu, că eu nu le am cu astea, pe uşă. Adică o huinea la care te beleşti ca să ajungi în nirvana. Uneori mai discutau despre anumite tehnici yoga, spre fericirea mea, că eu mă futeam atunci de râs. Bob îi dăduse lu' Pepito o carte de Osho. După ce o citise ăsta a zis că-i cam deampulii, că nu a aflat nimic nou

din ea. Ambii se mai lăudau că au ajuns uneori să doarmă în stare conştientă, să-şi dea seama de ce se întâmplă în jurul lor. Lui Bob i s-a părut ciudat că Pepito nu răspunde totdeauna când bate la uşă. Odată când i s-a părut că i-a răspuns a împins uşa. Era cu gagica lui care era în pat doar în chiloţi. De fapt a zis *imediat*, iar mie mi s-a părut că a zis *intră*, se scuza Bob. L-am întrebat dacă era bună, mi-a spus că nu prea ştie, că nu a stat să se uite atent.

Când te înţeleseseşi cu Rita să staţi împreună în chirie, după ce ea te-a sunat, aţi găsit în sfârşit anunţul lui Bob. Tocmai plecase dintr-o cameră una de la litere şi alta de la nu ştiu ce fuckultă. Între timp lucrurile cu buna ta prietenă se mai schimbaseră. Astfel că se împăcase cu iubiţelul său şi pe loc a hotărât la început să staţi trei în cameră, apoi şi-a amintit de un prieten – Patrocle, fost jucător la naţionala de juniori, inclusiv mare manelist, şi a hotărât ca ei să stea în camera vecină. Între timp a mai hotărât ca tu să-ţi dai seama, să te duci să stai cu Patrocle în camera vecină. I-a comunicat speranţele sale şi lui Bob. Ca să-ţi dai seama mai uşor, că numai tu nu te prindeai care-i faza, Baraba trebuia să stea toată ziua în camera voastră, să-şi scurgă coşurile cu Rita, să se băşească într-o veselie împreună şi să râgâie, nemaivorbind de muzon la maximum & uşi trântite la orice oră & concerte tare frumoase. Dar tu nu prea te-ai prins aşa că buna ta prietenă te-a anunţat într-o zi că pleacă.

Patrocle, fotbalistu', era un băiat de suflet, putea să stea nopţi întregi la bucătărie să discute despre orice. Lui

Bob îi plăcea asta. Vorbea despre gagici, prima labă, fotbal. Era foarte influenţabil Patrocle al nostru. Aşa că într-o săptămână preluă la început toate gesturile lu’ Baraba, apoi deveni şi mai manelist când a văzut că nişte prieteni de-ai săi de la căminul din Mărăşti ascultă doar manele, apoi începu să mai bea câte o bere, deşi înainte nu bea deloc, apoi începu să se mai ducă şi pe la tot felu’ de gagici, deşi vorbea întotdeauna înflăcărat de iubita sa liceană. Începu să bea chiar şi cafea, asta era culmea. Un hobby al său era cunoaşterea vecinilor. Astfel stătea la fereastră ore întregi ochind gagici, apoi se ducea la ele să mai discute, să mai iasă la o cafea, poate mai pică ceva de futut. Şi îi pica, dar Bob zice că toate erau cam naşpa.

Aceştia sunt doar câţiva dintre chiriaşii lui Bob, printre care m-am numărat şi eu. Vorba lui Patrocle: bă, aici toţi-s dubioşi.

4. Basta şi gangsta

Dragostea e ceva greu de definit, nici nu ştiu dacă e posibil. Să-l luăm de exemplu pe Baston. El a trecut de la stilul său de viaţă gangsta la haine negre şi lungi de călugăr.

Baston era, cre’ că şi mai e, un tip afemeiat, cu înclinaţii spre pedofilie şi sadism. Una dintre gagicile lui era cu câteva capete mai înaltă decât el. Asta liubov trist, ce mai! Când mergeau pe stradă toţi credeau că merge fiu’ cu mă-sa. Asta se întâmpla când era licean. *Prietenii* lu’

Baston, care erau ceva mai înalţi decât el, desigur că au vrut să i-o fută. Cre' că asta s-a şi întâmplat până la urmă. Pe Baston îl cam durea în cur, era tot timpul zbuciumat, dar îi mai dădea câte un cap în gură, câteva palme ca să-i întindă mucii pe pereţi şi, după un ceai, o futea din picioare rezemată de perete. Şi totul era OK.

Nebănuite sunt căile lui Baston, fratele meu. A primit atâta futai de la Dumnezeu până s-a îndrăgostit de El. Depinde de preferinţe. Baston a ales între cămaşă albă cu nod la mâneci, sutană şi costum de mire – aşa cere tradiţia noastră pentru un mort necăsătorit, sutana, sau cum pula mea îi mai zice.

Şi asta e un fel de dragoste, deşi părerea populară crede că e mai degrabă un futai. De fapt sunt ambele, ca la vânzarea căcaturilor: 2 în 1. Sau cumperi una şi ai două. Ştii cum e? Ca şi cum te-ai fute o dată şi ai da şi o muie, bonus. Şi ca bonusul să fie perfect, cu ceva noroc, mai iei şi ceva mâncărime la pulă sau gonoree.

Oricum, Baston interpretează ortodoxia cum vrea el. Ce pula mea, dacă ceva nu-i convine – dă o nouă interpretare faptului, toţi sunt şocaţi, cum de nu le-a venit şi lor aşa ceva prin cap? Şi aşa mai departe, blea. Mi-a plăcut un interviu cu el în care povestea cu milă şi evlavie despre jertfele sale – liceene inteligente şi talentate, săracele, s-au cam îndrăgostit de el, da' nu se poate şi gata. Avea o anumită plăcere în felul în care spunea, ceva de genul ortodoxis-pedofilus. Sau lupulanus vulgaris, vorba lu' Fane.

Oricum, e bine. Mai bine să fii pedofil ortodox, decât poponaut ortodox, aşa ca majoritatea pulelor în sutană.

Istorii cu popi îmi mai povestea un prieten, Flo, prof la teologie. Mamă, ce dea futaiuri erau acolo între măicuţe şi sfinţii părinţi! Cu din alea, dezvirginări pe scări, cu orgii a' părinţilor mai evlavioşi şi cu proaspete proaste ajunse în mănăstire probabil din cauza deziluzionării în dragoste. Şi dă-i băi tată cu futaiuri la prima ocazie, cu orice, păi da' nu? Dacă viaţa e curvă, ce să-i faci?

Flo îmi mai povestea cum au fost prinşi popi care dădeau muie enoriaşelor după spovedanie. Despre fututul în cur, această veche zăbavă popească, nici nu mai are rost să amintesc, că deja e o tautologie.

Nici Flo nu rămânea cu mult în urmă faţă de maeştrii săi. El e tot timpul îndrăgostit, da' nu aşa normal, ci pe bune. Are grijă tare de gagica lui, aşa că o trimite în pizda mă-sii săptămânal să-şi facă controale de SIDA. I-a adus de câteva ori şi un hipnotizor, să afle ce a făcut acum câţiva ani, când bănuieşte Flo că s-a futut cu altul. Nu erau atunci împreună, da' de ce nu recunoaşte singură curva? Aşa că Flo, pacifistul teolog, îi dă pizdeală de îi sare sângele pe tavan, se umple camera de păr. Când am văzut prima oară camera după o astfel de partidă am zis că-mi bag eu pula în ortodoxism, mai bine aşa ca tat'so lu' Creangă.

Cele mai faine relaţii cu ortodoxismul le are Tolstoi. El a ajuns la seminar după ce i-a convins pe părinţii săi că e prost, că o facultate normală nu ar putea termina. Aşa, să

ajungi popă nu-i nasol, ai de băut, de mâncat, dăscăliţă de futut, şi cu ajutorul lui Dumnezeu şi altele.

Dumnezeu, Dumnezeu, mă enervează când cineva vorbeşte în numele lui. E ca şi cum cineva care nu mă cunoaşte ar vorbi în numele meu, ar zice uite, ce ar fi spus Yo, ce ar fi făcut Yo! De unde pula mea să ştie cineva străin ce aş fi făcut, dacă nici eu nu ştiu?

Cine îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu, nu e greu deloc asta, nu trebuie să vorbească în numele Lui. Doar este Jesus să facă asta! Este Mahomed! Şi alţii. Cine vrea să vorbească despre Dumnezeu, să-mi dea sfaturi, să-şi bage predicile în cur şi să-şi tragă un glonte în cap. Să i se împrăştie învăţătura pe calea cea mai uşoară.

Altfel, cred că Dumnezeu ne iubeşte pe toţi. Şi noi îl iubim în felul nostru. E atâta dragoste în jur.

5. Gesturi

Bob e foarte supărat pe mă-sa că îi tot spunea să nu mai facă laba, că o să se tâmpească la cap, aşa ca unchiu-so care nici nu s-a căsătorit, care s-a alcoolizat şi care la moartea lu' mă-sa, care era în sicriu, a intrat într-o cameră şi a bătut uşa, pe dinăuntru, că-i partea lui de moştenire. Vezi dacă e labagiu? Se pare că Bob chiar a fost afectat de aceste cuvinte. Acum îi tot duce mă-sii articole despre masturbare în care medicii spun că nu-i adevărat, laba nu strică, laba ajută.

În copilărie el nu se prea sinchisea să tragă o labă când sta la televizor, în drum spre baie, oricând i se scula. Astfel a ajuns mă-sa să-l mustre şi să-i dea sfaturi cu privire la treaba asta.

Nici acum nu mi-e prea clar cum făcea Bob laba în pat. Stătea într-un pat supraetajat cu frate-so. Mi-a spus că într-o zi când i s-a părut că doarme, a trecut la atac, adică să futǎ o labă. Şi frate-so s-a trezit: Bob, ce se întâmplă de se clatină patul? Asta da, labă! Labă de urs, nu alta.

Bob e foarte deschis la tot ce se întâmplă în jur, era să zic în cur. Da, de cur, Bob zice că ar merita poate de încercat, că doar nu degeaba era la modă în anii ’60, ’70, chiar când s-a format floarea noastră intelectualicească. Mai zice că ar fute-o şi pe mă-sa, în principiu, doar că nu vrea să facă lucrul ăsta fiindcă e urâtă şi proastă. Pe soră-sa chiar ar fute-o, a încercat şi în copilărie, dar se teme să nu-l bată, că-i mai mare.

Bob nu e deranjat nici de faptul că Greta se fute cu alţii. Vorba lu’ Patrocle, dă-o-ncoa’, băi tată, dacă te doare-n pulă! Greta spune în stânga şi-n dreapta că: de fapt, ştii, eu nu-s iubita lu’ Bob, eu am alt iubit, suntem împreună de vreo zece ani. Cu Bob suntem doar aşa, amici.

Pentru labă şi pentru articole interesante, Bob cumpără tot felu’ de reviste: de la *Playboy*, *Hustler*, până la din alea ungureşti şi de tot felu: cu babe, vampe împuţite, cu pişat în gură şi cu animale. Pentru interes profesional toate-s bune.

După câteva săptămâni revistele au o soartă grea:

Greta taie aproape toate pulele. Trebuie să aibă fata o colecţie impresionantă de pule, dacă nu le foloseşte cumva pe loc. Noroc că revistele lu' Bob au mai mult pizde, că altfel ar fi forfecate în întregime. Aşa sunt doar pătate, lipicioase pe unele pagini şi cu pule lipsă, unele sunt găsite şi prin tomberoane, altele cumpărate de la moşi libidinoşi la piaţa Mihai Viteazu şi de la târgul de vechituri Oser.

Înainte de a-şi cumpăra o revistă Bob e agitat câteva zile. Ce să facă, să renunţe la câteva prăjiturele şi ciocolate pentru artă? Până la urmă le reuşeşte pe ambele. Adică: să se îndoape şi să-şi ia şi reviste porno. Jertfa asta îi costă scump pe chiriaşi. Trebuie să-l asculte zilnic despre cât de grea îi viaţa, că e cam de rahat viaţa. Problema de la care pornesc toate e lipsa banilor. Odată Bob a zis că şi-ar mai găsi vreo gagică, dar costă cam scump. Să-i iei şi ei prăjituri, sucuri, poate că şi la filme vrea… Dă-o-ncolo de viaţă… S-au dus vremurile bune.

Pentru toate situaţiile Bob are pregătite gesturi. De exemplu unul dintre gesturile de întins timpul, bun pentru orice situaţie, e să-şi frece cu mâinile ochii şi să zică: dă-o-ncolo de viaţă, de câteva luni mă usturā ochii. nu-ş'ce dreacu. sau: no, că iar mă usturā ochii.

Gestul cel mai tare e însă alintarea burţălăului. Bob nu e un tip mare, în schimb are un burtoi mare. Cine îl vede prima oară e mirat de cum pot fi încălcate aşa proporţiile umane. De exemplu când stă la fereastră Bob îşi reazemă burta de pervaz. Da, când se gândeşte la mâncare el îşi loveşte uşor, cu drag, burta. Bănuiesc că are

deja, şi din cauza asta, bătături la mâini: no, ce mâncăm noi acuma?. Şi începe enumerarea tuturor posibilităţilor, iar între timp mănâncă o pâine goală. Căci Bob nu mănâncă numai dulciuri, astea-s slăbiciunea lui, dar în principiu, cum zice, îi place mâncarea.

Alt gest e să se scarpine la coaie. Şi o face cu atâta îndemânare şi nevinovăţie că şi gagicile aproape că nu observă, nu li se pare anormal lucru' ăsta. Sau să lovească cu un deget fălcile şi să zică: no, ce să fac io acuma?. şi să privească visător pe fereastră. Un tic de-al lui e să pape când citeşte ceva. Astfel toate revistele şi cărţile sunt pătate de sosuri, uleiuri, untură.

Când vrea să-şi petreacă ieftin şi bine timpul, Bob se apucă să rupă etichetele de pe sticle. Cu cât e eticheta lipită mai bine cu atât sticla e mai bună. Şi între timp: viaţa-i grea, e de rahat, bani nu-s ş.a.m.d. Bob nu rămâne indiferent când vede pe cineva mâncând. Dacă ar exista profesia de comentator de mâncare el ar fi omul potrivit. Astfel, când mănâncă cineva, Bob al nostru începe: fuuu, ce rahat, ce otravă mâncaţi, vă stricaţi sănătatea cu aşa ceva. Poţi să mănânci orice, Bob tot asta-ţi va zice.

Când e sătul, mulţumit, imaginaţia i-o ia razna. Ce ar fi dacă ar avea un băiat şi o fată şi i-ar prinde când se fut între ei? Sau dac-ar avea doi băieţi şi s-ar fute între ei… Şi dă-i cu tot felu' de combinaţii. El cu fiică-sa, cu fiu-so, dându-le muie că n-au fost cuminţi. Punându-i să-şi mănânce rahatul. Că doar şoarecii şi-l mănâncă şi se fut în

familie, înseamnă că aşa a vrut mama natură.

6. Mentura

Pentru liniştea şi siguranţa publică jumate din poliţişti ar trebui împuşcaţi. Zic jumate numai aşa, în general. În Chişinău ar trebui împuşcaţi aproape toţi. Crimele sunt făcute de poliţişti. Poliţiştii sunt labele statului. Statul vrea să ştie tot, ţi se bagă şi-n cur dacă se poate.

În Chişinău trebuie să fii atent tot timpul, să nu-ţi iasă un poliţist în cale. Poate îi zâmbeşti urât, poate nu-i place cum eşti îmbrăcat. Şi cum au o remunerare mică, ei îşi iau singuri. Nu-i un secret nici pentru şefii lor. Sunt rare cazurile când sunt prinşi, în general lucru ăsta nu li se întâmplă niciodată. Sunt criminali cu permis de la stat.

Navighez pe net. Ajung la Tiuk!. Citesc la *muzon* despre un concert la care-am fost şi eu: *„ARDE FOCUL – DĂ-I CU ROCKUL”*

Prin ’97, în Chişinău, la Teatrul de Vară de lângă Lacul Komsomolist, a avut loc rock-maratonul Mâine începe azi. *Au fost vreo 12 ore de rock, cu aproape toate formaţiile rock din R. Moldova. Nu a lipsit de la acel maraton nici un ingredient de concert rock: în 1 rând – muzică f. bună mai veche, mai nouă, diferite direcţii rock; în al 2-lea rând – băutură şi droguleţe, în al 3-lea rând – gaborii împuţiţi şi în al 4-lea rând – mardeală cu bulanu’n cap de la amintiţii în punctul 3. Începuse atunci o ploiţă, dar băieţii n-au plecat acasă de bună voie. Doar poliţaii se*

plimbau şi dacă vedeau pe cineva mai dubios îl aruncau la început peste gardul teatrului (+ *câţiva pumni* & *bulane în bot şi în spate*) *apoi dacă acel cineva se încăpăţâna şi se întorcea la concert – iarăşi o bătaie şi de data aceasta îl duceau la secţia de Scârbe, unde... ţin-te bine, frate... La un moment dat când un rocker vestit după ce fusese aruncat se întorsese, gunoiştile au vrut să-l prindă iarăşi şi să-i fuckă felu'. Atunci alţi băieţi l-au ajutat să fugă* (*că era cam rupt săracu'*), *publicul împiedica poliţaii să-i ajungă. Au fost vreo 15 minute de maraton* (sport *de data asta*) *până au prins rockerul şi l-au băgat într-un maxi-taxi. De altfel, maşinile scârbelor nu mai reuşeau să-i tot ducă pe toţi. Ziceai că-şi fuck griji că n-o să prindă troleele. Nici artiştii n-au scăpat – un membru al trupei Gândul Mâţei a fost ciomăgit şi dus după ce a ieşit de pe scenă. Motivul*: *că se juca cu o mână tăiată de la un mort. Pe atunci era student la medicină, astfel a reuşit să ciordească organul. Apoi, ultima formaţie care a cântat a fost practic smulsă de pe scenă, fiindcă unul din ei întrebase publicul dacă poate cineva să-i împrumute o ţigară cu iarbă, că lui i se terminaseră. Muzicanţii erau rugaţi de gabori să zică la public să nu mai bea. Roman Iagupov ne-a îndemnat pe toţi să nu mai bem tot felu' de rahaturi, după care a cântat* Hardcore moldovenesc: *„Da' noi am fost la pădure şi am băut jin*!*"... De atunci... au trecut ani...*" etc.

Îmi amintesc bine de acel maraton. Un maraton al muzicii, dar şi al gaborilor. Nu se ştie unde era mai multă

acţiune, pe scenă sau în public – acolo unde mentura făcea ordine cu pulanul. Venisem atunci cu F, vroiam să ascultăm nişte muzică bună. Era un public ciudat, de la *melomani*, cum cei din afară ziceau rockerilor, până la gopnici, care nu ştiu cum se făcea, da’ începeau să asculte şi ei rock şi să uite uneori de ura lor faţă de ceva mai neobişnuit pentru copiii Uniunii Sovietice. Luasem o sticlă de rom cu F, am reuşit să ne ascundem după câţiva copaci şi s-o bem. Ne aşezasem cam pe la capătul rândurilor, ascultam frumos, „fără probleme”, adică fără să sărim şi să dansăm. Paţanii cei mai entuziasmaţi au trebuit să plătească. Menţii făceau continuu selecţia, fără un pulan în cap era greu să scapi. Până la urmă a început să plouă. Am mers până la F, am mâncat ceva, ne-am pus hainele la uscat deasupra aragazului. Peste câteva minute bluza mea se făcuse pasăre, a luat foc.

Când se mai oprise ploaia ne-am întors la concert. Acum show-ul de pe scenă era aproape insignifiant faţă de ce se făcea cu publicul. În afară de pulane se mai dădea şi cu pistoale în cap, paţanii erau invitaţi să-şi scoată limbile afară, să vadă mentura dacă nu cumva s-au împuns chiar acolo. Veselie mare!

Tocmai ne întâlnisem cu un gopnic, prieten de-al meu. Am mers iarăşi în spate, după copaci. Am aprins o ţigară cu travcă şi la revedere! Mai departe am privit show-ul, hardând uşor, privind ceea ce se întâmpla cu paţanii ca pe un fel de videoclip al pieselor. Ştiu că tare am mai râs când rockerul ăla era fugărit de menţii care nu-l puteau ajunge.

Ăsta a fost punctul culminant al concertului. În spatele nostru paţanii săreau cu paraşuta, pe scenă muzică, în public – forfoteală cu menţii care nu reuşeau să-l ajungă pe rocker din cauza că era dus de doi paţani şi tot publicul punea piedici „organelor”. De sus, de unde se sărea cu paraşuta, un domn, tatăl unui prieten de-al lui Şobo, filma toate astea. E mai tare decât Tarantino ce-a ieşit! Mai ceva ca în *De la apus până la răsărit*! E sânge real, public de punckeri, rockeri, gopnici, de asemenea real, gabori adevăraţi şi o viermuială care pare trucată, ieşită din orice imaginaţie normală.

Ştiu că la urmă au fost artificii, pizdos! Ca orice film care trebuie să aibă un sfârşit. Ne durea în pulă, am stat şi ne-am uitat şi la ele. În cer artificii de la tata Soros, jos bâcii cu pulane.

Zilele trecute am citit că au fost prinşi câţiva poliţai care ucideau taximetrişti ca să le ia banii. Pentru o ţară normală aşa ceva e mai greu de imaginat, pentru R. Moldova, pe cale de a se federaliza, e greu de imaginat pentru că au fost până la urmă prinşi. Bănuiesc că tot de taximetrişti, care nu lasă lucruri din astea să le scape, ei îşi fac dreptate singuri. Dacă vrei să fii cât de cât liniştit în Patria mea, cumpără-ţi pistol, frate, ca să ştii când un poliţist te opreşte – să-l împuşti în cap.

7. Ce faci, şoarece?

Bob a fost la vremea sa rocker, că a văzut că un

prieten al său ascultă rock. Avea plete mari, încâlcite, care începeau să semene cu cele ale lui Bob Marley. El cumpără, de fapt cumpăra, în vremurile bune, casetele pe care le vedea mai mult timp într-o vitrină. Vede azi Madonna sau Sandra, vede mâine, până când hotărăşte: ia să văd ce dreacu de casetă mai e şi asta!

Avea o colecţie imensă, dar când au început vremurile grele a vândut o parte din ele aproape pe gratis. Apoi, când se sătura Greta de vreo casetă de-a ei şi vroia s-o arunce, venea la Bob să facă barter. Îşi lua caseta care-i plăcea şi o lăsa pe-a ei. Dar Bob ascultă muzică şi de suflet: clasică, făcută special pentru meditaţie.

Parcă aud cum pune în cas o casetă cu muzică clasică şi-apoi începe patul să scârţâie. Mi-a arătat o dată una dintre zecile lui cărţi de yoga. Avea nu ştiu câte sute sau mii de poziţii de futut. Mi-a zis că a încercat o parte şi că vrea să le încerce pe toate.

Aşa că pe parcursul săptămânii exersează şi experimentează cu Greta. Vinerea, sâmbăta şi duminica nu, că atunci vine iubitul ei. Un timp nu s-au futut, cel puţin aşa pare după vorbele lu’ Bob: nu o ducem prea bine cu Greta. Apoi, văzând că scade pe zi ce trece în ochii lui Bob, se pare că Greta i-a dat iarăşi de futut. Asta se vede şi după mersul şârâit şi după privirea uşor obosită, atunci când îşi scoate ochelarii. Oi mamă, ce iubire atunci! Iarăşi muzică clasică cu lumina stinsă şi scârţâitul jalnic al patului. Aşa că Bob înaintează cu experimentarea poziţiilor yoghine. Şi începe să mai aibă grijă de organism: îi

trezeşte pe toţi când exersează cu halterele, zici că-i ţin de deşteptător. Apoi, când o petrece pe Greta acasă îşi trage din toată puterea burta, aşa pare un tip mai sportiv.

În afară de yoga, pe Bob şi pe Greta cel mai mult îi apropie şoarecii. Bob a început să ţină un şoarece cadou de la Greta. Asta aşa, în varianta oficială. Varianta neoficială mi-a spus-o Greta nu demult. De fapt ea era indecisă dacă să-şi ia sau nu şoarece. Desigur că l-a convins la început pe Bob să-şi ia. Ce nu face dragostea adevărată! De-atunci Bob e cel mai mare prieten, frate de sânge aproape, şi apărător al şoarecilor. Asta aşa, ca să-l iubească mai mult Greta, care desenează şoareci pe toţi pereţii blocului şi scrie sub ei *Bob*. Dar Bob, ca să nu fie descoperit de vecini completează: Bob Dylan. Şi uite-aşa, ca un semn de devotament către Greta, Bob are din ce în ce mai mare grijă de şoareci. A ajuns până acolo că el iese din camera lui şi vine să citească la bucătărie, ca să se plimbe şoarecii liniştiţi. Acum are trei. Dar la un moment dat a avut treişpe. OK, imediat trebuie să nască animalul iarăşi.

S-a ajuns la asta că Greta a dat un hamster mic la mă-sa, adică la mă-sa şoarecelui. Şi s-au futut. Bob, de jale, când a venit de la bibliotecă şi se plângea că-l ustură ochii şi dă-o-ncolo de treabă ş.a.m.d., i-a mai pus o dată să se fută. Să se sature mititelu', dacă tot s-a futut deja o dată. Apoi l-a pus şi pe tat-so. Aşa a fost toată familia fericită.

Înainte de a-i vedea hamsterii cum se fut, îmi plăceau şi mie un pic, adică nu-mi era scârbă. Apoi Bob mi-a

explicat cum e cu mama natură, că tata-şobolanul după ce-şi scoate pula din şoricioaică şi-o suge înainte de a o băga iarăşi. Despre incest ce să mai vorbim…

Ca să-mi provoace scârba şi mai mult Bob începea să-şi sugă degetele când îl întrebam dacă şi-a spălat mâinile după ce s-a jucat cu animalele în călduri. Îîîî, ce de bun!!!, făcea el. Cred că atunci prima oară am vrut să-l bat. Că aia cu: şi sperma cred că are ceva bun, dacă o papă atâtea, tre' să-ncerc. Mi-a zis că atunci când se hotărăşte crede că se va duce travestit la Calea Turzii, acolo unde stau vampele, că ar mai face şi un ban. I-am zis că pot să-i dau şi eu să guste, dacă vrea aşa de tare.

Ăsta-i Bob, nimeni nu-i ca el. E moralist, prea-i place să vorbească aşa ca babele, alta e că prea dă sfaturi. În fine, poate că l-am *înţeles greşit*, aşa cum mi-a spus de sute de ori. Poate că-l voi înţelege mai bine atunci când va începe să scrie eseuri, că şi pe asta are de gând s-o facă, când termină studiile.

8. Joi

Să nu-mi mai scrii, mi-ai spus odată, când erai supărată că ne-am văzut doar de câteva ori într-un an. În aceeaşi zi când ai venit la mine, care eram prin trecere, trebuia să şi pleci. Ce rost are să-mi mai scrii?

Am umblat aşa supăraţi până când s-a apropiat plecarea ta. Iar ai înnebunit fără mine, mi-ai zis, într-o zi am să te găsesc nebun bun de legat.

Apoi am intrat în autobuz. Zilele cad ca nişte cărămizi aşezate una după alta. Eu îmi car bagajele dintr-o parte în alta. Pe drum renunţ la câte-un obiect. Renunţ în pula mea la tot ce nu mi-e absolut necesar. Lucrurile absolut necesare se fac din ce în ce mai puţine. Cândva îmi voi schimba locul cu mâinile în buzunare. Cândva voi deveni un obiect bun de împachetat şi de aruncat într-o groapă. Sau aşa, neîmpachetat, la marginea unui drum.

Cândva voi ajunge la capăt de drum. Ca de atâtea ori îmi voi aprinde o ţigară şi voi inspira adânc. Nu aş vrea ca ţigara atunci să mi te aducă, aş vrea să fii alături.

Şoferul a zis că mai stă câteva minute. Ieşi din autobuz. Ţi-a trecut supărarea. Îmi spui să nu te mai sărut, că se uită tot autobuzul. Aşa e viaţa mea – ca şi cum s-ar uita un întreg autobuz.

Şoferul porneşte motorul, urci în autobuz. Şi ultimele tale cuvinte, care m-au făcut să mă simt şi mai de căcat: te rog să nu mori.

9. Made in USSR

Am fost toţi crescuţi cu vise foarte frumoase. Totul era excelent şi nu ne trebuia nimic din altă parte. Noi doar ajutam pe alţii. Îi apăram de duşmanii capitalişti.

În timp ce ne jucam cu maşinile frumoase cineva putrezea în Siberia. Cineva nu-şi mai vedea fiul. Dar astea sunt nimicuri. Huinea.

Se bea în schimb multă vodcă şi vin ieftin şi bun.

Salamul iarăşi era ieftin. Iar la o vodcă rezolvam totul. La o vodcă totul devenea limpede.

Bunicii şi părinţii noştri beau de stingeau, ca să le fie mintea limpede şi să poată lua hotărâri corecte. Noi, copiii Uniunii Sovietice, ne năşteam cu visuri de beţiv.

Bei o vodcă, hotărăşti ceva! Mai bei una – faci dreptate! Doamne, şi ce idei! Lumea pare perfectă atunci. Le faci dreptate la toţi. Dacă nu vor, proştii, venim cu tancurile! Pe urmă îşi vor da seama că le-am vrut binele.

În Uniunea Sovietică nu există sex!, e o lozincă mai veche comunistă. Într-adevăr – nu exista sex normal, se futea numai cu mintea. US a avut o minte fututǎ.

Preşedinţii Uniunii Sovietice aveau toţi mecle de alcoolici, de idioţi. Totuşi, erau visători. Visurile lui Lenin erau înfăptuite de Stalin, ale lui Stalin şi Lenin de ceilalţi. În timpul perestroicii, au început să apară matrioşti cu feţele preşedinţilor, de la Lenin la Gorbaciov. Ar fi trebuit ca la sfârşit să fie o vodcă. Era doar Lenin.

Când a venit Gorbi a interzis băutura. Toţi s-au trezit mahmuri. Mai dă-o-n pulă de ţară! Schimb ţara pe o vodcă şi un castravete murat. Deşi s-a tăiat ca o râmă, Uniunea Sovietică există prin fragmentele sale, prin creiere mumificate. Comunişti sunt peste tot, sunt majoritatea. Se numeşte altfel, totuşi: naţionalism şi alte idei colorate la o sticlă de vodcă. Comunismul, aşa cum a existat el în Uniunea Sovietică, a fost o ideologie a alcoolicilor. Care n-au ajuns niciodată până la urmă la dezintoxicare.

10. Sâmbătă

Mi-ai zis mai târziu că ţi-a plăcut la început de mine fiindcă eram *ciudat*, cu alte cuvinte – dus şi pentru că eram fizic *bine dezvoltat*, ce greu să pronunţi aşa cuvinte. De dus, nu ştiu, toţi sunt duşi, doar că în direcţii diferite. Fizic, m-am antrenat la kickbox câţiva ani, am luat în cap atâţia pumni câţi alţii nu iau într-o viaţă. Bine, a fost metoda rapidă, aşa cum se fac reclame pe cărţi: *engleza într-o lună* bla-blea. Când eram începător primeam pumni în cap de la cei mai buni, cu ei făceam sparinguri. Numai câţi pumni în cap am luat de la Ski. Deşi acum sunt degradat fizic, anii ăia mă ajută uneori. De exemplu, la vreo discuţie cu intelectualii. Uneori doar aşa îi poţi opri, sunt toţi fără simţul măsurii, toţi paranoici, se cred fenomene paranormale, luceferii pulii pizdei mă-sii. Aşa, când încep să urce prea sus – îi fuţi una-n cap şi atboi, suca.

Apoi am făcut jogging când în spatele meu era poliţia, eşti foarte motivat să alergi. Nu ai ce alege, renunţarea la fugă înseamnă renunţarea la tot, dacă te-au prins. Poliţiştii au pretenţia ca strada să le aparţină, ei doar complică treaba. În primul rând cu crimele lor, apoi cu legile lor futute. Noi avem legile noastre, verificate în timp, ele nu coincid cu alea făcute de pensionari perverşi şi senili.

Eram în căminele din Gheorghieni, într-o cameră cu Allbe şi doi români. Da, atunci am început să ne diferenţiem: în români şi basarabeni. Distanţa era făcută

desigur de români. Vorba unui profesor care după ce ne-a căcat o oră, a concluzionat: înainte vă iubeam mult, ca pe nişte fraţi, acum mi-e ruşine de ce fac basarabenii. Chiar cu vreo săptămână în urmă au prins pe doi cu pistoale.

Ei şi? Ce e aşa de mirare să ai pistol? Mai bine să te împuşte altu'? Când aud de fraţi români, de pe ambele maluri ale Prutului, mi se face greaţă. S-ar putea foarte bine teoretiza ce înseamnă curvăria pornind de la relaţiile moldo-române. Şi Moldova şi România stau crăcănate fâlfâind din drapele, aşteptând să vină cineva să le fută. E vorba doar de concurenţa şi invidia dintre două curve sifilitice şi ordinare. Îmi bag pula, dar vorba aia, nu mi-am găsit-o la gunoi să mi-o bag în aşa ceva.

În Gheorghieni aproape toţi românii aveau un aer de superioritate, cu cât mai cretin era cu atât se simţea mai *ales*, supraom aproape. Noi trebuia în ochii lor să ne simţim ca un fel de refugiaţi, un fel de *săracii*. Ei, pula! Am mai zis, diferenţa nu am făcut-o noi şi nu o facem nici acum. Diferenţa a venit din partea fratelui care s-a vrut mai mare. Sau soră, mai bine zis.

Apoi nici basa nu s-au lăsat mai prejos. Începeau să vină tot felu' de idioţi, care prin simplul fapt că sunt basarabeni credeau că îl apucă pe Dumnezeu de coaie, că au deja prin asta un merit. În fine, e o temă borâtă, dacă se simte cineva superior prin naţionalitatea, regiunea, satul de unde e – să-mi sugă pula.

Adevărul e că pe mine m-a durut în cur că tu eşti ardeleancă, iar eu basarabean. La fel ca şi la mine, sângele

tău amestecă mai multe naţionalităţi, nu mai contează ce scrie acolo în buletin. Buletinul cu tot ce scrie acolo e ca pentru vaci: să ştie cum să te încadreze în cireadă.

Erai mică, de-abia terminaseşi liceul. Avusesem un chef organizat de *fraţii români* în cameră. Ăia se apucaseră de dansat, iar eu cu Allbe de băut vin cu cana, repede, aşa, ca pe ceai. Discutam cu el mai mult despre iarbă, asta după ce ne descoperisem patimile comune. De unde dracu’ să faci rost de iarbă în România asta?

Ţi-am zis să rămâi, să pleci dimineaţă. Ai rămas şi am început să vorbim tot felu’ de căcaturi. Ştiu că mă întrebaseşi dacă ştiu ce-i aia *heavy metal*. Atunci eu te-am întrebat dacă-ţi place Sepultura. Erai rockeriţă, genul de adolescenţi teribili. Mâinile ţi-erau pline de brăţări şi de inele de argint.

Te-am *cucerit* pe etape, la început îmi spuneai că ai un iubit că bla-bla-bla. Până la urmă l-ai trimis dracului şi ai rămas cu mine.

Atunci, dimineaţă, când m-am trezit, ţi-am simţit lipsa. Mi se făcuse dor de tine şi nici nu-mi mai aminteam bine cum arăţi.

11. Restart

Într-o zi, Allbe a venit fericit. Murea de râs. Porcule, i-am zis, ai curnit. De unde? Găsisem nişte băieţi care ne-au iluminat. Iarba e peste tot. Farmacii sunt peste tot. Acolo unde însă nu există farmacii, nu există nici legi care să-ţi

interzică să fumezi, să creşti o iarbă. Legile sunt invenţii pentru hoţi şi proşti.

Aşa a început. Noi ne duceam şi curneam la baie, apoi ne întorceam în cameră. Le povesteam *fraţilor români* despre iarbă şi efectele ei. Ăştia erau entuziasmaţi, vroiau şi ei. De unde, tată? E mişto să povesteşti despre efecte atunci când eşti rupt. Băieţii nici nu-şi dădeau seama.

Între timp, aflând că sunt câţiva basa în cămin, au început să vină la noi tot felu': îmi aduci, frate, un kalaşnikov, îmi aduci haş, pistol, îmi înregistrezi o maşină pe numele tău. Noi mai trăgeam o travcă şi le promiteam la toţi de toate. Cum nu, frate?...

Ţie nu-ţi plăceau toate astea, aşa că ieşeam la plimbări. Ne sărutam ca proştii pe stradă, umblam aiurea. Într-o zi mi-ai spus: vreau să facem dragoste.

12. Familia Bundi

Sunt lucruri cărora la început nu le acorzi nici o importanţă, dar care prin repetarea lor uneori te înnebunesc. De exemplu să mergi pe stradă şi la un moment dat un ment să-ţi ceară actele. Sau să-ţi pună o amendă că mergi prea tare, prea încet, că ai parcat greşit, că ai numere din alt judeţ, gaborii nu pot să nu dea amenzi.

Astfel de lucruri are vocaţia să facă şi Bob. De exemplu, să vin seara obosit la tine şi el să apară: v-am

adus şoarecele, dar să aveţi grijă să nu-l călcaţi, să nu-i daţi ceva de mâncare să se otrăvească, să… să… ş.a.m.d. Tocmai când vroiam să te fut îmi trebuia şoarecele să-l plimb!

De când are o familie întreagă de pidaraji mici, nu mai ştii care în ce relaţie e cu ceilalţi, un şoarece poate fi altuia şi tată şi frate, şi fiu şi futălău. Nu credeam vreodată să mi se facă aşa scârbă de şoareci. Uneori adormeam şi ca în filme de groază mă trezeam când un şoarece îmi cădea de pe dulap pe faţă! Super! Nu ştiu cum am reuşit să mă abţin să nu arunc măcar unu' de la balcon.

Acum expresia *şoarece de bibliotecă* mi se pare şi mai potrivită pentru intelectuali.

După ce Bob a înţeles: lui Yo nu-i mai plac şoarecii…, şi-a găsit alt hobby: iarăşi când să ne futem: pak! pak! în uşă: vă uitaţi cumva la Familia Bundi? Mi-am amintit de vorbele lui Dosty când Fane i-a declarat că o să vină în fiecare noapte să scrie la computerul lor: vină, Fane, de ce să nu vii? Eu cu gagică-mea o să ne futem, iar tu o să scrii la computer.

Sau iarăşi un obicei pizdos: Bob când nu meditează, se plimbă bodogănind cu şoarecii, acelaşi refren: şoarece, şoarece, animal de treabă, şoarece, şoarece, animal de treabă, uite la el ce inteligent e, şoarece, şoarece. Sau Greta cum îşi târâie picioarele şi trânteşte uşile, toate uşile, inclusiv de la dulapuri şi de la frigider.

Fute-te, Yo, dacă ai nervii tari, dacă rezişti în timp ce

te fuţi să auzi continuu: şoarece, şoarece, animal de treabă, şoarece, şoarece, animal de treabă, uite la el ce inteligent e, şoarece, şoarece. sau cum trânteşte Greta uşile şi şârâie picioarele, sau când ţi se scoală să auzi cum îţi bate Bob la uşă să te onoreze cu prezenţa şoarecelui.

De când Bob şi-a făcut propria familie Bundi, cu şoarecii ei cu tot, l-a scos pe unu', pe tatăl familiei, în coridor, că-s prea mulţi în camera lui. Aşa că cretinul de şoarece te trezeşte la orice oră ronţăind. Pidarii mănâncă mai bine ca mine, în fiecare zi Bob le cumpără mere, pere, banane, fulgi, seminţe, ciocolată, salată. regim pizdos, ce dreacu. E şi mai mişto că Bob înainte de culcare vorbeşte cu fiecare jigodie în parte, sunt fericit când pe la două îl aud în coridor: şoarece, şoarece, animal de treabă, şoarece, şoarece, animal de treabă, uite la el ce inteligent e, şoarece, şoarece.

Nu de alta, dar oricum sunt obişnuit cu căminul. La cămin tot timpul e gălăgie, dar diferită faţă de cea de acum o oră, două, în schimb Bob o ţine una şi bună: vai, vai, vai, începe o nouă zi de rahat, vai, vai, vai, nu ştiu ce dreacu mă usturǎ ochii, vai, vai, vai, tare prost o duc cu banii, aşea. ce mai mâncăm acuma?, şi vorbele care le încoronează pe toate: şoarece, şoarece, animal de treabă, şoarece, şoarece, animal de treabă, uite la el ce inteligent e, şoarece, şoarece. Desigur că toate astea cu gestul potrivit: cu baterea cu palma pe burţălău, pe fălci, scărpinatul la coaie şi ruptul etichetelor.

13. Capitalism

Te-am iubit America, te-am visat, te-am aşteptat, iar tu, America, te-ai pişat peste visurile mele. Eşti o curvă, America. Mă piş pe tine, America. Şi pe obsesiile tale.

Toţi aşteptau de la tine pacea. Bătrânii în timpul comunismului se uitau toată ziua la cer. Te aşteptau, America. Aşteptau să te vadă venind în avioane, să aduci libertate, fraternitate etc. Tu ai adus bombe, America. Nimeni nu a crezut la început să însemni altceva decât pace, tu poate crezi asta şi acum.

Uniunea Sovietică era pe de o parte, era răul, era pericolul omenirii, al libertăţii, iar tu, America, erai la celălalt capăt, erai libertate, erai pace, erai binele. Tu, America, luptai cu Uniunea Sovietică.

Dar şi Uniunea Sovietică însemna pentru mulţi binele, pacea, libertatea. Uniunea Sovietică lupta pentru fraţii mai mici ocupaţi şi exploataţi de bampirii capitalişti.

Într-o zi, Uniunea Sovietică a obosit de atâta luptă. Într-o zi Uniunea Sovietică a intrat în mare căcat. A văzut că fraţii mai mici nu se bucură de libertatea pe care ea le-a dăruit-o, nu se bucură de pedepsirea duşmanului. Şi atunci Uniunea Sovietică s-a simţit cu un mare gol în piept. Locul ăla era plin de morţi. De toate culorile. De morţii pentru idee, de morţii duşmani, de copii arşi înainte de a se naşte, de femei însărcinate violate. Uniunea Sovietică a fost şi ea un vis frumos, s-a dus dracului. Ar trebui să te gândeşti

bine la asta, America.

Tu, America, n-ai mai ştiut cu cine să mai lupţi. Pentru pace, fraternitate, libertate. Un timp ai găsit duşmanul în Irak, ai bombardat acolo, s-a rezolvat prea repede, prea uşor. Deşi mulţi credeau că vine sfârşitul lumii. Apoi, America, ai găsit şi mai găseşti şi alţi duşmani, dar ei sunt prea mici pentru puterile tale. Aşa că îi distrugi cu totul, cu tot cu case, cu bătrâni, copii. Tu, America, le aduci eliberarea. Le aduci pacea ultimă.

De ce te urăsc iugoslavii, America? De ce te urăsc musulmanii? De ce te urăşte atâta lume, America? De ce te urăsc americanii? Tu răspunzi că pentru că sunt proşti. Proastă eşti tu, America.

Ţie, America, ţi-e a fute şi nu ai cu cine. Ţi-ai omorât bărbaţii care puteau face asta. Eşti ca o libelulă, care îşi mănâncă masculul după futai, America. Pacea, libertatea, fraternitatea ta e de căcat. Ea înseamnă în primul rând moarte. Multe morţi nevinovate pentru fantasmele tale perverse. Eşti necrofilă, America. Ucizi ca să fuţi.

De fapt eşti doar o proastă. Ca şi Uniunea Sovietică. Eşti condusă doar de moşnegi libidinoşi şi proşti, cărora nu li se mai scoală, care ejaculează doar la statisticile morţii. Eroii tăi sunt babe, America. Ele hotărăsc soarta ta, America.

America, nu fi vacă, vei fi lovită în cap ca o vacă, vei fi lovită în toată splendoarea atunci când nu te aştepţi la asta. Căci ai o minte de vacă. Eşti proastă şi te superi când îţi spune asta Eminem, când ţi-o spune Marilyn Manson

sau ţi-o trage Jim Morrison.

După ce omori milioane de oameni te miri că cineva moare pentru a te lovi. Câţi oameni ai ucis tu, America? Te miri că mai vrea cineva să te fută? Eşti deprinsă doar cu poezii? America, lasă-ţi pensionarii să se ducă la pensie. Lasă-i să se fută între ei.

America, chiar nu vezi cum îţi bagi singură bombele în cur? America, nu te mai iubesc. Mi-e scârbă de tine. Mi-e scârbă de toate utopiile, ca şi de Uniunea Sovietică. Ascultă hip-hop sau rock mai bine, calmează-te, vacă.

Drapelele tale, America, sunt arse în toate colţurile pământului. Oamenii plâng din cauza ta. Oamenii îşi taie venele din cauza ta. Ei îşi jură că te vor lovi aşa ca să ţii minte.

Dar americanii tăi ce crezi că fac acum? Nu crezi că încep să se sature de atâţia eroi, de atâtea crime amestecate cu libertate, fraternitate, egalitate? America, americanii te vor fute. Fiindcă tu le-ai futut atâta timp mintea. Fiindcă eşti o curvă proastă, America.

14. Curăţare yoga

Lui Bob i se pare că e tot timpul bolnav. Ochii îl usturără, mucii îi curg, da-păi cre’ că m-a tras iar curentul… Şi bagă pastile, băi tată! Pastile sunt peste tot, inclusiv la budă. Cre’ că-i toxicoman fără să-şi dea seama. Aspirină, huină, gavnină, doxiciclină, paracetamol, algocalmin. în fiecare zi bea câte-un pumn. Preventiv.

Boala principală e însă de stomac. Din cauza tabletelor şi dulciurilor stomacul lui Bob a luat-o razna. Astfel, chiar dacă s-a căcat cu jumate de oră în urmă pe Bob îl poate apuca cufuritul iarăşi.

O patimă a lui e plimbatul. E în stare să se plimbe câte vreo şase ore. Să străbată oraşul dintr-o periferie-n alta. Spune că atunci meditează cel mai bine. Cred şi eu, cum să meditezi într-o cameră plină cu jigodii de şobolani? Burţălăul îl mai poate durea şi din cauza că şi-l trage în sine, mai ales când e cu Greta pe stradă. Bob îşi trage burta şi face o expresie că zici că se cacă imediat pe el, iar Greta îşi târâie picioarele de-o doare-n cur de toate.

Bob ştie toate străzile, ştie toate plăcintăriile, gogoşeriile, non-stop-urile şi chioşcurile cu mâncare. Desigur că în timpul plimbărilor burta i se umple regulat cu toate rahaturile. Când se întoarce în apartament, cu un vraf de pungi cu napolitane, biscuiţi, ciocolată. are întotdeauna buzunarele pline de pungi goale.

Are cu el tot timpul şi câteva sticluţe de ceai de urzică sau sucuri. Ca să-l ajute la digestie. În fiecare zi Bob zice că mâine face o zi de post, să mănânce doar grâu umflat, dar de fiecare dată după ce îşi rade până la amiază porţia iniţial repartizată pentru o zi, zice că a cam ameţit, nu-ş' ce dreacu. parcă mă usturăşi ochii. şi coboară desigur să-şi ia ceva dulciuri să-şi revină şi pe deasupra mai bagă şi un pumn de pastile.

Cu toate că crapă atâtea căcaturi, Bob se crede cumpătat. La început, când l-am cunoscut, se credea chiar

vegetarian, dar când a văzut că mă futeam de râs a schimbat termenul, acum e *cumpătat*.

Seara, Bob e constipat. Ca să scape de constipaţie îl ajută yoga, a zis că mă învaţă când am chef şi pe mine. Bea trei litri de apă caldă cu sare, face nu ştiu ce exerciţii yoga şi apoi WC-ul e ocupat între o jumate de oră şi o oră. Procesul se numeşte *curăţarea stomacului*. Mamă, ce aud atunci! Explozii şi artificii! Pula mai eşti în stare să mergi apoi la baie, mai bine te pişi în lift sau la balcon, că la WC-u îţi pică părul din nas după ce orbeşti.

Vai, vai, vai, ce dreacu. Dimineaţa Bob şi-o începe iarăşi cu o tehnică yoga: îşi rade toxinele de pe limbă cu o linguriţă.

Bob e băiat bun, pe bune, dar sigur că nu trăiesc pe aceeaşi lume ca şi el. Nici lumea pe care trăieşte el nu e cum vrea să o creadă – cu multe exerciţii yoga, inclusiv cu Greta, cu multe dulciuri, se dovedeşte în schimb cu de-alea ce ies din burta lui tocmai curăţată.

15. Printre dinţi

Într-o vizită în R. Moldova, atunci când stăteam în cartierul Gheorghieni, de Paşti, maxilarul mi-a zburat dracului. O lovitură cu o ţeavă în bot şi gata.

Tu nu mai ştiai de ce nu vin, ce se întâmplă. Apoi ţi-am scris. Că totul e în regulă, doar că am câteva fracturi la maxilar şi vin repede, când am să pot suporta să merg vreo 24 de ore cu trenul.

Când am venit, Allbe mă aştepta în gară. Ne-am mai pricalit cum vorbesc, Allbe zicea că aşa am o voce mai impunătoare, mai bărbătească. Aşa, adică cu maxilarul cusut cu sârmă. Acasă îmi venea să mă caţăr pe pereţi, să scot odată toate sârmele. Vreo săptămână nu puteam articula nimic, apoi m-am învăţat să vorbesc fără să deschid gura, printre dinţi.

Doctorul care m-a cusut, după ce a tras câteva sute de coniac înainte de operaţie, pentru curaj, în timp ce băga sârma în gingiile mele şi trăgea cu cleştele, încerca să convingă o asistentă să o fută. Pe urmă m-am gândit că poate o fi avut ăla cursuri de psihologie, pedagogie, metodică, nu?, cum să facă să distragă atenţia pacientului în timp ce îi taie carnea. Asistenta a fost de acord până la urmă, chiar a zis că o cheamă şi pe prietena, iubita ei, mai bine zis.

În staţia de lângă cămine am coborât cu Allbe şi ne-am oprit un pic să-mi revin. Am văzut o gagică mişto întoarsă cu spatele la noi. Când se apropia troleul, mi-am dat seama că eşti tu. I-am zis repede lui Allbe că vin mai târziu şi am sărit în troleul în care urcaseşi. Am venit lângă tine. Tu te uitai pe geam. Te-am privit aşa un timp, apoi am pus mâna pe umărul tău. Te-ai întors speriată.

Ţi-am făcut semn să coborâm, nu am vrut să te sperii în troleu de modul în care vorbesc. Am coborât, neam dus şi ne-am aşezat pe un scaun de la intrarea într-un bloc. Am fumat câte-o ţigară aşa, fără să vorbim nimic.

Am stat două luni cusut. Eram nervos pe toată lumea, inclusiv pe tine. Nu mai ştiam ce-i aia să mănânci. Dar pierdusem şi simţul foamei. Mi se băga doar glucoză în venă. Plus tot felul de căcaturi pentru dezinfectare, pentru nu ştiu ce. Medicii au creat în mine o repulsie pentru injecţii, e o cauză a iritării mele faţă de înţepături. Iarbă, tablete, e altă treabă. Înţepăturile îmi creează o stare de silă, de murdărie. Căci sângele e murdar. Când vezi sânge trebuie să te speli.

Vroiam atunci tare să te sărut, dar nu puteam să fac lucrul ăsta. Tu îmi sărutai buzele, îmi atingeai cu limba sârmele de pe dinţi. După ce mi-am scos sârmele şi te-am sărutat, câteva zile iarăşi nu am prea putut vorbi, depusesem prea mult efort pentru maxilarul meu.

16. Şefu'

Bob zice că doamna cu teu', care face curăţenie în bloc e imaginea perfectă a securistului. Ea îi ştie pe toţi, fără complexe se leagă de fiecare care-i iese-n cale: bă, tu arunci chiştoace pe jos? Tu scrii pe pereţi? Vă ia mama dracului când vă prind! Morari, unde vrei să arunci gunoiul? Ţi-l bag în cap, bă! Nu te pune cu mine că te…

Când administratoarea blocului încasează banii pentru cheltuieli, doamna cu teul stă în dreapta ei, având de comentat la fiecare câte ceva.

Doamna cu teul are de fapt două stări. Prima, e cea fericită, când e beată. Atunci, chiar dacă se leagă de

cineva, o face ca să se amuze, să mai scape pârţine pe gura ei: hă-ho-hlă-hfă! Bob e băieţelul educat şi naiv al blocului. Administratoarea, doamna cu teu’, instalatorii, şefu’ de scară, l-au luat drept fraier, aşa că acum trebuie să suporte orice fel de fraiereală. De exemplu, cheltuielile pe apartamentul lu’ Bob întotdeauna sunt cele mai mari din bloc.

Buru fusese bolnav, a trecut mai rar pe aici şi nu a mai desenat în lift, aşa că liftul e acum *curat*. Are doar câteva iscălituri ale lui Patrocle şi din când în când câte-o borâtură, în rest – flegme zilnice. Într-o zi, Greta a zgâriat pe peretele de la parter, de lângă lift, un şoarece. Doamna cu teul l-a chemat pe Bob la ea şi i-a zis: bă, pula mea, vezi că cineva din apartamentul tău a zgâriat pereţii, îi dau o muie când îl prind!

Soţul ei e şeful de scară. Un imbecil de 1 metru 20, cu capul pătrat, lentilele groase cu privire pătrunzătoare. El întotdeauna permite celorlalţi să intre înaintea lui în lift, apoi începe să întrebe: da’ la ce etaj, da’ câţi staţi acolo, da’.

La Bob în apartament şefu’ de scară a fost de mai multe ori, să-i vadă pe toţi care locuiesc acolo şi să-i preîntâmpine că degrabă tre’ să vină poliţia. Desigur că poliţia, adică un alcoolic de poliţist cu mucii uscaţi pe bot şi scărpinându-se în ureche cu pixu’, apărea imediat. Aşa se făcea că venea numai la Bob.

În rest, şeful de scară e simpatic. Ori e bălos, puţind a alcool, ori încă treaz, pe la cinci dimineaţa se duce la

pescuit. Şi e foarte amabil. Data viitoare când voi veni la tine şi mă va lua cu amabilităţile lui am să-i dau un cap în gură.

17. I Wanna Get High

Bag câteva fumuri şi *plec, pa*!, *mi-am ratat cariera, la revedere Terra*! Culorile îmi invadează ochii, aud în coridor râsete, îl aud pe Allbe cum întoarce o casetă şi cade şi el în pat. Tataie în tricoul lui cu frunze de cânepă încearcă să urce pe patul supraetajat. Chitara lui cade, provocându-mi în cap explozii, beznă ce se încheagă cu foc.

Cu încetul toate alea legate de realitate ies din hard. Ultima legătură a fost o muscă care mi s-a părut că a zburat o veşnicie de la un capăt la altul al camerei, apoi s-a lovit de WTC şi s-au dus împreună în beznă.

Te simt lipită de mine, rotindu-ne prin beznă, frig, apoi cald, apoi brusc suntem iarăşi sus, norii ne trec prin creier, simt ce simţi tu, reuşesc să mă văd în acelaşi timp şi prin ochii tăi şi prin ai mei. Mă simt prin tine, mă văd, mă lipesc de mine prin tine.

Îl văd pe iepuraşul cu ochii bălăngănindu-se alergând pe lângă noi, aşa ca într-o poveste ce mi-ai spus-o odată. Simt durerea ta atunci când te muşc, când te zgârii. Brusc cădem lângă nişte munţi, cu o viteză uimitoare trecem printr-o peşteră, coborâm tot mai jos, se face frig, apoi

aerul e călduţ şi umed, apoi fierbinte. Trecem prin lavă, ea ne acoperă corpurile, nu reuşeşte să se bage între noi. De fapt, nici nu mai simt vreo diferenţă între tine şi mine. Dacă te-ai dezlipi măcar o secundă de mine, ştiu că aş rămâne aici, aş forfoti prin lavă, m-aş pierde, nu aş ieşi niciodată la suprafaţă.

Viteza ni se măreşte din ce în ce mai tare, lăsăm lava în urmă, trecem iarăşi printr-o peşteră, ne rotim prin ea, e un fum uşor, se aud sunete ciudate. O muzică ce nu se aude normal, ce se simte de peste tot. Îl găsim într-un colţ pe bătrânul mag mişcându-şi uşor capul cu ochii închişi. Îi contemplăm muzica, ne desprindem unul de altul şi încet ne descompunem în aer. Suntem cântecul magului, trecem pe lângă desenele cu oameni plutitori de pe pereţii peşterii, pe lângă zgârieturile colorate pline de linişte, pace şi înţelepciune care nu spun nimic, nu poţi să transmiţi asta altuia, chiar dacă ai simţit-o şi ţi-a dat viaţă.

Bătrânul mag scoate din ureche un cărbune aprins şi îl pune pe narghilea. Simt, văd cum trage fumul ce vine direct din narghilea la gura lui, deşi nu are nici un furtun. Fumul face cercuri jucăuşe, ordonate, intră în gura magului, ca o mână ce se bagă în plămâni, se opreşte acolo, e înghiţit de sânge, simt cum mâna i se plimbă prin vene, ajunge la creier, îi mângâie uşor ceafa, magul expiră. Corpul îi deveni fosforescent, transparent. Îi văd ochii, deşi pleoapele îi acoperă. Simt o linişte nemaipomenită, care nu se compară nici măcar cu fericirea.

Noi ne rotim descompuşi în jurul lui, descifrăm

desenele de pe pereţi, îi trăim muzica. Mă voi trezi cu melodia lui în cap, însă oricâte eforturi aş face nu voi putea îngâna nimic din ea.

La un moment dat el deschide ochii, sunt foarte clari, limpezi, ne trezim înghiţiţi de ei, ajungem iar pe cer, sus, coborâm până deasupra clădirilor, pădurilor, apoi brusc urcăm iarăşi la cer. E atât de bine, norii ne învelesc, ne apară, soarele ne limpezeşte mintea.

18. Bob face un referat

Ca o regulă paralelă a tendinţei sale de a deveni homo universalis, Bob mai are şi darul de a se documenta ca pentru o teză de doctorat pentru un căcat de referat. Astfel, într-un semestru întreg el a căutat pe internet, în reviste, cărţi, materiale pentru un referat. Până la urmă nici măcar nu l-a citit la şcoală, că nu mai era timp să şi le citească toţi.

În schimb, şi-a umplut o plasă plină cu notiţe pentru acel referat. Apartamentul lui Bob e plin cu astfel de plăsuţe cu notiţe. Periodic, el le scoate şi le grupează, că nu ştiu cum se face, dar sunt tot timpul în dezordine.

Viaţa lui Bob este ca un astfel de referat al lui. Lucrează cu lunile pentru câteva rânduri deampulii, de care nu are nimeni nevoie. Dimineaţa Bob se trezeşte, îşi toarnă ceaiul de urzică în sticluţe, îşi ia într-o pungă mică toate actele, în alta mare – toate notiţele la vreun referat şi o fute la BCU.

Asta pentru el înseamnă o bună organizare şi cumpătare. Vine apoi spre seară: vai, vai, vai, ce dreacu, iar mă usturǎ ochii, îşi umple burta şi o taie la plimbări prin toate cartierele. Desigur, nu înainte de a da dispoziţii când să fie scoşi şi şobolanii la plimbare prin cameră şi în ce ordine.

Iar pe mine mă doare-n pulă de astfel de căcaturi. Mă piş eu pe cultura generală. Ăsta-i un argument feroce al lui Bob: vai, vai, vai, dar asta e cultură generală! Cultura generală e o prostie de futut creierii la cretini, de maxilarizat conţinutul, vorba ta. Părinţii noştri au fost plini de cultură generală, la ce le-a folosit? Mă piş pe istorie, pe toate rahaturile băgate lor pe gât. Orizontul le era ocupat doar de *viitorul luminos al comunismului*, în timp ce ei aveau regim de sclavi futuţi.

Ei studiau istoria şi alte căcaturi şi nu au observat cum viaţa trece pe-alături. Mi se face rău când mă gândesc la intelectuali. Interesul lor pentru orice e o boală. De unde? Ei doar îşi alegeau hobby-uri după hobby-urile puterii care îi futea. Cu alte cuvinte: interesul lor pentru orice e un interes derivat din ăla al securităţii. În timp ce-şi turnau colegii, prietenii, mai exersau studiind ce îl mai mânca în cur pe Decebal, ce prostii s-au mai întâmplat în vastul spaţiu carpato-danubian.

E interesant că totuşi toţi au studiat aceleaşi rahaturi, cărţile după care trebuiau să se lumineze le erau recomandate tuturor. A fost de fapt doar maculatură.

Istoria a fost falsificată. Îmi bag pula-n ea.

De fapt, cultura lor are o singură sursă, au supt cu toţii dintr-un singur loc: din pulă.

Ştiu un lucru, nu vreau ca mintea mea să fie futută. Ce pot eu învăţa de la un aparat monstruos care îi modelează pe toţi aşa cum vrea? Dacă ar fi fost altfel, am fi avut dizidenţi, dar aşa?… Îl avem doar pe Goma, pe care cu toată prostia şi laşitatea lor toţi încearcă să-l nege, că da… dar e basarabean… da… dar e nebun… Şi *one more time*: să-i mai sugă pula lui Goma.

Decât să scormonesc căcaturi mai bine mă cac. Mai bine fut minţile altora decât să-mi fută mie cineva mintea.

Notiţele lui Bob toate vor avea acelaşi *destin*, ca să citez unu' dintre termenii folosiţi în draci de intilictuali clujeni: Bob tot va ajunge să se constipe mintal şi va face o spălătură, folosind yoga. Apoi iarăşi şi iarăşi. Altfel va fi pierdut.

Bob mi-a arătat de câteva ori mailuri de la frate-so. Ăla, invariabil, îşi începe scrisoare aşa: ce faci boule, te îndopi pe banii noştri? Vaca de mama zice să nu-ţi scriu nimic de rău… ş.a.m.d. Odată i-a cerut lui Bob o listă cu cărţi pentru cultură generală. Bob, în loc să-i dea ceva mai lejer, i-a dat o listă cu căcaturi din istorie. Frate-so i-a scris: să-ţi bagi în cur cartea aia, după ce am citit vreo cinci pagini am văzut că nu faci nici un rău dacă stârpeşti câteva milioane de cretini de pe faţa pământului.

Când a văzut că mă amuză mailurile lui frate-so, Bob a

avut amabilitatea să-mi trimită şi mie câteva. Iată unu' la temă:

Subject: sugi pula
Date: Wed, 28 Aug 2002 21:35:58 +0300

bah mi-am luat cd writer si deja am futut un cd da stii ce e culmea – ti-am facut nenorocitul ala de cd ca sa scap de spatiu (de data asta pe bune)

AM TRECUT LA MATE

am luat 5 in teza shi m-am scos bani nu avem pentru ca taticu vrea sa-si deschida firma shi mi-a dat shi mamica 500000 pentru cd writer m-am apucat de cartea aia cu universul shi planetele shi stii ce am aflat

CA OAMENII SUNT NISTE FIINTE ATAT DE NEINSEMNATE INCAT

NU ARE NIMIC DACA OMORI PE CATIVA

hai sal ca ma da asta de la conex afara

Dup-aia se pare că Bob a stat un pic pe gânduri. Acum e bine. Citeşte o carte despre tortură a Ruxandrei Cesereanu. I-am zis să mi-o împrumute şi mie. Mi-a cerut un album Paraziţii.

19. Ecstasy

Nu te-am văzut de vreo lună, nu te voi vedea cel puţin încă o lună. Vorbind aici cu tine ca Arghezi cu dumnezeul

lui.

Nici măcar nu ştiu dacă am să te găsesc când am să ajung acolo. Nici măcar nu ştiu dacă nu ai plecat şi tu în altă parte.

Ziceai că ai putea să mergi în Amsterdam, la ceva rude, nu mai ştiu. Ţi-am zis să mă iei şi pe mine, că ar fi mişto. Mi-ai răspuns că nu, că parcă m-ai şi vedea deja tot timpul drogat. Mai ales că acolo toată treaba e legală. Şi majoritatea comercianţilor îţi dau gratis prima pastilă de Ecstasy.

Din contra, acolo poate că nu m-aş mai droga. Realitatea de acolo e aşa ca în halucinaţiile mele, de ce să mă mai droghez. În fond, am înţeles treaba, vorba lui Osho, pe care l-am citit de la Bob, pot să merg mai departe. La început n-aveai nimic împotrivă să bag iarbă. Aveai doar împotriva dereglării mele. Să mă găseşti de-o grămadă de ori rupt în paişpe de-o supradoză, cu noţiunea timpului uitată, mai ales când luam caleosa. Pentru mine totul mergea ca pe *roate*, sau totul mergea după *plan*, cu diferenţa că una se înghite, iar alta se trage-n piept. Pentru tine era diferit, nu puteai să mă aştepţi o săptămână până îmi revin, sau să vii la mine şi să mă găseşti ubitâi. Ubitâi în română înseamnă *ucis*, noi cu băieţii am mers pe frecvenţa uciderii.

Îmi spunea Allbe odată un banc: într-un mare oraş, într-o piaţă mare, a fost ucis unu'. Poliţia a înconjurat imediat piaţa şi le-a interzis oamenilor să iasă de acolo, până când nu se află vinovatul. Nimeni nu recunoaşte. Un

narcoman, care era şi el pe acolo, s-a apropiat de mort, s-a uitat, a chemat poliţia: auziţi, da’ ăsta poate a venit aşa ucis aici!

Prima oară când m-ai găsit rupt, după o supradoză, ai fost foarte speriată. După asta m-ai tot futut la cap să mă las. Ţi-am zis că nu se poate întâmpla nimic, că e un fleac. La început mă cunoşteai de fiecare dată când eram drogat, dup-aia nu ştiu, nu mai ziceai nimic. Ori că ai văzut că degeaba îmi zici, ori că te făceai şi tu că nu observi nimic.

Odată chiar mi-am cumpărat pastile în timp ce mă conduceai la gară. Mi se terminase şi iarba şi caleosa. Deja începuse lomca, nu ştiam cât rezist fără. Cu încetul, trecusem de la iarbă pe pastile, după vreo zece doze de caleosa mi-am dat seama că dacă nu iau câteva zile deja încep să mă caţăr pe pereţi. Nu m-a deranjat foarte tare, mai ales că nu mai ţineam minte nimic cu săptămânile. Când mi se terminau pastilele ştiam că trebuie să merg la farmacie. Atât.

Atunci am vrut să te fentez, ca de atâtea ori, să-mi iau pastile de la două farmacii diferite în drum spre gară. Doar că ai venit să mă petreci. Aşa că a trebuit să te conving că e o nimica toată, că le iau doar pe tren ca să nu simt cum trece timpul. Ţi-ai dat tu seama, dar nu ai avut ce face. Îmi amintesc şi acum de ochii tăi albaştri, miraţi, disperaţi, mă rugai, măcar acum, de data asta, fă-o pentru mine, nu mai lua pastile. Totul e bine, totul va fi OK, îţi repetam eu, simţind cum sângele mă fute, îşi cere doza cuvenită. Erau cuvintele lui Baston înainte de a se călugări: totul va fi

bine, frate. Sau într-o variantă a englezei sale personale: totul va fi everybody!

Ţi-am promis că nu se va întâmpla nimic, mă simţeam cam de căcat în faţa ta, oricum nu mai aveam de ales. Te-am privit de pe fereastra din coridor până ai dispărut. Mi-era deja dor de tine. Ştiam că imediat vei fi lângă mine. Din câteva mişcări: 1. intrat în compartiment. 2. deschis rucsacul, scos pastilele. 3. mers la baie, înghiţit pastilele. 4. ieşit din baie, mers în compartiment, luat cola, luat walkman-ul. 5. ieşit în coridor, fumat, băut cola.

Atunci, în faţa beznei de afară, sau în faţa soarelui, încep să apară alte imagini. Imagini ce mă liniştesc, îmi fac bine, mă fac să uit de tot căcatul. Şi să fiu în afara timpului. Casca mă izolează de restul. E un motiv să nu bag în seamă pe nimeni, să mă doară-n pulă.

În compartiment îmi închid ochii. Trenul se preface în şarpe, se mişcă armonios, îşi întoarce faţa spre mine, îşi arată colţii, ochii răi, vii, dar fără nici un pericol. Şarpele dansează printre o mie de culori în continuă schimbare. Simt cum culorile îmi ard pielea. Deschid ochii, un moş îmi povesteşte despre Ceauşescu. Văd cum îi ies literele strălucitoare dintre dinţii stricaţi. Îl ascult fermecat. Da, băi tată, îi mai zic şi el încurajat dă-i mai departe cu comunismul lui, cu Ceauşescu lui. În fond, ce mai contează, mă doare-n pulă.

Deschid ochii, cineva îmi vorbeşte despre culturism, despre cele mai eficiente metode de a face muşchi. Trebuie să bagi şi nişte pastile, ca să nu oboseşti degeaba, zice, da,

frate, ca totul să meargă ca pe roate...

Deschid ochii, cineva vorbeşte despre poezie. Despre noua viziune, noile tehnici, căcat. Căcat, zic. Eşti indecent, mi se spune. Indecent e să-mi fuţi capul, zic şi închid ochii.

Deschid ochii, sunt în coridor, stau rezemat de-o gagică. Îmi aprind o ţigară, ea tot vorbeşte, nu prea înţeleg nimic, cre' că-i unguroaică, nu-i bai. Mai beau un gât de suc şi simt cum un val cald mă loveşte direct în cap. Cad peste ea.

Deschid ochii. Merg în coridor, deschid fereastra. Capul mare al şarpelui se apropie cu gura căscată. Mai bag două pastile.

20. Cu îngerii

Baston în bucătărie, vorbind în faţa unui reportofon. Vorbeşte, ia chitara, cântă. Intră Drama pe fereastră.

Ce faceţi?

Îmi aprind o ţigară, îmi fac o cafea. Baston vorbeşte mai departe, parcă nici nu ar observa că am intrat şi eu în cameră. Lacrimile mari i se scurg pe obraji, cad pe reportofon. Bei o cafea?, îl întreb. Bine, zice.

Ce tot faci acolo? îl întreabă Drama. Vorbesc cu îngerii. Care îngeri? Îngeri, gata. Drama iese pe fereastră. Mai zice ceva în timp ce iese. Da, da, îi răspund. Apoi: ce-a zis?

Baston îmi zice că dacă vreau, odată îmi va desena toţi pereţii din casă. Va face o frescă cât toată casa.

Desigur că vreau, şi acum vreau, dar asta nu se va mai întâmpla niciodată. Pereţii vor rămâne aşa în continuare, iar mâinile lui Baston nu vor ţine nici pensula, nici chitara. Când a vrut odată să intre la Arte, trebuia să improvizeze pe loc un desen. El s-a dus la întrerupător şi a făcut acolo un tablou. Desigur că toţi l-au crezut nebun.

Yo, hai să-ţi fac o casetă, zice Baston şi ia chitara. Îi aduc reportofonul, îl pun pe scaun. Baston se lasă pe spate, începe să cânte. În mijlocul unei piese frigiderul începe să hodorogească. Frigiderul a început să toarcă ca o pisică, zice Baston şi cântă mai departe. Suntem deja în bucătărie.

Baston îşi aprinde câte-o ţigară, trage două fumuri şi o lasă în scrumieră. Aşa se va arde până la capăt, aşa că le fumez eu mai departe. Unde-i ţigara?, întreabă el mai târziu. S-a ars. Îi aprind alta. Fumul face încet un cerc prin bucătărie, apoi iese pe fereastră.

O parte a casei e înspre civilizaţie, peste vreo zece metri e agitaţia centrului oraşului. Noul magazin al lui Zeleonâi, prietenul lui Pi, care va fi explodat de Micu, cel puţin aşa se va zvoni. Apoi, într-o zi vor fi împuşcaţi cu toţii. Zeleonâi, părintele mafiei din Chişinău, vecinul meu.

În partea cealaltă a casei, unde e bucătăria, e grădina. În fundul ei creşte copăcelul de cânepă. Nu a fost sădit de nimeni, aşa a vrut el să apară acolo. Acum are deja vreun metru jumate şi o tulpină groasă. După el e zidul.

Caseta asta e cântecul de adio al lui Baston. Nu-l voi mai vedea niciodată cu chitara. Îl voi vedea cu cuţitul, cu

pistolul îndreptat spre cap, cu o sfoară îndelung cântărită în mână. Apoi în haine de călugăr.

Oare ce i-au spus îngerii? Îngerii probabil l-au futut până la urmă, căci deşi se zice că nu au sex, îngerul lui Baston era o femeie – uite cum se duce poezia dracului! – şi avea pizdă.

Poate că de aici vin reinterpretările ortodoxiei lui Baston. Cam acolo ajungi, de la realitate de căcat la îngeri cu pizdă.

Mă voi mai întâlni cu Baston peste vreun an. După o plimbare aiurea va cumpăra un colac. Ne vom aşeza pe bordura unui trotuar şi el va rupe colacul cald, din care ieşeau aburi. Îmi va întinde o bucată. Nu vreau, îi voi răspunde printre dinţii cusuţi cu sârmă.

21. Welcome

O zi fericită de toamnă. Ne cazasem în XVI de câteva săptămâni. Dimineaţa ne trezisem trăgând dintr-un bulibuleator, apoi am început să jucăm cărţi. Eu, Allbe şi Scrof, Fane care era cazat în altă cameră.

La un moment dat uşa face buf! Intră un tataie. Privet, paţani, ce mai faceţi? Noi nu prea înţelegeam cine pula mai e şi ăsta, ce vrea? Răspunsul ne-a fost dat pe loc: sunt noul vostru coleg de cameră, sunteţi toţi de-ai noştri, da? Fără romici, da?

Romici, sau armeni, sau romaşchi sunt românii din

România. Noi, basa, mai suntem numiţi şi coca-cola, căci oriunde nu te-ai duce: întotdeauna coca-cola!

Paţani, voi nu vă supăraţi pe mine, că eu îs obosit, am mers toată noaptea cu trenul şi m-am cam gruzit, blea, că mi-a dat un paţan o ţigară cu iarbă şi am fumat-o şi mi se părea că toţi se uită la mine, apoi am ieşit din compartiment şi acolo iarăşi toţi se uitau la mine, aşa că m-am gruzit pizdeţ, blea, am stat nouă ore dup-aia cu capul scos afară, mi-era frică să mă uit pe coridor, pizdeţ gruzon paţani, ia ibu, aşa ceva n-am mai păţit, blea, da şi jointul era crutoi, m-a încleiat, îmi ajungeau vreo două fumuri, da' eu am tarmazit, blea, am kurnit toată ţigara.

Ne cam gruzise şi pe noi Tataie. Îţi dai seama, îţi intră un malac în cameră, gras, nebărbierit, în sacou, te aştepţi să fie de la administraţie, sau rudă cu cineva şi pizdânchi: sunt noul vostru coleg de cameră! Ne-am mai gruzit că, pula mea, cine fără să te cunoască îţi spune că a curnit şi din astea? Pe Tataie îl cam durea în cur, el continua să ne spună povestea:

.de-abia când am coborât în Cluj mi-am mai revenit. M-am dus la relaţii internaţionale, să mă cazez, să-mi anunţ sosirea..., pizdeţ! Pe nimeni nu interesa ce vreau eu. Şi atunci am făcut cum mi-a zis paţanu' care mi-a dat jointu' pe tren:

Tataie, dacă vrei ca toate să-ţi meargă strună, bagă câteva sute de vodcă şi ai să vezi cum nu trebuie să-ţi mai futi capul cu toate căcaturile. Gavniucii o să te asculte, o să-ţi facă din prima tot ce vrei, fără să te poarte ca pe un

pizdiuc!

Chiar aşa şi-a fost, blea! Din prima cheochea de la relaţii internaţionale mi-a semnat tot, m-a trimis la cămin, aici administra zicea la început că nu mai poate caza, apoi eu i-am zis omeneşte, doamnă, ce vreţi să dorm în gară? Şi n-a vrut! Cre’ că-i plăcuse de mine, ce blea, doar îs om solid, serios!

Tataie hohoteşte şi noi încercăm, cam printre dinţi. Concluzia e că: pizdeţ cu noi, ce coleg de cameră pizdos avem!

Şi eu i-am zis deodată, doamnă, eu vreau să stau cu de-ai noştri, nu cu romici, că ei na hui îmi trebuie mie! Caroce, ce bem?, că travcă nu mai am. Să iau o ladă de vodcă pentru întâlnire? Şi, paţani, de unde găsesc o chitară?

Noi ieşim să întrebăm vecinii de chitară, Tataie merge după vodcă. Allbe: vom sta cu al doilea killer al Hasdeului în cameră, blea. Vot tebe i pizdeţ! Ca într-un alt banc de-al lui Allbe:

Se plimbă un mujicioc prin pustiu prin America. La un moment dat aude o hărmălaie mare. Se trezeşte cu un trib de indieni venind furioşi, cu arcurile şi ciomegele ridicate în aer. Pizdeţ cu mine, gândeşte mujiciocul. Dar glasul său interior îi spune: nu, asta încă nu-i pizdeţ. Şi îi comandă: ia arcul şi ocheşte în pieptul căpităniei. Mujiciocul aşa şi face. Indienii sunt şi mai furioşi, sunt doar la câţiva paşi de el. Şi glasul interior îi spune: iată acum e pizdeţ!

Tataie vine cu un braţ de sticle de vodcă, noi cu

chitara. Numai când începe a cânta, totul revine la normal. E de-al nostru. Bem până ajungem toţi vafli, abia atunci scoatem bulibuleatorul. Ne punem în cerc şi tragem pe rând, eu nu mă pot abţine şi chiar după vreo două secunde, cu primul fum ţinut în piept, încep să hohotesc. Ca şi ceilalţi.

22. În fum

Cu capul în fum, ca de atâtea ori, urc în troleu şi vin spre tine. Desenez pe geamurile transpirate. Casca walkmanului mă izolează de toţi. Picioarele îmi sunt grele, dar aşa rezemându-mă de bară, parcă aş înota prin mare. Valurile mă aruncă spre cer, apoi, lent, cobor.

Ajung la tine, e o atmosferă de căcat, de cămin de politehnică. Aproape că îţi iau şi amprentele ca să intri. Doamne fereşte apoi să te prindă într-o cameră după 8 seara – îi dă pe toţi afară. Sunt nişte profi debili, cărora nu li se mai scoală, nu mai au ce face cu viaţa lor de căcat, aşa că vin în controale.

Una dintre colegele tale de cameră e în pat, cică a vrut să se sinucidă. Peste o zi face chestia asta. Adică bagă câte vreo 15 tablete şi se plimbă şi vorbeşte aiurea şi se miorlăie că şi-a luat doza mortală. Mortală o pulă! Uneori se mai joacă şi cu cuţitul, mâinile îi sunt cu cicatrice, are o tăietură şi pe faţă. De fapt e o fătucă mare amatoare de pulă şi când nu-şi ia porţia cică vrea să se sinucidă. La fiecare chef ea face striptis, îşi scoate ţâţăloaiele şi

curălăul la paradă. Când nimeni de bună voie nu vrea s-o fută, ea singură îi trage de pulă la baie. Ar trebui să-i fac cunoştinţă cu Tataie, ca să se simtă şi ea săraca futută.

Mă întind pe patul tău, vii lângă mine. Voi dormita aşa câteva ore lângă tine şi apoi voi tăia-o în XVI. Altfel iarăşi ne vom certa. Iarăşi îmi vei zice că mă vei părăsi dacă mai continuu aşa şi eu voi zice că îmi bag pula, că mă doare-n cur, că eşti o proastă ordinară, ca şi colegele tale de cameră. Poate vei arunca cu ceva în mine şi eu voi face la fel. Vei spune că sunt cel mai mare bădăran şi idiot şi jigodie şi nesimţit şi etc. Sunt de acord cu astea, dar de ce pula mea să-mi încerci tu mie nervii? Îţi voi spune că eşti o curvă, că ai noroc că m-ai întâlnit că altfel ajungeai sigur curvă, că. Şi: afară! Să nu te mai văd niciodată, imbecilule!

Şi eu părăsindu-te înjurând. Ajungând în cameră şi continuând într-o veselie jocul bulibuleatorului. Totuşi, fiecare fum mi te va aduce la mine, nu voi mai ţine minte nici o ceartă, nimic. Vom juca cărţi toată gaşca, vom curni cât ne va ţine, vom urla cântece. Una dintre piesele preferate era: *Tî kinula*, adică, tu m-ai părăsit. Noi toţi mueam de râs şi ziceam că e vorba despre crâşa noastră, acoperişul ce se duce cu primul fum.

Am fost toţi nişte narici ordinari. Maşina statului ne-a creat. Ea are continuu nevoie de exemple proaste. De când narcomanii au devenit exemple proaste? De ce nu alcoolicii? Alcoolic e firesc să fii, nu eşti băgat în pârnaie pentru asta. Chiar dacă ai zece tone de alcool acasă. Cu iarba e altfel, nu mai vorbesc de coca sau de heroină.

Pentru o doză eşti băgat definitiv în căcat. De fapt, nu văd nimic rău să fumezi o iarbă, din contra, vorba lui Prof: îţi trece durerea de cap, îţi limpezeşti gândurile. ăsta nu-i drog, bă, iar dacă e drog înseamnă că drogurile sunt bune! Statul are nevoie de alcoolici, mai uşor le poate fute minţile. Unui alcoolic mahmur îi dai o bere şi te pupă în cur ca pe Isus Hristos.

După câteva zile de la ceartă voi veni iarăşi la tine, dacă nu vei veni tu. Din trei ori când ne vedem, minimum o dată ne înjurăm unul pe altul şi periodic îţi mai sparg şi vesela. Sunt obosit, te aştept mai bine după două fumuri sau după un pumn de pastile. Atunci nu îmi vei zice nimic, atunci totul va merge ca pe roate.

23. Lars

Odată Baston a apărut la mine în Chişinău cu Lars. Lars era un blazat clasic, îl durea în pulă de tot ce se întâmplă în jur. După câte mi-a povestit Baston, Lars era dintr-o familie bine, cu rude prin ministere etc.

Lars şi-a băgat pula şi a tăiat-o de-acasă. Apoi a fost găsit de cineva de la O. Băncilă la o mănăstire. Picta icoane. A fost adus la liceul de artă, era păcat să se piardă.

Lars se apucase să scrie şi şi-a băgat picioarele şi-n liceu. Scria piese foarte haioase. Ceea ce-l enerva pe Baston cel mai mult era că Lars putea să-i imite perfect semnătura. Lars mi-a lăsat atunci o casetă, o compilaţie de

muzică bisericească şi trash. Lucram atunci la o revistă de căcat, aşa că într-o seară, când nu ştiu ce se întâmplase cu lumina, la o lumânare am făcut un trialog despre literatură. A ieşit destul de haios, chiar dacă, sau tocmai pentru că nu m-am mai dus la ziarul ăla. Trialogul a rămas doar în varianta lui audio, apoi s-a pierdut pe undeva.

Noaptea, când Baston se culca după ce ţinea un concert de vreo patru ore şi scria vreo zece poezii, ieşeam cu Lars la plimbare. Mergeam mai mult pe la Lacul Komsomolist şi înspre Buiucani, că p-acolo era mai mişto. Era înalt, slăbănog, cu plete lungi. Ştiu că mai avea un pseudonim cam deampulii, dar fiecare e cu pizda mă-sii.

Odată, când ne plimbam aşa, a oprit lângă noi o maşină de gabori. Erau doi. S-au legat de noi şi au încercat să ne lovească cu bulanul. Erau beţi criţă, aşa că i-am oprit mâna unuia, i-am tras bulanul din mână şi i-am tras un picior în coaie. Celălalt a scos pistolul şi a încercat să tragă, dar Lars i l-a smuls din mână. I-a împuşcat pe ambii. Apoi am tăiat-o. Dacă ne lăsam pe mâinile lor probabil că ne duceau undeva şi ne pizdeau cu bulanul aşa, pentru că Lars era pletos, şi român!, iar eu ras.

Apropo, faza cu români. A păţit-o Oedip. Accentul lui de basarabean s-a cam pierdut, dacă stă de vreo zece ani în Bucureşti. Într-o seară a nimerit şi el într-un scenariu relativ asemănător. Se ducea spre casă noaptea şi l-au strigat nişte gabori. A mers şi a constatat că toţi sunt vafli de beţi. L-au întrebat ceva şi el le-a răspuns. Atâta le-a trebuit: aista-i român, paţani, dă-i pizdeală pidarazului! Şi

au tăbărât toţi peste el. Noroc că Oedip e sprinten când e vorba de menţi şi are picioare lungi. Altfel simţea pe propria piele gustul prieteniei moldo-române.

Mai târziu Lars a dispărut. Am aflat despre el doar că e bănuit că i-a furat verigheta mamei lui Baston, a împrumutat bani de la toată intelighenţia din Iaşi, de la cine a mai putut a mai furat câte ceva şi pa! pentru toată lumea.

Din când în când îi mai ascult caseta pe care a zis că va veni să şi-o ia. Mi-ar plăcea să ne mai plimbăm prin Chişinău, nu de alta, dar aveam discuţii interesante, pe mine nu m-a furat, deci era băiat bun.

24. Pe drumuri

Drumul din România în Republica Moldova mă macină, nu numai fizic, ci şi psihic. Iarăşi vama cu întâmplările ei imprevizibile, apoi mai e şi trecerea de la o mentalitate de căcat la alta care, deşi e geamănă şi e cu acelaşi miros, e totuşi diferită.

În Chişinău mă întâlnesc cu vechi prieteni, care uneori îmi mai fac surprize cu schimbările lor. Ba se apucă unu' de fumat, ba alţii se lasă, se căsătoresc, divorţează, fac copii. De fiecare dată am o senzaţie că în Chişinău e o agitaţie mare, că abia pot prinde firul lucrurilor ce se întâmplă alături de mine, cu mine.

Ajung pe la Harms, unde de fiecare dată ştiu că voi asculta nişte muzică despre care nu ştiam că există. De

data asta am dat de Grajdanskaia abarona, cu Egor Letov. Sunt dintre primii punkeri ai URSS-ului.

Letov, zice Harms, de fiecare dată când ieşea din casă era bătut. Avea pe capul lui o echipă care aveau ca serviciu să-l bată de câte ori îl întâlnesc. Şi îl întâlneau de câte ori ieşea, căci îl aşteptau. Oricum, Letov i-a tot futut pe comunişti, pe toate felurile de – işti. După căderea comunismului însă s-a întâmplat ceva surprinzător. Astfel Grajdanskaia abarona a intrat într-o mişcare ultranaţionalistă, împreună cu Karozia metala.

Probabil Egor nu mai poate trăi decât la limită, e obişnuit să fie extremist, o fi primit atâta bătaie de s-a tâmpit. Sau nu se mai poate opri. E păcat, fiindcă băieţii sunt chiar foarte buni, nu fac parte dintre punkerii care au ales punkul fiindcă nu ştiu să folosească instrumentele. Jirinovski când a fost întrebat care sunt formaţiile lui preferate a răspuns: Grajdanskaia abarona şi Karozia metala.

Încă o formaţie descoperită datorită lui Harms e Leningrad. Tot e un fel de post-punk, îi iau la mişto pe toţi, îşi bagă pula în toate.

Harms când se trezeşte ascultă câteva piese de Vâsoţki, ca ziua să meargă bine. Harms e rocker, şi nu unu' obişnuit, ci un rocker care ascultă numai rock rusesc şi din Moldova. Am încercat să ascult şi rock străin, mai sunt formaţii bune, Led Zeppelin, The Doors, dar nu merg aşa bine ca astea.

Desigur că nu-s de aceeaşi părere cu el, dar asta nu

strică prietenia noastră. Poate că într-o zi îl voi surprinde ascultând Eminem, Guano Apes, Staind.. Oricum, acum avea pe computerul lui pe un folder *manele* câteva piese de Paraziţii. Mai asculta şi Luna Amară. Harms s-a lăsat iar de fumat.

Când am fost în Chişinău împreună, te-ai cam speriat de Harms. Cu glumele lui şi râsul ce cade în cascade. Harms povestea despre ultimele sale aventuri cu propoziţii de genu': am vrut să-i fut una-n bot curvei, da' am tras una-n perete, dă-o-n pizda mă-sii! Atunci am tras o beţie de vodcă cu Ski şi cu Harms. Ne-am făcut varză, Harms a început să se plimbe cu puşca prin apartament.

Ţi-a plăcut Chişinăul, deşi nu prea înţelegeai ce se vorbeşte în jurul tău. Mă aveai doar pe mine, în rest străini. Nu ştiai ce gândesc, ce vorbesc. Moldova ţi s-a părut o ţară străină, deşi frumoasă, la fel de rece. Eu aparţineam ei, eram acasă, tu erai în aer. Exact invers. Aşa cum a fost la venirea mea în România. Ceea ce vreau eu e să ne simţim străini ambii, undeva mai la Vest.

25. Vox puli – vox Dei

Dumnezeu le-a dat oamenilor o pulă. Le-a dat şi pizdă, ca să nu-şi obosească prea mult mâinile. Ca şi pula omul are şi cap. De la începuturile sale omul îşi fute capul cine e prioritar: pula sau pizda? Cine e mai superior? Oamenii îşi mai încurcă organele, în loc să se fută normal, ei se fut cu capul.

Aşa au apărut misoginismul şi feminismul. Ambele sunt nişte căcaturi. E ca şi cum femeii i-ar fi suficientă pizda, n-ar mai avea nevoie de pulă, iar bărbatului i-ar fi suficientă pula, n-ar avea nevoie de pizdă. Se mai poate observa că şi misoginii şi feministele sunt cu toţii nişte curve. Cea mai mare feministă e de obicei cea mai mare muistă, o urâtă obsedată de pulă, chiar de e şi lesbiană. Oare ce caută Mircea Cărtărescu printre feministe? Sau crede curu' pizdă? Da, asta e o categorie de indecişi. Misoginii şi feministele sunt o inexplicabilă eroare mintală, încearcă să se comporte ca şi cum ar fi de alt gen. Mie mi se rupe de ambele fenomene, eu mă piş şi pe feministe, şi pe misogini, şi pe bărbaţi, şi pe femei. Pe mine nu mă interesează astfel de căcaturi generale, eu îmi văd de pula mea şi mi se pare absolut normal acest lucru. Mă fut.

Când oamenii trec de o anumită vârstă, ei încep să nu mai fie nici pule, nici pizde. O mai duc aşa din inerţie o perioadă, apoi la fel ca şi căcatul sunt îngropaţi în gropi adânci, să nu pută. Căci oamenii asta devin când se atenuează diferenţele între genuri: căcat. Babe cu mustăţi, moşnegi cu menstruaţie. Atunci încearcă toţi să devină intelectuali, adică să se fută cu mintea, să dea sfaturi la toţi, să bârfească în draci, să-mi sugă mie pula, căci unicul lor obiect sexual rămâne gura.

Un astfel de exemplar e poetul şi editorul Buşina, alţii îi mai zic şi Băşina sau Beşina ş.a. Buşina e mândru că e misogin. Dar scrie poezii în care stă şi se uită în curul femeii ca la televizor, scrie eseuţe în care declară că se

simte femeie când i se fac injecţii în cur. Încearcă şi cu pula!

Fane Babanu îmi tot spunea că ar trebui să scrie un eseu în care să demonstreze că gura femeilor e special creată pentru muie. Şi Fane începea să facă odă muii. Că gura femeii e gingaşă, umedă, o cavitate creată special pentru pulă. E adevărat că să te fuţi e mişto, dar e mai mişto să dai şi la muie! Eram şi eu de acord cu Fane, şi eu mi-am început viaţa sexuală prin a da la cioc. Fane mai prefera să dea muie în loc să se fută, fiindcă e mai puţin obositor, ba din contra, e chiar odihnitor.

La începutul vieţii mele sexuale, ca să-i zic aşa de să mă pufnească râsul, toate gagicile vroiau să rămână virgine, dar în acelaşi timp să-mi demonstreze că mă iubesc, că tra-la-la. Aşa că luau la muie şi îmi demonstrau dragostea lor. Una din ele, la prima ei muie, a zis că acum începe să-i înţeleagă pe homalăi, că sperma e dulce. Poate de-aia la noi vafli se zice şi la napolitane şi la spermă. Să dai muie e şi mai igienic. Măcar ştii că dimineaţă s-a spălat pe dinţi… Gagica aia cu teoria dulceţei spermei când a văzut că vreau s-o fut, a început să se smiorcăie că vrea să rămână virgină, dar că trebuie să fiu sigur de marea ei dragoste. Iar eu: da, da, dragoste… şi nici măcar nu vrei să te fuţi cu mine… Atunci, ea: hai să ţi-o iau în gură, vrei? Altele începeau direct prin a mi-o suge ca să-mi demonstreze cât de versate sunt.

Mai târziu, după un futai clasic, am rămas scârbit. Am

hotărât că să dai muie e mişto, iar că să te fuţi e cam deampulii. Mai târziu mi-am schimbat oarecum părerea, depinde cu cine te fuţi. Dar ca să ajung până la aia a trebuit să mă îndrăgostesc. Oricum, pentru relaţii armonioase cu publicul e mai bine să dai muie decât să fuţi.

Iar Fane exersase prin toate tufişurile din Hasdeu. De când venise în Cluj şi se certase cu o mare iubire de-a lui, Fane zicea că vrea să găsească o gagică mişto, care să-i ia muie şi să aibă garsonieră. Nu ştiu cum s-a făcut, dar n-a mai găsit. În schimb a găsit o droaie de amatoare de-ai pune o bere lui Fane, căci, pula mea, Fane e simpatic şi e ceva de genu' hip-hop-ist cu fuckultă.

Tot timpul când stăteam în vreun bar, el îmi mai arăta vreo futută de-a lui, desigur cu un portret robot de-al ei. Odată mi-a arătat o blondă mişto, basa, de-a noastră, vorba lu' Mihnea. La asta am ajuns muci odată, am dormit la ea şi am vrut s-o fut, dar ştii tu, astea cred că dacă se lasă futute din prima consideră că le vei crede curve. M-a lăsat doar să-i bag degetul în pizdă. În fond, care e diferenţa între un deget sau o pulă în pizdă? Trebuia să-i zic: stai să-mi bag repede pula un pic în locul degetului!

Sau: pe-asta de-abia o cunoşteam, nici nu ne salutam întotdeauna. La un concert cu un DJ mi-a sărit în spate când fumam. Era beată, cică: Fane, de când nu te-am văzut, bla-bla-blea. M-am făcut şi eu muci şi neam dus la mine. Am futut-o, dar n-am reuşit să dau drumu', că am adormit. Dimineaţa s-a trezit, s-a îmbrăcat. Salut, salut! Şi

gata.

Sau: iar vine asta, hai şi tu, că m-am săturat să-i dau muie printre cămine după ce-mi dă vreo trei-patru beri.

Odată Fane îşi găsise o gagică mişto, o şi futuse din prima, credeam că şi-a găsit idealul. Ca să-mi zică: dă-o-n pizda mă-sii, e o vacă, am început s-o fut şi ea s-a pornit să ragă ca proasta. Pula mea, îi mai puneam mâna pe gură să tacă, îi ziceam să-nchidă urlătoarea, degeaba, a zbierat mai departe în plin miez de noapte, mi-a trezit toţi colegii.

De alta nu-i plăcuse că îl enerva că îl lingea pe piept, pe burtă şi se oprea chiar la pulă. Ce urmează normal, Yo?, sigur că pula! Da’ ea zicea că doar după ce relaţia va deveni serioasă. Pe alta am futut-o după ce tot îmi spunea că mă visează în vise erotice. Nici măcar nu terminasem, că eram mangă şi ea pizda cică i se pare că e gravidă că nu-i vine ciclul!

Totuşi, Fane nu era rău, pentru cine îi punea câteva beri era aproape întotdeauna gata să dea o muie. Îi era totuşi groază să nu se îmbete prea tare ca să se trezească dimineaţa cu vreun monstru în pat. Odată se trezise dimineaţa cu o grăsană puturoasă, transpirată toată. I s-a făcut rău când şi-a tras mâna prinsă între două valuri imense de slănină. Îţi dai seama ce mişto făceau băieţii din cameră!

O problemă de-a lui Fane e cum să nu mai bea nimic după a cincea bere. La cinci beri e totul mişto, ideile îţi vin una după alta în cap, eşti într-o dispoziţie faină, mai

departe începe să se împută treaba. Fane nici nu-şi pune problema să nu bea deloc sau aşa ceva. El vrea să bea doar cinci beri şi gata.

Lui Fane îi aparţine teoria că dacă nu te vezi cu un om vreo doi ani, gata, s-a dus prietenia. Ce să tot vorbeşti cu cineva la telefon sau să dai mailuri? Căcat, peste doi ani dacă nu s-au văzut, oamenii devin străini, nu mai au ce vorbi. Aşa e cu prietenia. Uite la Bobdylán, a venit aici, ne-a demonstrat cât de pizdos e şi câţi bani are, ne-a pus câte-o bere, iar când i-am cerut împrumut cinj’ de dolari ca să ies din datorii, mia zis că nu poate scoate din bancă că-i scad procentele.

Bobdylán fusese şi pe la mine, da’ eu nu-i cerusem bani. Mi-a arătat şi un calendar de la firma unde spăla el câini. Era cu un cuţu’ mic şi pufos. A zis că nici nu-ţi poţi imagina ce jeg au câinii în urechi. Pe ei tre’ să-i speli cu furtunu’, e mai greu. Cel mai mişto e să speli mâţele, le bagi într-o cuşcă de sârmă şi dai drumul la apă din toate părţile. Acolo erau toţi drogaţi la spălatul câinilor. Câteodată mai venea cineva cu vreun animal şi noi nu ne puteam abţine şi începeam să hohotim. Nu o dată s-a întâmplat că şi cel cu animalul începea să râdă, toţi eram rupţi. În Italia se droghează toţi, cum vezi la noi chiştoace aşa vezi la ei seringi pe stradă.

Fane mi-a zis că Bobdylán i-a spus că arăt tare naşpa faţă de câţiva ani înainte. O fi adevărat.

26. Pentru că bem

Urc în autocarul Chişinău – Cluj. Mă aşez pe locul 18, chiar la masa din centru. Sunt obosit, mă uit cum Chişinăul se duce, capul mi-e amorţit, mi-e frică de vamă, capul cade în căldare.

Te văd pe tine, mă aplec deasupra patului tău şi tu mă strângi de gât şi mă ţii aşa. Eşti somnoroasă şi bucuroasă. Hai să fumăm, zic. Altceva ce aş mai putea spune?

Ridic capul, cineva îmi întinde mâna. Altcineva, altcineva… Şi mie îmi pare bine… Păi, dacă tot stăm la o masă! Sunt câţiva copii din anu' întâi. Scot mâncare şi vodcă. Ca în bar, zice unu'.

Autocarul se opreşte şi şoferul trece pe lângă noi: numai să nu faceţi mizerie, da? Da! Mă uit pe geam şi văd cum Basarabia se duce-n pulă.

Şi nu staţ acasî, băi, di Crăşiun? Întreabă vameşul basa nervos. Să se mire proştii! Vameşul se apucă să ţipe la o fată: proasto, fă, tu şi cu mini ti pui, blea?! Că io puteam s-o fut pi mă-ta, să-ţi şiu tată, fă, proasto!

Şi cară tată bagajele, iarăşi control futut, că i s-a năzărit ceva domnului pidaraz de vameş. Probabil că s-a gruzit, doar i-am zis să nu amestece drogurile cu alcool şi mai ales să nu se drogheze dacă are cap de vameş.

Vama românească. O! Fraţii! Ca să înţelegi bine balada aia cu oaia, *Mioriţa*, trebuie să treci vama moldo-română. Dintr-odată ţi se aprinde becul. Chiar la intrarea

în Iaşi – Poliţia de frontieră. Ce-i asta, băi tată? Ce pula mea se întâmplă? De câte ori să-mi umble prin geantă toţi cretinii? De câte ori să-mi facă interviuri?

OK. Iarăşi nu m-au prins! Cu iarba în pachetul de ţigări din buzunarul de la scurtă. Tare: iar nu m-au prins. Toţi de la masă râd. Ce glumă mişto am făcut. Râd şi eu, hă-hă-hă. Mă piş eu pe graniţele voastre.

Un băiat blond, din Târgu-Mureş, propune să bem pentru Isus. Bine, aşa trece timpul mai repede. Câteodată chiar merge bine vodca după iarbă. Băiatu' vorbeşte: eu întotdeauna îmi cer bilete aici, la masă. Mai bei o vodcă, mai spui bancuri, te trezeşti că ai ajuns şi ai vrea să mai stai, mai ales că ai trecut deja de vamă.

O tipă îl întreabă ce ar fi făcut dacă nu ar fi venit în România. Răspunde senin, aproape mândru: aş fi fost gopnic. Când nu ai de ales – îi dai în bilă cuiva, trebuie să treci prin asta. Hai să bem mai bine pentru Isus, deşi eu cred doar în lucrurile concrete, cele abstracte îmi scapă.

Capul îmi cade pe masă, îl ridic, se termină vodca. Ce facem, blea? Mă duc să vorbesc cu şoferu', zice unu'. Îi spune că unuia dintre noi i-e rău, că tre' să ia nişte pastile de la bagaje. Şoferul mormăie ceva, dar opreşte. Ieşim şi în timp ce unul caută prin bagaje, ne pişăm pe zăpadă, ne aprindem câte-o ţigară. Gata. Pastilele pentru rău sunt alte sticle de vodcă.

După încă o sticlă, doi au adormit. Trecem prin Cheile Bicazului. Pare incredibil că reuşim să mergem pe aici iarna. Ce muzică s-ar auzi dacă ar cădea autocarul în

prăpastie. Odată şi odată frâna tot cedează, îmi zice tovarăşul de sticlă. Toată energia pasagerilor s-ar duce în plămâni, apoi inimile ca nişte tobe ar exploda. S-ar auzi: biiiiii-caz!

27. Kanecino Vasea, kto ego ne znaet?

Când m-am născut comunismul era în floare. Totul în jur semăna a fericire, eram ca americanii acum. Numai baptiştii mai aşteptau americanii, restul renunţase, renunţase la tot pentru o cauză mai măreaţă – a comunismului.

Părinţilor le-a scăpat să mă educe într-o bună tradiţie comunistă. Oricum, pe la vreo cinci ani ştiam de bunicul Lenin şi tot felu' de tâmpenii. Limba rusă o învăţasem direct de la televizor, din televizor sistemul mi-a intrat direct în cap.

Aparenţa fericirii era plătită de toţi, iar toţi erau alcoolici. Despre cei ce călcau pe bec nu se mai auzea, dispăreau. Sau li se întâmplau accidente de muncă.

Trăiam o utopie incredibilă, părea o realitate halucinantă. Şi atunci toţi încercau să fie într-o stare corespunzătoare sistemului. De-aia chiar şi preşedinţii Uniunii Sovietice au toţi mutre de alcoolici terminaţi, ei au înţeles cel mai bine.

Despre droguri nu se prea ştia. Se auzea din când în când că au fost prinşi traficanţi de mac şi eu mă întrebam de ce-i arestează, doar macul e aşa de frumos!

Însă narcomanii erau peste tot. Narcomani care ar condamna cu ambele mâini pe orice narcoman şi pe drogurile cunoscute. Ei foloseau principiul că numai eu ştiu, nimeni nu ştie, un fel de joacă cu graniţele un pic depăşite.

În perioada aia erau tare mulţi bolnavi, era o anumită categorie a populaţiei care se *îmbolnăvea* peste o săptămână. Şi dă-i, băi tată, cu pastile! Cu cele mai scumpe, oricum toate erau ieftine, bine combinate cu altele şi apoi se poate sta şi o săptămână la pat. Jumate din profele mele de la şcoală peste o săptămână erau pe foaie de boală, cealaltă jumătate era împotriva tabletelor, că vedeţi că degeaba săracele beau atâtea tabletele, e din ce în ce mai rău cu ele – ziceau despre colegele lor. Jumătatea aia bea pişat, de obicei a copilaşilor, că cică-i mai bun.

Aşa că totul era frumos, era fain să te îmbolnăveşti în URSS, puteai să te tratezi fain! Iar dacă eşti medic sau asistentă, pizdeţ! Să fii prost doar şi să bei vodca adusă de bolnavi, când lângă tine e morfina şi alte chestii interesante, s-o zică şi Bulgakov, prietenul nostru doctor!

Oricum, în Uniunea Sovietică oficial n-au existat narcomani. Oficial, nici sex nu exista. Narcomanii existau doar la capitaliştii exploatatori, în capitalismul lor putred, toate rahaturile erau la ei. La noi erau bolnavi sau nebuni. Doamne, ce-i mai tratau pe nebuni! Trebuia cineva să caşte gura împotriva sistemului şi: ăsta-i nebun, nu? Iar la balamuc îi aşteptau pastiluţele fermecate, care iarăşi îi vor face cetăţeni cuminţi şi fericiţi, nu se vor prea ridica din

paturi.

Aşa a păţit-o şi Victor Ţoi, un fel de Jim Morrison al Uniunii Sovietice. Avea o formaţie rock, Kino, cântau prin subsoluri. Când cineva îi turna, îl băgau pe Victoraş la nebuni. Argumentul cel mai mare că e nebun erau textele sale antisociale. După căderea URSS-ului, după ce şi-a scos mai multe albume, în legalitate, într-o zi am auzit la ştirile de la *Vremea*: Victor Ţoi a murit. Cică a adormit la volan şi la o curbă a intrat într-un TIR.

Aşa s-a întâmplat cu o bună parte a rockerilor, se pare că au fost ajutaţi să intre în TIR-uri. E ciudat că lucrul ăsta s-a întâmplat după căderea URSS-ului, în Rusia democratică. Democraţie, democraţie, dar când lucrurile ies de sub control mai trebuie băgat câte unul sub TIR, să ştie ăilalţi.

Am fost la mormântul lui Ţoi. Deşi trecuse peste vreun an de la moartea lui, cimitirul din Sankt-Petersburg era plin cu vizitatorii lui Ţoi. Fiecare lăsa câte ceva la mormântul lui Ţoi, a fost mai bine îngrijit mort decât viu. Alături de mormânt erau mulţi în corturi, se hotărâse să se mute lângă el în cimitir.

28. Dragostea

Intru în cameră, te găsesc dormind. Mă întind lângă tine, te sărut pe gât, pe urechi. Te întorci spre mine somnoroasă, mă strângi în braţe. Eşti frumoasă, mi-a fost dor de tine, vreau să te fut.

Îţi înfigi unghiile în mine – doare, îţi zic. Ştiu că îţi place, îmi zici şi continui să mă zgârii. Ştiu că îţi place ţie, îţi zic şi te zgârii pe spate, apoi pe ţâţe. Tresari şi mă muşti de mână, mă tragi de urechi, varză, zici. Varză eşti tu.

Bucile îţi sunt reci şi moi. Eşti enervant de albă, de moale. Eşti o păpuşă de futut, păpuşa mea. Numai în tine nu mai vreau nimic altceva, în tine vreau să rămân. Lolita, îţi zic şi ne rostogolim prin pat.

Îţi mângâi picioarele, burta. Te ridic şi îţi scot cămaşa de noapte. Îţi scot şi chiloţii. E una dintre sutele tale perechi de chiloţi. Ai o manie în a-ţi cumpăra chiloţi, ceea ce nu pot zice că nu-mi place şi mie, să-ţi scot de pe tine de fiecare dată alţi chiloţi.

Te miros, te sărut pe picioare, burtă, ţâţe, mâini, te muşc de bărbie. Mirosul tău mă înnebuneşte. E miros asemănător cu al bostanului, zic eu, deşi nu prea îl pot defini. Nici nu-mi trebuie, mai bine te miros. Simt că te iubesc, că mirosul tău mi-e necesar. Mi-e necesar să te fut, să mă futi tu.

Îţi plimbi mâinile pe mine, îmi scoţi hainele. Îţi desfac picioarele. E atât de bine. Mâna ta îmi strânge pula, apoi mi-o duce în tine. Eşti fierbinte pe dinăuntru. Începi să răsufli mai tare. Te fut şi îţi ascult respiraţia, te muşc, te zgârii, te trag de păr. De-abia acum, aici, în tine, mă simt ca acasă.

Vreau să te fut continuu, să nu mă opresc niciodată. Să te fut pe spate, pe burtă, în picioare, oricum, să te fut continuu. Asta trebuie să fie dragostea, să vreau tot timpul

să te fut, iar când te fut să nu vreau să mă opresc. Dragostea e un fut.

Când te fut apăs pe *delete* pe toate. Nimic nu mă mai interesează. Nu mai eşti nici măcar tu, nici eu. Când am început să te iubesc, ţi-am zis că simt că am stat împreună într-un uter, că suntem gemeni.

Nu mă interesează că ne-am certat aseară, că m-am futut cu altele, că naţionala a pierdut un meci cu Slovenia, că mi-ai zis că mai bine nu mă întâlneai niciodată, că ţi-am distrus viaţa, că n-am bani de ţigări, că în orice moment poate începe războiul, că vor să mă expulzeze din ţară, că ai să mă părăseşti şi apoi o să te întorci la mine, că atunci când ţin cartuşele în mână par atât de uşoare, atât de uşor trec prin capul oricui, că am vrut să te împuşc şi n-am putut, uit şi că te iubesc, există doar corpurile noastre împreună, atât, restul e insignifiant, cel puţin acum, restul e un preludiu, un lung preludiu pentru un fut continuu, Lolita. Viaţa mea are sens cât te fut, cât ştiu că mă pot întoarce tot timpul la tine. Altele toate au sensuri, fututul n-are, dar le face pe celelalte umbre palide, sensul e în dispariţia sensului, în nimic. Fiindcă în pat nu poţi veni cu palton, cu bicicletă şi cu decoraţii, când te futi trebuie să fii nimic, nimic mai mult, nimic mai puţin.

29. Cu dor de Bucovina

Îl găsesc pe Pi la o masă cu un tânăr poet. Citisem cândva câteva poezii d-ale lui: pulă, pizdă, căcat, să mai

fac o labă. Mişto, n-am ce zice. Fosta intrare de la Casa Presei duce acum în altă parte, în schimb scara unde ne îmbătam şi ne drogam noi e intrarea principală. Uite-aşa, băi tată, întotdeauna intrarea lăturalnică devine cândva principală. Problema e alta. Unde-o să ne drogăm noi aşa de mişto ca în scara lăturalnică? Poate că încercăm pe intrarea principală?

Pipi îmi vorbeşte că a mai făcut nu ştiu câţi copii, nu ştiu câte cumetrii, că e pizdos, doar că i-e dor de copiii lăsaţi la alte soţii, că nu mai bea, nu mai fumează, doar uneori, nu mai fură. OK, frate, dar acum ce facem?

Suntem pe terasa de la Casa Presei şi în timp ce eu fumez o ţigară ce conţine şi praf de haş, el îmi tot povesteşte. Lucrează la un ziar de căcat al nu ştiu cărui partid. De fapt, întotdeauna a lucrat la ziare din astea. Altele nu prea există în Republica Moldova. Îl doare fix în pulă, important e să fie plătit. Cine plăteşte vrea să-şi vadă în fiecare zi poza în ziar. Când se cacă, când se fute, când suge. Desigur, să i se vadă doar mecla în primul plan. Ce pizdos sună! Primul plan. Sau primul haş, că e tot aia.

Mă simt încă bine. Poate că şi Pi, deşi încă bagă faze ca vai ce frumos că ne-am întâlnit, tra-la-la. Ce huinea, blea. Nu se văd oamenii nu ştiu cât timp, iar atunci când se întâlnesc se simt obligaţi să bage tot felu’ de texte, mă fut.

La masa noastră vine un fost şef de-al lui Pi, Contra. Ăsta chiar e băiat mişto. Odată, stând aici pe terasă, a văzut cum dintr-o maşină pizdoasă a ieşit un bâc şi trăgea o gagică de pe stradă. Gagica ţipa, se împotrivea, el o

lovea şi o trăgea în maşină. A fost o fază ca-n filme. Nimeni nu mişca nici un deget. Atunci şefu' lu' Pi s-a ridicat de la masă, a alergat spre maşină cu pistolul în mână şi i-a futut un pistol în cap bâcului. Apoi câteva picioare. La urmă l-a aruncat în maşină şi bâcul n-a mai avut nevoie de indicaţii, a futut-o repede.

Contra a stat la vremea sa în una dintre cele mai futute închisori din Rusia. A reuşit să reziste şi să înceapă totul de la capăt. Când Pi mai era angajatul lui, lucrul începea aşa: îşi făceau fiecare câte-un joint, zburau, râdeau vreo oră, apoi – mama ia ne haciu damoi! – se apucau de lucru.

Rămânem numai eu şi Pi la masă. Continuăm să bem vodcă cumpărată de după colţ, că-i mai ieftină decât în bar. Pi reuşeşte să se înţeleagă cu toţi, barmaniţa se face că nu vede. Un labagiu îi aduce un caiet, se şoşotesc, pleacă. Pi îmi spune că ăla i-a comandat ca după notiţele lui să scrie un roman. Îmi citeşte un fragment cu *mă liubeşti*? şi hohotim. Te liubesc da', mă zaibeşti.

Vine un pulică la noi la masă. Are cu el, idiotu', câteva scânduri. Noroc, paţani! Iaca, eu îmi strâng scânduri pentru balcon, hu, ce căldură e, de-abia aştept şi eu să-mi termin balconul. Vede lângă Pi romanul Pizdeţ. Pizdeţ blea, zice, cum poţi să scrii aşa ceva? Cum poţi să pui un aşa titlu la o carte, ă? Tre' să fie un tâmpit ăla care a scris. Eu am scris o carte pizdeţ, da' nu-i aşa, e pizdeţ altfel. Se numeşte Cu dor de Bucovina. Pi îi spune că are ceva de vorbit cu mine şi tipu' se cară cu scândurile lui cu tot.

Pi mă invită la el, da’ să nu vorbesc nimic despre primele soţii şi copii, mai ştii, ultima o fi geloasă. Când nai ce face, te faci gelos. Să fii în treabă. Până la urmă care-i problema? Vrei să te fuţi sau să nu se fută iubitu’ cu alta? Căcat. Parcă-l şi văd pe Tropoţel scriindu-i lui Cuţă să fie cuminte chiar când Cuţă se fute. Doar ea nu avea probleme cu bubele.

Vine la masă dr. D şi ne povesteşte despre Paul Goma. Când vede că asta ne interesează spune că au corespondat mai mult timp şi când a mers în Paris l-a sunat pe Goma şi s-au înţeles să vină la el la o oră anumită. Din cauza traficului, dr. D n-a reuşit să ajungă la timp. Paul Goma i-a zis: du-te-n pula mea de fraier, doar ne-am înţeles la 9! Dr. D i-a răspuns: du-te-n pula mea tu! Aşa s-a dus dracului o prietenie. Dr. D însă îl simpatizează în continuare pe Paul Goma. Zice că tre’ să-i publice scrisorile. Mai zice că tare mulţi s-ar clătina din scaunele lor la publicarea scrisorilor. Ce mişto, zic eu.

30. Pe bune

Părinţii noştri. bunicii le luau pe toate alea ce se întâmplau cu ei în glumă. Toate erau la mişto. Ţi-e cărat fratele în Bărăgan sau în Siberia: ha-ha-ha, bine că i-am zis să-şi ia opinci groase. Murea cineva la război, huinea, mai facem unu’.

Ei au avut o privire tâmpă când cineva îi futea. Priveau o ţâră chiorâş: apoi ha-ha-ha. Apoi îşi scriau

testamentele: să luaţi totul în glumă, cu umor, că mai uşor o să trăiţi şi bla-bla. Ce căcat!

Noi luăm totul pe bune, cine vrea să mă fută pe mine va fi futut. Să râdă mă-sa. Cică, ce te superi?, că a fost o glumă. Mă piş pe glumele voastre. Pe parlamentul vostru care e o glumă, pe preşedintele vostru, care e o glumă, pe graniţele voastre care sunt o glumă, pe constituţia voastră carte de bancuri, apoi mă şterg cu drapelul vostru. Pe mine astea nu mă fac să râd ca prostu', pe mine, pe noi, hip-hop-eri, rockeri, punkeri ai zilei de azi căcaturi de astea nu ne amuză, ne irită.

Mă irită când cineva votează în locul meu, când votează morţii, mă irită când cineva fură fără să se ascundă, fură direct din bancă, seiful îl deschide cu cheia, iar altcineva dacă e prins că fură o sticlă de suc din alimentară are şanse să facă vreo zece ani de pârnaie.

Mă irită că în Japonia n-au vrut să-l primească pe Maradona, cel mai mare fotbalist al tuturor timpurilor. Trebuia să râd? Mă irită că atunci când e căutat un singur om se bombardează toată populaţia, că poate-i nimereşte şi ăluia o bombă-n cap.

Mă irită că hotărârile importante, în urma cărora vor suferi câteva generaţii, sunt luate de babe, de pensionari care stau cu picioarele în groapă şi cu curu' pe margine. Pentru ei totul e o joacă, nimic nu contează, oricum mâine mor.

Mă irită că în locul lor vor veni tot babe şi moşnegi.

Sfatul bătrânilor a ajuns să fie adunarea morţilor. E mişto, nu?

Mă irită profesorii securişti, mă irită securiştii, mă irită securiştii care acuză pe toată lumea că ar fi securistă. Mă irită că Păunescu şi Vadim şi-au luat dosarele singuri.

Mă irită comuniştii pasivi şi activi, mă irită fasciştii, mă irită rasiştii, deşi nici eu nu pot suporta porcii de albi.

Mă irită că trebuie să fac ceva când vreau să fac altceva, că toţi încearcă să-mi demonstreze că n-am dreptate atunci când am, mă irită când cineva mă minte ştiind că ştiu că mă minte şi crezând că o să i-au totul în glumă.

Mă irită că *înjur*, *ce pula mea*, dar altfel nu pot acum, că sunt prost, că am crezut în atâţia de care acum mie silă, mă irită că există balamucuri şi că nebunii sunt ţinuţi în loji.

Mă irită alcoolul şi drogurile şi totuşi bag în mine şi una şi alta, mă irită că trebuie să am pistol şi să împuşc de fiecare dată când cineva mă enervează prea tare, mă irită că sunt enervat tot mai des. Mă irită când n-am pistol şi orice fraier are.

Mă irită că voi luaţi totul la mişto, chiar dacă sunteţi fututi, chiar dacă totul e pe bune. Serios.

31. Pizdeţ

Ne bem cafeluţa pe terasa de la Casa Presei. Pi e uşor

mahmur, îl doare capul. Azi trebuie să primească salariul şi veselia va continua.

Apare prozatorul care-şi caută scânduri pentru balcon. Ah, să termin şi eu odată balconul şi atunci bem! Pi ia două şerveţele şi se duce la căcare, e scârbit să-l mai asculte pe poponautul ăsta.

Prozatorul nu se lasă intimidat de plecarea lui şi îmi umple capul mie cu tâmpenii: auzi, ce chestie, curva dracului. 20 de lei, îţi dai seama? Ce 20 de lei?, îl întreb nereuşind să mă agăţ de firul povestirii lui. Da-păi…, vezi gagica aia, ieri eram, a venit la masa la care stăteam şi a zis că vrea o cafea. Bine, zic, îţi dau eu o cafea. Da ea, suca, îşi ia cea mai scumpă cafea, de 6 lei. Îţi dai seama? Eu credeam că şi-a luat de 3 lei. Apoi nu ştiu ce-a mai băut şi a trebuit să plătesc 20 de lei pentru ea. S-a dus, suca, şi a zis că azi îmi va întoarce banii. Ştii cum mi i-a întors? Mi-a pus dimineaţă o cafea de 3 lei şi gata! Suca blea.

Cretinul. Cred că vroia şi el să pună un băţ în schimbul unei cafele, da’ nu i-a reuşit şi acum e nervos. Îi pare rău de bani. Ei lasă, că din 20 scădem 3 şi îi rămân doar 17 lei pierdere şi dacă mai pui că a făcut probabil şi o labă pe balconul lui neterminat.

Ei, hai, mă duc eu să mai caut scânduri, zice. Ei, hai, mai du-te-n pulă!

Mergem cu Pi în Jaba. Luăm o vodcă şi un suc. La a doua sticlă de vodcă apare în bar o fufă. Pi vrea să o

cheme la noi la masă, spune că e cam dilită şi o să râdem. La început nu vreau, doar am venit să mai băzăresc cu el aici, nu cu curve, dar Pi mă convinge că va fi fain.

Se duce şi o cheamă. La început nu vrea, apoi Pi o convinge. Cum se aşază, imediat şi începe să povestească. Că tâmpiţii nu-i dau pensia, că soţul ei săracu' a fost ucis în Iugoslavia, că altfel acum ar fi dus-o altfel, că ea nu-i curvă, ea în Iugoslavia s-a dus cu soţul.

Azi eu doar mă fut în cur şi o iau la cioc, că am la lună, zice. O!, cred că-i al meu, mă caută, zice şi se ridică şi merge la un moşneag ce trecea prin bar. Se întoarce decepţionată, e paznicul, pidarazu'.

Pi îi spune că-s personaj al unui roman care se numeşte Pizdeţ. Cum, cum? Cine l-a scris cred că-i tâmpit de tot. Ia dă încoa' să mă uit, da' nu prea ştiu să citesc cu grafie latină.

Citeşte câteva pagini bâlbâindu-se. Pizdeţ, blea, zice.

Şi eu mai scriu poezii, zice, le-am mai publicat prin *Literatura şi Arta* şi în *Florile Dalbe*. Da' eu scriu poezii frumoase, nu cu maturi din astea. Că mie nu-mi plac maturi, blea, în cărţi. Brusc se ridică şi se duce la altă masă, zice să nu-i speriem clienţii. Îşi scoate acolo un teanc de foi şi se uită la ele. Clava, o strigă Pi, vină la masa noastră! Nu Clava, băi, nu mă cheamă Clava.

Pi se uită la ea mirat: doar tu mi-ai zis că te cheamă Clava. Fufa îi răspunde nervoasă: Clava, Clava, pe mine mă cheamă Maşa! M-am pricalit de voi când v-am zis că

mă cheamă Clava. O, Maşa!, e entuziasmat Pi, şi pe soţiile mele le cheamă tot Maşa! Da?, întreabă Maşa şi se apropie de masa noastră.

Eu mă ridic şi merg la baie. Din urmă apare şi Maşa. Se aşază pe budă şi-mi deschide şliţul. Îmi ia pula-n gură, apoi pare să-şi fi amintit ceva şi zice: şi cum scria acolo în Pizdeţ că se zice în România când o iei la cioc? A, da, muie. Hai, eu am să-ţi iau o muie da’ tu mai povesteşte-mi despre ce-i vorba acolo. Bine, zic.

32. Alcool

Nu aş schimba niciodată drogurile pe alcool. Prin masele populare s-a băgat ideea că alcoolul e ceva firesc, normal, aşa cum sunt de exemplu sărbătorile, iar drogurile ar fi ceva groaznic, narcomanii ar fi cu toţii nişte cretini.

Prin droguri pur şi simplu te desprinzi de realitate, aproape fără nici o urmare pentru ea, prin alcool însă devii o porcină, devii un paranoic futut şi atunci când te trezeşti, dacă te trezeşti vreodată, ori vrei să te îmbeţi iarăşi, să fii la înălţimea râtului de porc, ori trebuie să suporţi ore de silă, de greaţă faţă de ceea ce ai putut fi.

Desigur că nu pot vorbi despre toate drogurile, dar haşul şi marijuana sunt sigur de sute de ori mai bune ca alcoolul. De câte ori ne-am făcut cu gaşca vafli de alcool, de atâtea ori mai târziu îmi venea să-mi arunc capul de perete şi să-mi dau singur şuturi în cur.

Asta se întâmpla de obicei când veneau mulţi din

afară, când aveam vreo zi de naştere sau vreun chef cu nu ştiu ce ocazie.

Odată, la ziua lui Allbe, am început cu Hipp, Scof şi Allbe să bem înainte de-a veni oaspeţii. Cineva ne spusese de un fel de băutură de care nu ştiam înainte: cipoc. Adică vreo 50 de grame de bere turnată peste tot atâta vodcă, să ţii cu mâna gura paharului şi să loveşti de genunchi. Iese o băutură dulce, spumoasă, zici că nu e alcool. Dar mai târziu, băi tată, te faci muci.

Ca la orice chef, am discutat numai căcaturi la început, apoi când s-a urcat la cap alcoolul, hai la tanţuri! Toată lumea sărea pe-acolo zbierând. Culmea a fost când am pus Zdob şi Zdub. Atunci dintr-odată toţi au început a se lovi unul în altul, a se îmbrânci. La început am ieşit cu Prof în coridor. Am hotărât că nu merită să ne batem.

Apoi am ieşit cu Allbe. Ne-am tras câţiva pumni în bot, apoi am venit îmbrăţişaţi în cameră, să mai bem. Am mai băut şi iarăşi am ieşit în coridor, să terminăm discuţia. Ne-am tăvălit prin tot coridorul căzând prin jumătate din camerele de la acel etaj. Hipp încerca să ne despartă, era şi el beat, el îşi cerea scuze în locul nostru de la cei în ale căror camere cădeam noi. Apoi Hipp i-a tras un picior în cap lui Allbe şi noi parcă iarăşi ne-am împăcat.

Când am ajuns în cameră, iar ne-am aruncat unul în altul şi Hipp şi Scrof care erau cei mai treji dintre beţi mai încercau să ne potolească. La un moment dat Hipp venise lângă mine şi îmi tot vorbea că nu se poate, bla-bla, că

doar suntem prieteni ş.a.m.d. Cum era aplecat deasupra mea, nu ştiu cum i-am futut una de i-am spart buzele. La început s-a dus la robinet să se spele de sânge, apoi zicând continuu: calmează-te, calmează-te, s-a apropiat de mine, în timp ce Scrof, minte clară, îmi ţinea mâinile la spate şi mi-a futut un genunchi în bot.

Cei mai buni prieteni, care eram în stare să riscăm unul pentru altul… Ne-am futut în schimb ca ultimii ordinari. Mai simt şi acum gustul dimineţii după o beţie cruntă: nu mai ştii cine eşti, nu mai ştii ce-ai făcut ieri, dar eşti sigur că ai făcut un căcat, ţi-e ruşine de tine. Ce să faci?

Dimineaţa, atunci, m-am speriat când m-am trezit. Aveam un ochi ştampilat pizdos de genunchiul lui Hipp. Peste câteva zile trebuia să te întorci… Mamă, iar am făcut un căcat cât n-ai fost. Chiar aşa îmi vei zice şi vei fi supărată. Acum hai mai bine să ne dregem, să ne pohmilim ca să scăpăm de suşneac. Râdem toţi ca proştii, bucuroşi tare de isprăvile noastre în timp ce băgam iar bere. Peste câteva clipe te simţi muci din nou. Probabil aşa începe alcoolismul.

33. Luna Amară

Cu Mihnea, tompetistul-vocalistul-poetul-chitaristul de la Luna Amară am făcut cunoştinţă în cămin, deşi eram colegi de grupă la facultate. Într-o zi, când deja eram toţi gruziţi prin paturi, Bobdylán a venit cu Mihnea.

Paţani, n-aveţi cumva un joint? Nu, bă. Eram toţi furioşi pe Bobdylán că vine cu feţe noi prin cameră. Dup-aia aveam să-l futem pe olteanul de Bobdylán la cap să nu mai facă aşa ceva, iar el ne asigura că Mihnea e un băiat de treabă, de-al nostru.

Apoi l-am văzut şi la facultate şi ne-am împrietenit. Ne plăcea să stăm mai mult în foişorul de după facultate, acolo unde mai băgam ceva iarbă cu Allbe, Scrof, Bobdylán, Buru şi priveam veveriţele cum sar de pe un copac pe altul.

Băieţii de la Luna Amară erau la începutul carierei, toţi căcaţii de patroni de cluburi vroiau să le cânte gratis. Vorba lu' Mihnea: cretinii ăştia nici nu se gândesc să ne plătească, când le spunem noi ei se uită miraţi şi ne întreabă: cum, băieţi, voi nu cântaţi de plăcere? Plăcerea-i plăcere, da' pula mea, că doar nu trebuie să mor de foame de plăcere.

La început ţie nu ţi-a plăcut de Mihnea, de altfel ca şi de majoritatea prietenilor mei. L-ai băgat în categoria celor îngâmfaţi. Mai târziu însă te-ai convins că nu-i îngâmfat, ci că pur şi simplu i se rupe de toate. Ai rămas mască odată în Pub când vorbeam cu el şi s-au apropiat o gagică cu iubitul ei. Iubitul îşi ţinea gagica în braţe şi au vorbit ceva cu Mihnea, apoi, la plecare, gagica şi Mihnea şi-au băgat limbile până-n gât, asta aşa, un fel de pa!

Din cauza asta Mihnea tot avea probleme cu iubitele sale. Când vreo fană de-a lui îl agăţa şi credea că-i gata, l-a îmbrobodit, îl găsea într-o zi în braţele alteia. Ce pula

mea? Dar ele nu puteau să înţeleagă aşa ceva, se simţeau tare jignite, ca şi cum le-ar fi futut public cineva în cur. Mihnea devenea atunci trist, nu prea înţelegea nici el, dar repede îl găsea vreo fană să-l liniştească.

Nick îmi părea atunci, când încă nu-l cunoşteam, tot timpul drogat. Nu era chiar aşa, ci pur şi simplu se rupea de la muzică. E genu' de om ordonat, cu picioarele pe pământ, dar care are nevoie periodic să rupă filmul. Periodic îi trimite pe toţi în pizda mă-sii şi se face mangă. Îl cheamă atunci pe Mihnea, la orice oră, şi sting litri de vodcă, întorc mesele prin baruri, fut boturile celor care se leagă de ei. Petru de la chitara solo e nervosu' şi tehnicianul formaţiei. Când e supărat înjură pe toată lumea, dar adevărul e că nimeni nu se supără. El îşi salută iubita cu: ce pula mea vrei? Şi îşi ia rămas bun cu: ei, du-te-n pulă! Nu a avut niciodată buletin, chiar şi taică-so s-a mirat când i-a zis că trebuie să-şi facă. Îi trebuia prostia de act pentru căsătorie. Trecusem de câteva ori prin Zărneşti de unde-i el. E foarte mişto, e alături cetatea Râşnov, cu munţii şi pădurile pline cu lupi. Începi să-l înţelegi de ce a ajuns pe scenă la 14 ani, de ce-i bagă-n pulă în timpul concertelor pe gabori. Sorin la bas şi Răzvan la tobe sunt băieţii *cuminţi* ai trupei, care în schimb ascultă muzica cea mai dură. Sorin a venit în locul *basistului Gheorghe,* cum zicea Richard, managerul formaţiei, şi el mare figură. Gheorghe era băiat mişto, dar a înnebunit şi a trebuit să renunţe ca să se trateze. Richard e şi el o parte componentă a formaţiei, poate cea mai ciudată. Cetăţean

american, jumătate român, jumătate grec, el a venit în ţara *strămoşilor* săi pentru a avea o aventură exotică. Cu toţii ne mirăm cât rezistă.

Odată, când ne uitam la fragmentele filmate pentru primul videoclip Luna Amară, Richard s-a apucat să înjure că nu înţelege nimic din ce se întâmplă în ţara asta. Vietnam! În videoclip un tip se plimbă cu o cutie de carton prin oraş. Se plimbă prin centru, prin zonele populate. Şi nimeni nu-l bagă-n seamă. Îţi dai seama, zicea Richard, cum pula mea să nu observi, să ţi se pară că totul e în regulă când cineva se plimbă cu o cutie de carton în cap prin oraş?

Problema e că în ţara asta toţi sunt cu cutii de carton în cap, e ceva obişnuit. E o atmosferă *Gri Dorian* – apropo, denumirea piesei.

Mihnea zicea că atunci când va ajunge sus se va pişa peste toţi din ţara asta: peste preşedinte, parlament, tricolor şi o va tăia undeva în vreun pub din Germania să cânte liniştit jazz la trompetă. Cred că nu mai e mult timp. Deşi deja se pişă peste toate astea sistematic, în aproape toate piesele. E mişto să vorbeşti în timpul concertelor din centrul Clujului despre prostia în trei culori: albastru-galben-roşu.

Mihnea are tatuat pe omoplaţi un fluture. Odată îşi va lua zborul. Odată ne vom întâlni cu el prin München, sau Amsterdam, sau Cuba… În fine, *mai bine-n Cuba decât în România* – vorba cântecului.

34. Viermii

Scara nu se mai termină, continuu să urc, să mă reazem de ea, pe lângă mine trec feţe noi, zâmbitoare, triste, mirate, mă depăşesc, coboară, eu mă ţin de pereţi şi urc, urc, e atât de greu, e atât de bine, îmi ţin palmele pe inscripţiile de pe pereţi: *loc de dat cu capul*, *muie*… muie tuturor. Ajung lângă desenul lui Fane, un lupulanus vulgaris de vreun metru jumate. Începe să hârâie, apoi scheaună, cade la picioarele mele şi se gudură. Picioarele sunt grele, abia le mai simt.

Scara se roteşte odată cu mine, eu mă rotesc în ea. Nu se mai termină, totul e atât de frumos, totul e atât de greu. Simt cum sângele îmi curge din venă, cum mâna devine grea, apoi foarte uşoară. Nu mai simt nimic. Nu mai gândesc nimic. Pur şi simplu urc rotindu-mă spre cer în scara ce se roteşte spre cer. Văd cum sângele din venă se scurge pe perete, acoperă inscripţiile, acoperă tot peretele, acoperă scara, îmi ajunge şi mie până la gât, sângele îmi intră în gură, îi simt gustul, mă umplu tot cu sângele ăsta cald care îmi intră pe gură şi iese prin venă.

Doamne, eşti atât de frumos, eşti atât de roşu! Îţi văd ochiul plin de vinişoare cu sânge, îţi văd pupila din sânge închegat, îţi văd mâinile pline de sânge cum îţi piaptănă părul, îţi văd cămaşa albă plină de pete de sânge, îţi văd cum îţi curge vena, Doamne!

Băltoaca de sânge se lipeşte de perete, se lipeşte de mine, vrea să mă oprească, vrea să oprească scara ce se

ridică repede ca un sfredel la cer. Reuşesc să mă agăţ de scară şi urc, urc, nu se mai termină odată, sunt atât de obosit şi e atât de cald, e atât de bine, simt că nu mai pot de atâta căldură, că mă înăbuş, îmi arde vena, ochii îmi sar din cap şi eu vreau să ţip, să mă bucur, să arunc ţipătul spre cer şi să mă trag apoi de el ca de o funie.

Mă împiedic de scări, mă agăţ de ea şi urc în continuare, urc până ajung la etajul 10, văd cum oamenii trec pe lângă mine, vorbesc, râd, ţipă, eu nu mai aud nimic, îmi ia o veşnicie să descui uşa, intru în cameră, o încui, îmi bag capul sub robinet şi rămân aşa până când simt că îmi intră apa pe nas, în gât şi încep să curg prin ţevile dintre pereţi, mai fac un efort şi ies la suprafaţă, scot capul din chiuvetă, îmi bag mâna, văd cum apa se înroşeşte, simt cum sângele se supără pe mine, îmi strânge mâna, mi-o trage şi pe ea pe ţeavă, abia reuşesc s-o scot.

Sunt tot ud, îmi dezlipesc hainele de pe mine şi le arunc pe fereastră. Mă uit cum mi-au luat-o înainte, cum dansează prin aer, cum se ridică printre nori şi încearcă să acopere soarele.

Gata, atât. Gata, sunt cel mai puternic, pot absolut tot, nimic nu mă mai poate opri. Cad în mijlocul camerei, îmi strâng cu braţele genunchii, încep să mă rotesc din ce în ce mai rapid. Mă lovesc o dată de tavan, începe să vibreze, îl mai lovesc încă o dată şi cedează, se face o gaură mare şi eu urc prin ea, mă ridic deasupra căminului ca zmeii pe care-i ridicam în copilărie şi apoi îi ţineam cu o sfoară ca

să nu urce prea sus şi să-i pierd. Dar pe mine acum nimic nu mă mai ţine, acum pot urca oriunde vreau, pot să nu mă opresc niciodată.

Îmi văd prietenii la terasă, văd toate barurile, internet-café-urile de pe Pezişă, văd Clujul ce rămâne în urmă, văd Sălăjanul şi Răcădăul, văd Telecentru şi Botanica, văd clopotul mare din Sankt-Petersburg, văd Piaţa Roşie cu buboiul ei de mausoleu, îl văd pe Lenin cum se suceşte sub capacul de sticlă, cum se scarpină la cur, cum îşi descheie pantalonii şi în ei nu e nimic, îl văd cum scărpinându-se îşi bagă un pantof în cur, îl văd cum intră tot în curul său, urc până văd numai viermi, un boţ mare de viermi ce nu mai încap unul în altul, ce-şi înghit coada, se rod continuu şi nu reuşesc să termine căci cresc mai repede, boţul devine mai sufocant, mai mare.

Las toate astea în urmă şi urc mai departe, nu mă mai pot opri, e atât de bine, simt cum prin vena eliberată de sânge intră vântul rece, îmi suceşte creierul prin cap, e atâta lumină şi răcoare, e atât de sus încât nu mai pot cădea, sunt prins în acest urcuş fără întoarcere.

Deodată văd o cascadă mare-mare cu apă rece, albastră. Vreau să mă arunc în ea şi îmi dau seama că sunt ochii tăi, trec prin ei, înot, eşti acum lângă mine, îţi rup chiloţii şi sutienul, te miros, simt aroma de bostan, de bostan viu, rece şi cald, mă lipesc de tine, tu mă respingi şi îmi arunci nişte trandafiri albi, ţepoşi. Simt cum mi-au rupt venele, cum m-au zgâriat tot. Îmi iau viteză şi te prind, te lipeşti de mine şi ne rotim. Brusc mi se face frică, mi-e

frică să cad, nu mai ştiu unde cad, în ce direcţie e căderea, poate că tocmai acolo unde urcăm, vreau să ţip şi simt doar o durere în gât, simt cum nu mai eşti lângă mine, te văd cum te îndepărtezi ţinându-te de urechi.

Cad în aceeaşi direcţie în care am urcat. Încep să le trăiesc pe toate în ordine inversă.

35. Zuperman

Am tras cu Fane un joint şi acum sărim ca nebunii la concertul Luna Amară din Music Pub. Sunt tot felu' de ciudăţenii de oameni aici. Cu creste de punkeri, vopsiţi, cu kile de cercei pe ei, gagici cu zgărdiţe de căţele la gât, raşi ca noi, vezi chiar şi oameni normali. Se aruncă unul în altul, cad pe jos, leşină, sunt stropiţi cu apă, sar mai departe.

După concert ne luăm câte-o bere şi ne rezemăm de scenă. Pe scenă au pus deja o masă care s-a şi ocupat. O bem pe prima repede şi Fane se duce să mai ia două. Apare şi Egor, îmi spune la ureche că a făcut rost de ciuperci d-alea din pădurile de la marginea Sankt-Petersburgului. OK, îi zic, mergem undeva imediat.

Vine şi Mihnea. Îi zic de ciuperci. Fain, zice, hai la Zuperman. Zuperman e la un metru de noi, discută ceva cu o gagică. Se apropie gandonul de portar. Mihnea zice să ne ridicăm cu totul pe scenă că altfel va veni ăsta la noi şi o va face pe pizdosul. Dă-l în pula mea, zic. Portarul se apropie de noi: vă rog să vă ridicaţi de pe scenă. De ce,

bă? E interzis! Zuperman e nervos, i se adresează calm portarului: Domnule, te rog frumos să-ţi ridici picioarele de podea! Portarul se uită tâmp la el. Ce n-ai înţeles? Ridică picioarele de pe podea că e interzis! Toţi ne futem de râs, Zuperman se ridică şi discută ceva cu portarul.

Ajungem la Zuperman acasă. I-au tăiat curentul, aşa că aprinde o lumânare. Vai, ce pizdos, zice Fane. Ne aşezăm pe jos, Egor scoate un pacheţel cu praful de ciuperci, îl amestecăm cu tutun, facem o ţigară care circulă pe la fiecare. E o senzaţie ciudată, de cutremurare a creierului. Gagicile care au venit cu Zuperman se aşază pe un pat şi încep să se sărute şi să-şi scoată încet hainele.

Apare şi Nick cu vreo două sticle de Rasputin. La început bem în linişte, apoi încep toţi să vorbească, din ce în ce mai entuziasmaţi.

Gagicile sunt aproape dezbrăcate, au rămas doar în chiloţi, una s-a ridicat în picioare şi cealaltă îi trage chiloţii. Din chiloţi îi apare o pulă în erecţie, înghiţită repede de cealaltă. Hai să bem băi, zic şi simt cum crâşa începe să se mişte de la locul ei. Simt cum creierul mi se rostogoleşte prin craniul deschis.

Mihnea se ridică, ia o tobă mică de şaman şi se plimbă bătând-o încet prin cameră. Toţi stau pe spate cu ochii închişi în afară de gagicile care se fut şi gem. Mihnea ajunge lângă fereastră, se împiedică şi cade după masă. Toba sare de câteva ori la podea.

Zuperman se ridică, ia lumânarea şi merge încet.

Începe să urle când ajunge în faţa oglinzii. Aruncă lumânarea şi trage un pumn în oglindă. Cioburile se împrăştie pline de sânge prin toată camera. Gagicile încep să se târâie pe podea. Se aprind perdelele, cineva scapă o sticlă de vodcă – se aprinde şi masa şi o bucată de podea. Auzim cum trosneşte toba arzând. Egor sare ţipând pe fereastră.

Zuperman urlă şi se aruncă în oglindă. Îl văd cum cade în groapa mare din ea. Sar după el şi îl apuc de un picior. Trag repede şi cad pe podeaua de flăcări. Zuperman nu-i, e doar piciorul lui. Gagicile s-au aprins şi continuă să se tăvălească pe podea. Simt cum ţiuie ceva îngrozitor în cap şi mă arunc în oglindă. Simt cum cad în beznă şi gândesc: unde-n pula mea eşti atunci când am nevoie de tine? Apoi nu mai gândesc nimic.

36. Să-mi bat şefu'!

Webu are un vis: să-şi bată şeful. Lucrează vreo 12 ore pe zi şi în momentele libere visează cum să-şi pizdească şeful. Vai de curul lui, băga-mi-aş pula-n gura lui, futu-i morţii mă-sii de labagiu… Că e destul să ridic brusc o mână-n sus şi să zic: hă!, şi s-a căcat pe el, cretinu'.

Cu banii de pe munca sa, Webu mănâncă la amiază şi îşi plăteşte chiria. Cam atât. Se înduioşează însă când discută cu şeful şi ăsta-i măreşte salariul cu vreo sută de mii, oricum se devalorizează într-o săptămână! Dar gestul

contează, Webu atunci vorbeşte despre şef, că în fine, nu-i chiar aşa de rău, că mai poţi măcar discuta cu el, că a avut şefi cretini-cretini, cu care nici măcar nu puteai discuta, care te trimiteau tot timpul în pizda mă-tii şi se comportau ca şi cum ai fi mai puţin decât un nimeni, decât o flegmă de-o săptămână. Ăsta e deştept, nu Yo?, e deştept el aşa, da’ e nebun, n-ai ce-i face, aşa-i el, cretinu’. Trăieşte pe Marte-n pula mea, nu prea ştie ce-i cu el, i se pare că totul e ca-n filme, nu?

Mai trec câteva zile după mărirea salariului şi Webu începe iar: futu-i morţii mă-sii de poponar prost, de-abia aştept s-o tai de la el, nu scapă doar cu un pumn în bot. Când o să vină să-mi spună ce să fac eu pac!, una-n bot, îl ucid dracului de jigodie scârboasă, el moare de frică oricum, nici măcar nu trebuie să-l fuţi tare, i se umplu pantalonii de căcat de frică. Şi Webu începe să arate cum o să-i fută una-n bot când şeful se va apleca să-i dea instrucţiuni: cu pumnul, sau cu o palmă-n bot, sau cu genunchiu’, îl termin în pula mea, ce, el să-şi bată joc de mine?, fraierul, stai băi tată, că viaţa nu-i chiar aşa cum ţi se pare ţie!

Înainte Webu vorbea mult despre munţi, dar m-am convins că mai mult îi plac pe jocurile de la computer decât în realitate. Când şefu’ lipseşte şi nu-i nimeni ca să-l pârască, Webu se joacă la computer. Uneori auzi nişte ţipete de zici că nu-i adevărat. Îl vezi atunci pe Webu cum îşi scuipă-n sân şi bolmojeşte: să-mi bag pula era să mă împuşte, îţi dai seama? Încă un pic şi eram gata! Lui Webu

îi plac senzaţiile tari, dar mai mult la computer decât în realitate. De-aia are nişte reguli pe care nu le încalcă niciodată când mergem în munţi. De exemplu: să nu te duci niciodată singur în munţi. Să-ţi iei şi vreo gagică. Că poate vă atacă vreun urs şi ai belit-o, că urşii fug repede, te ajung. Dacă eşti cu gagica în schimb, tu desigur că vei fugi mai repede decât ea, ursul se va mulţumi cu vreo jertfă.

Odată când Webu s-a dus la munte cu viitoarea soţie, ea s-a împiedicat şi a căzut în cur pe un pietroi dintr-un pârâiaş. Webu nici gând să o ajute, el se ţinea de burtă de râs şi-i da sfaturi: vezi dacă nu eşti atentă, vezi dacă eşti proastă?!

Modelul de viaţă a lui Webu sunt cretinii care au ajuns bogătani. Una dintre temele lui preferate e cum se comportă Nicolaie, patronul lui FC Braşov, cu angajaţii săi. Că nici nu se salută cu ei, cum îi vede îi şi ia la înjurături. Şi toţi îl respectă ca pe un tată. Şedinţele sunt compuse doar din bătaia de joc a lui Nicolaie faţă de angajaţii săi. Cărora nici măcar nu le ştie numele, sau nici nu vrea să şi le amintească. Şedinţele încep aşa: vacilor, idioţilor, fraieri proşti, poc! pe cineva în bot, futu-vă-n dumnezeii dumnezeilor mă-tii de muişti! Apoi îşi pune angajaţii să-i confirme vorbele, că da, sunt muişti, imbecili, cretini ş.a.m.d. Webu radiază de fericire când povesteşte despre Nicolaie. Ăsta, aşa, băi tată, îşi ţine angajaţii în mâini, e tare! Altfel cum în pula mea să lucrezi cu românii? Dacă aş

ajunge cineva şi aş tăia-o din România, scopul vieţii mele ar fi să fac cât mai mult rău României, să ştie toţi ce-i cu căcatul ăsta de ţară şi mai dă-o-n pizda mă-sii de ţară!

Degrabă Webu se căsătoreşte, dar deja îi cam pare rău. Că doar cheltuieşte prea mulţi bani pentru nişte capricii femeieşti. Zi şi tu, Yo, că femeile astea gândesc cu pizda, ele au două pizde, una-n cap, iar cealaltă între picioare. Să-mi bag pula că măcar au scop în viaţă: să se mărite, da, să se mărite cu un bogătan căruia să-i sugă pula şi banii, să se vadă-n pizda mă-sii odată cu rochia albă de mireasă, să sugă pula şi să facă copii şi mâncare... Şi-s fericite, pizdele. Băga-mi-aş pula, vreau să-mi fac şi eu transplant de pizdă, să fiu fericit!

Când are de-a face cu chestii care seamănă cu jocurile de calculator, Webu devine suspicios şi foarte atent, chiar isteric. De exemplu, odată a văzut un căcat verde în timp ce se plimba prin munţi cu Ski şi K. Urşii!, pula mea, mi-a trebuit să vin aici, e din cauza voastră, o să ne mănânce, ce se-aude acolo?!

Sau odată, când am mers cu K, Ski şi soţia lui Webu să vedem urşii ce coboară în Braşov să mănânce din tomberoane. La un tomberon era un urs mare, fain. Îşi găsise o pungă cu ceva şi molfăia. Webu a vrut să-i facă o poză. Du-te mai aproape, l-a sfătuit Ski, sunt blânzi, nu fac nimic. Lui Ski i-a luat un an să-l convingă pe Webu să vină să vadă urşii. A trebuit să-i explice că nu muşcă, nu fugăresc oamenii şi că nu există excepţii, adică nu-i nici un urs turbat care să sară pe tine. I-a arătat şi poze în care

ursul lua un biscuit direct din mână. Până la urmă l-a convins, dar să meargă cu maşina, nu pe jos, că cine ştie.

Şi Webu se tot apropia de urs, iar Ski îi zicea: mai aproape, mai aproape. Când a ajuns la vreo trei metri, viitoarea soţie i-a strigat îngrijorată să se oprească, să-i facă poză de-acolo. Atunci ursul şi-a săltat un pic lăbuţele şi le-a lovit brusc de tomberon, aşa cum fac ţâncii când mâţa sau puii vor să-i fure mâncarea.

Nici n-am observat bine cum Webu s-a întors şi a rupt-o la fugă cu 150 pe oră. Aveai senzaţia că a făcut pe el, avea ochii bulbucaţi. Dar Webu nu s-a pierdut, a ieşit repede din situaţie: tu, vacă, i-a zis viitoarei soţii, ce pula mea strigi?, că eu eram concentrat la urs, nu puteam fi concentrat în ambele părţi, tu vacă!, bagă-te în maşină şi taci în pizda mă-tii că-ţi fut două-n cap să nu mai pizdeşti. Stai acolo, vacă, aşa, că-ţi fut două, că eram deja aproape, numai să apăs să fac poza şi strigă vaca. Pizda mă-tii. şi aşa mai departe încă vreo cinşpe minute. Viitoarea soţie s-a băgat în maşină şi tăcea.

Apoi, atunci, eu cu Ski am luat-o pe jos la următorul tomberon. Tocmai trecusem pe după un camion mare şi îl vedem pe Webu cum apare şi el după camion şi se opreşte brusc: huu, voi eraţi? Credeam că-i un urs!

37. Bulibuleator

Ideea de a face o formaţie a fost a lui Tataie. Într-o zi el a venit fericit în cameră. Îşi cumpărase sintetizator. Şi

aşa a început nebunia.

Allbe cânta la chitară solo, eu la bas, Hohl la tobe, Tataie la sintetizator şi prima voce, Fane băga voce hiphop, Scrof periodic la trompetă, dar în special el era marele nostru dansator, dansa break de te futea râsul.

Eram toţi vocalişti când aveam chef, aşa că urlam de nu mai înţelegea nimeni nimic. Noi eram titularii, restul ba erau dansatori, ba ocazional aveau şi ei instrumente.

Cântam numai improvizând, nu ne interesa să facem vreo piesă, să exersăm la ea. Nu aveam dreptul să plictisim vecinii, aşa că de fiecare dată le cântam ceva nou.

Procesul de creaţie începea chiar de dimineaţă. Primul se trezea Allbe şi punea o cană de un litru la reşou. Atunci eu începeam să am coşmaruri, după zgomotul apei ce se apropia de fierbere. Apoi Allbe făcea ceai negru tare, droguleţul de care nu va reuşi niciodată să scape, de altfel nici nu vrea asta. Allbe bea zilnic cam vreo 3 litri de ceai negru, cană după cană, aşa cum ai bea apă când eşti foarte însetat.

Când începea să bea a treia cană, deja cam toţi ne foiam prin paturi. Apoi îşi lua chitara şi din memorie băga vreo melodie a vreunui imn. Atunci se trezea Hohl şi începea să ţipe aiurea. Era ucrainean din România, zicea că e fericit că a nimerit cu noi în cameră. Hohl era la teologie, ăsta da popă! Îl vedeam cum fumează la fereastră şi eram oarecum miraţi. Apoi, când dormea, trăgeam un bulibuleator, atent, să nu ne audă.

Paţani, a zis, ce faceţi? Mă lăsaţi să mă gruzesc singur? Aşa că l-am chemat şi pe el la bulibuleator. El era băiatul vesel, tot timpul în căutarea unei gagici căreia să-i dea toată dragostea sa. Hohl le credea cam proaste pe toate, credea că e de-ajuns să faci sfoara ca una să se îndrăgostească de tine. Era blond, grăsun şi vesel. Îţi dai seama ce râs ne apuca când făcea sfoara! Mai făcea şi tumbe, şi tot felu', numai să agaţe vreo gagică. Iar gagicile ne întrebau: ce-i cu debilul ăsta? Până la urmă şi-a găsit aleasa. Tot ucraineancă din România, măcar puteau vorbi ucraineana între ei.

După ce Hohl începea să zbiere în semiconştienţă, Tataie îl trimitea de vreo două ori în pizda mă-sii şi se întorcea pe altă parte. Atunci ne trezeam şi noi. Toţi înjurându-l pe Allbe şi pe Hohl. Pregăteam bulibuleatorul şi: Tataie, fumezi?

Tataie ca prin vis se trezea şi venea la masa de lângă fereastră. De aici, de la etajul 10, la fereastră, se vede o bucată bună de Cluj. Belvedere, Centru, Mărăşti, Grigorescu şi drumul spre Mănăştur. Trăgeam în piept şi admiram oraşul. Devenea din ce în ce mai frumos, mai vesel.

După primul bulibuleator ne beam ceaiurile şi cafelele. Iar Scrof ne povestea în fiecare zi aceleaşi două bancuri:

1: Băieţi, ştiţi ce trebuie să faci când pula se uită la pantofi? Şi noi toţi: ce?, deşi auzisem răspunsul ingenios al

lui Scrof cred că de sute de ori. Şi el: să pui pantofii pe dulap!

Şi 2: Odată un om a avut un fiu. Când fiul a împlinit un an, tatăl, bucuros, i-a cumpărat o minge de ping-pong. Când fiul a împlinit cinci ani, tatăl şi-a întrebat fiul: fiule, ce vrei să-ţi cumpărăm de ziua ta? Fiul i-a răspuns: minge de ping-pong. Bine, tatăl i-a cumpărat minge de ping-pong. Când a terminat şcoala, eveniment important, tatăl şi-a întrebat fiul: fiule, ce cadou vrei să-ţi luăm, ca să te bucuri mai mult, îţi luăm orice! Fiul i-a răspuns: minge de ping-pong, tată! Când fiul s-a căsătorit, tatăl lui iar l-a întrebat ce cadou vrea. Minge de ping-pong, tată! Şi într-o zi fiul a avut un accident. Era pe patul de moarte. Taică-său, bătrân, sta la capul fiului. Fiule, ce să-ţi iau, îl întreabă, ca să te bucuri înainte de moarte? Minge de ping-pong, abia reuşeşte să zică fiul. Nu te supăra fiule, dar totdeauna ai vrut să-ţi fac cadou doar minge de ping-pong, de ce? Şi fiul numai deschide gura să-i răspundă şi: buuă. Gata!

Cel mai fain Scrof făcea acest buuă…, semnul morţii fiului. Toţi ne ţineam de burţi, nu mai puteam, îl mai puneam pe Scrof să ni le mai spună o dată. Scrof ni le spunea şi după muzică, era tare mişto.

Dar până la urmă maestrul bancurilor era Allbe, el ştia cu sutele, niciodată nu a zis că nu mai ştie vreun banc nou, deşi ne spunea în fiecare zi altele şi altele. Când cântam Allbe ne spunea vreun banc nou, desigur după muzică. Ne spunea şi când jucam cărţi, dar mai mişto era după muzică.

Aşa că noi suntem inventatorii anonimi ai bancurilor cu muzică, cel puţin eu, Yo, n-am mai auzit de aşa ceva.

Încă o parte fundamentală a *repertoriului* nostru era înţelepciunea găştii, notată aproape în întregime într-un caiet. Aici liderul necontestat era Scrof. De obicei scotea vreo două propoziţii într-o oră, însă de fiecare dată ne tăvăleam pe jos de râs, deşi el vorbea serios.

Când oboseam de atâta muzică şi râs, ne opream şi mai băgam un bulibuleator. De obicei în cameră fumam travcă mai mult cu bulibuleatorul, cu pipa sau din ţigară trăgeam în locurile publice: fuckultă, baruri, pe stradă.

Ţie îţi plăcea să ne auzi cântând, dar numai dimineaţă. Seara eram prea psihedelici. Până la psihedelismul pur treceam de dimineaţă prin punk, trash, hardcore, hip-hop, trip-hop, reggae, apoi grunge.

Vecinii nu ziceau nimic de zgomotul de la noi, cu o parte ne împrietenisem, erau de-ai noştri, pentru unii eram cretinii de basa – nu te pune cu ei, pentru alţii eram o parte a unui fenomen antisocial, deşi cântam aşa de frumos împreună. Chiar să fi rămas în gaşcă doar vreo doi basa şi restul să fie autohtoni, oricum am fi fost numiţi basa.

Aşa se scurgeau zilele frumoase în XVI, piesă după piesă, bulibuleator după bulibuleator. Dacă e să devin un pic retoric ca poetul nostru naţional şi să întreb unde sunt acum toate astea, aş răspunde chiar ca şi el: în fum.

38. Idioţii

La început au cumpărat palmieri, apoi au adus specialişti, care au comandat soluri speciale, îngrăşăminte. România va ieşi din căcat!

Vor veni turiştii din toată lumea când vor vedea că pe litoralul românesc cresc palmieri! Vor investi în Sidex, vor investi în Tractorul, vor investi în toate marile uzine care sunt nevoite acum să dea salarii la muncitorii care n-au de lucru, dar pe care din cauza vechimii în muncă şi a grevelor nu-i pot concedia.

S-au stricat atâţia bani pe palmieri că ar fi ajuns să cumpere prezervative la toată lumea pe un sezon, plus câte unul bonus pentru parlamentari, să şi-l pună pe cap. Nu-i nimic, în schimb vor veni americanii, vor veni germanii, vor veni elveţienii, olandezii, austriecii, englezii, toată lumea va veni pe litoralul românesc şi aşa România va ieşi din căcat fără ca cineva să muncească!

Fără să-şi mai bată cineva capul să ucidă şobolanii din hotelurile cu n-şpe stele, cu preţuri de-o zi cât trebuie să lucreze o familie o lună, dar nu contează, vor veni occidentalii tâmpiţi cu banii lor şi ne vor scoate din căcat.

Dar occidentalii n-au venit, au venit ungurii cu rude în Transilvania, au venit ruşii, că ei vin peste tot şi nu au stat la hoteluri scumpe, s-au dus la vile particulare mai ieftine.

Apoi palmierii s-au uscat, chiar înainte de începerea sezonului. Oare de ce pula mea în Africa cresc palmieri da’ la noi nu? Asta e, dacă s-au uscat – s-au uscat, n-ai ce-i

face, oricum occidentalii n-au venit. Sunt proşti occidentalii.

Oricum, mai e un plan de scoatere din căcat a României. De jumate de an toţi românii îl visează pe Dracula. Se pare că şi Eminescu sugerează construirea unui Dracula Park. Altfel cum să interpretezi „Unde eşti tu, Ţepeş Doamne?”, î? PSDR-iştii vor să înfăptuiască visurile poetului nostru naţional.

La asta n-au cum să nu vină occidentalii. Să se facă show cu vampiri, cu aparate de tortură, cu efecte speciale, cu toate alea. Au să ahuiască când o să vadă ce-i în România. Dar din păcate se găsesc tot timpul invidioşi, aşa că au şi început să pună beţe-n roate proiectului. Cică Dracula Park va dăuna monumentelor istorice din oraşul medieval Sighişoara. Mai dă-o-n pula mea de Sighişoara, nu? Căci Dracula va aduce mai mulţi turişti cu efectele lui speciale, nu? Dar se pare că proiectul îngheaţă, sau cel puţin tre’ să-şi schimbe locul.

Ar mai fi ceva, la care nu s-au gândit prea iubiţii noştri conducători români. Să vândă bilete la şedinţele din parlament. Atunci câţi turişti ar atrage! Ar putea chiar să-i zică parlamentului Dracula Parc! Ce, Vadim, Iliescu, Năstase sunt mai naşpa ca vampirii? Din contra! Sunt şi vampe şi vampiri, iar expresiile feţelor lor sunt atrăgătoare şi pentru amatorii de sex anal şi pentru necrofili şi pentru zoofili – asta, iată, înseamnă să fii pulitician bun! Năstase chiar e mai popular ca Pamela Anderson sau Britney Spears. Orice ziar deschizi, îi vezi mutra. Deschizi

televizorul – îl vezi şi acolo. Iliescu e Lenin al nostru, e un cadavru pe picioare, ar atrage turiştii, s-ar face cozi ca la mausoleul din Piaţa Roşie, iar Vadim e pe post de Hitler, i-ar sta mişto cu nişte floci sub nas aşa ca lui Hitler, dar şi aşa e bine. Ş-apoi câte talente se mai pierd prin parlament! Da-păi în toată ţara! Îţi vine să plângi când te gândeşti. Şi vampiri avem, vampe câte vrei, de toate. Să vină occidentalii cu banii lor!

Să plantăm câte un palmier în curul fiecărui politician pentru a atrage turiştii. În cur palmierii vor avea îngrăşăminte la greu. Să-i zicem României – Dracula Park!

39. Cine nu şi-a imaginat niciodată că ucide

Mijloacele media – mijloace de a prosti lumea, de a colora viaţa aşa cum e în interesele cuiva. Prezervativ cu floricele, cu arome exotice, în fond, cu ce vrei, sau mai degrabă, cu ce vor.

La început se identifică duşmanul şi apoi prin mijloacele media se creează ura în masă. Cu texte ca-n telenovele, cu scenarii de filme proaste. Acesta este duşmanul, fute-l, anihilează-l, el vrea să-ţi distrugă copiii, să te distrugă pe tine, s-o futăn cur pe mă-ta. Şi câteva poze: cât mai mult sânge, accentul pe răni, fă pe cineva să ţipe, să producă frica şi ura-i gata. Nu contează despre ce-i vorba, contează să distrugi duşmanul.

Doamne, urăşti toată viaţa pe cei pe care te îndrumă o vacă să-i urăşti şi la urmă, inevitabil, devii şi tu duşman, ţi-

o spun ochii vecinilor, ţi-o spune soţie-ta care se fute cu alţii, ţi-o spun copiii care-ţi înfig ace în poze, ţi-o spune în fiecare seară Andreea Esca la ştiri. Tu eşti un bou, un criminal, tu trebuie să fii ucis, trebuie să fii băgat la pârnaie. Fiindcă eşti ori alcoolic, ori narcoman, ori fugi de impozite, ori minţi, ori eşti hip-hop-er, ori rocker, ori ai furat, ori îl simpatizezi pe Bin Laden, ori ai în sertar reviste porno, ori ai zgâriat în lift Sex Pistols sau KLU…

Uită-te, tată, la ştiri, citeşte ziarele, ascultă radio, tu eşti duşmanul, tu trebuie să fii zdrobit, pentru tine există pârnaie şi armată şi buletine şi poliţie. Din cauza ta sunt copiii subnutriţi, din cauza ta s-a ucis în Iugoslavia, în Irak, Afganistan, Transnistria. Uită-te bine la pozele pe care le vezi pe ecran, uită-te la sângele care nu se mai opreşte, care-ţi intră pe gură, pe ochi, ascultă ţipetele. Toate sunt din cauza ta, căcatule. Împuşcă-te, aruncă-te de pe bloc – asta ţi se spune zilnic, non-stop. Degeaba vrei să te ascunzi sub masca ta de ură împotriva musulmanilor sau creştinilor, evreilor sau ruşilor, americanilor ş.a.m.d.

Frica te ţine în faţa televizorului, îţi bagă în cap căcat, vrei să nu fii prins. Dacă eşti prins că furi o sticlă de bere, gata, faci parte din mafie, eşti prins fumând un joint – eşti traficant de droguri şi pac! Nişte poze cu cineva care-şi bagă seringa-n vene – uită-te din cauza lui există sida, uită-te cum sângele îi curge pe mână, vrei ca şi copiii tăi să ajungă aşa?

Mijloacele media îţi spun – ucide, ucide! Întreabă-te, frate, de unde apar copiii care cu un automat îşi împuşcă

toată clasa, familiile. Întreabă-te, frate, de ce în fiecare minut se aruncă cineva în cap. Întreabă-te de ce ai ajuns aşa de căcat. Schimbă canalul, uită-te la telenovele! Dar telenovelele au legătură directă cu ştirile, ştirile nu-s decât nişte telenovele, le urmăreşti zilnic şi nu au sfârşit. Au doar mobilă, personaje negative şi personaje pozitive. Te identifici întotdeauna cu personajele pozitive şi ucizi pentru asta, ucizi pentru binele tău, cică, ucizi fiindcă vrei să intri în NATO, ucizi fiindcă eşti creştin, sau musulman, sau pula mea mai ştie ce eşti tu şi ce-a fost mă-ta.

Şi ai visuri. Că ai lunetă, băi babă, şi că te uiţi cu ea pe geam şi că în fiecare minut împuşti cu ea pe cineva în cap. Sau că ai mitralieră şi în staţia de metro împuşti pe toţi fără discriminare etnică sau religioasă. Visezi că preiei controlul şi-i anihilezi pe toţi. Hai, recunoaşte!

Ce să-ţi mai spun, babele care ţipă la tine că eşti rocker sau hip-hop-er, că trebuie să *fii interzis, că trebuie să fii ucis cu un cui fierbinte înfipt în cap sau în inimă*. Sau ceea ce aud acum de pe hol: *cine plăteşte lumina*, *idioată*? Când începi să înţelegi astea vrei să te sinucizi, dar uneori e prea târziu. Sau vrei să mori, dar să cari cu tine în mormânt multă lume, să nu-ţi fie trist, să te ţină minte strănepoţii, să le treacă fiori reci când îşi amintesc de tine, să te vadă în filme documentare, să-ţi vadă poza ta zâmbind şi a victimelor. Pline de sânge. Eşti un obiect manipulat, oricine n-ai fi tu. Alege-ţi manipulatorul. Alege-ţi Dumnezeul, alege-ţi pistolul, trage, trage-ţi. Asta ţi se

spune non-stop. Asta faci. În rest e OK, nu?, fute-te, bea, mănâncă şi cacă-te! Te-ai excitat?

Întotdeauna se ucide pentru bine, ţine minte asta, ţine minte bine, oricare bine ar fi. Asta e filozofia, filozofia de căcat, ca oricare filozofie.

Iar acum să cântăm, din Paraziţii:

mamă hai, hai să-ţi zic direct – decât să-mi tai venele prefer să mi le-nţep.

40. Tataie

Cum crezi, Yo, ce se întâmplă?

Tataie îmi povesteşte ultima lui călătorie la Iaşi. Numai surprize. Cineva care venea cu gaşca lui de-acolo la fumat gangea a scris un articol despre basarabeni în general, şi despre gaşca lor special, că sunt narcomani şi traficanţi de droguri şi bla-bla. Îmi arată articolul. E colţul unui ziar. Îi zic că ăla care a scris e un muist prost, că se vrea în viitor mare reporter de scandal, dar pula mea, ori până la urmă îl vor da ăia de la ziar afară ori va mânca de la cineva o pizdeală de va uita cum e să ţii pixu-n mână.

Despre Tataie în ziar scrie *un tip simpatic, melancolic şi prietenos. In aparenţă. Tot timpul cu chitară, vodcă şi iarbă la el*. Tataie e cu tricoul lui Prof, cu el a fost la Iaşi. Pe tricou e un desen mare cu canabis sub care scrie Pantera.

Yo, cretinul ăsta care a scris venea la noi când vroia

el. Bea, fuma, mânca pe gratis întotdeauna şi acum ca mulţumire vezi şi tu ce scrie. L-am căutat cu paţanii peste tot, dar se pare că se ascunde, nu-l putem găsi. Mi-ar fi plăcut să-i fi dat câteva lecţii, să-i mulţumesc eu aşa mai frumos. Dar oricum îl găsesc băieţii şi vor juca un campionat de fotbal şi unu' de rugbi cu prelungiri. Căcaţi din ăştia trebuie fututi bine, altfel cred că pot să facă orice. Băga-mi-aş pula, s-ar putea să fie şi stucaci, s-ar putea să ne fi turnat.

Mai ştii, Yo, când am ajuns în Iaşi, când am intrat în camera iubitei, ea dormea în acelaşi pat cu un bun prieten. Era vreo 4 dimineaţa, am stat pe scaun şi m-am uitat la ei până s-au trezit, pe la 8. Erau doar în chiloţi. I-am futut una amicului, şi iubita a început să plângă, să-mi spună că nu e ce cred, că de fapt ăla n-a avut unde dormi şi d-aia a dormit la ea, că nu s-au futut, că n-a fost nimic între ei.

Nu ştiu ce să cred, un băiat şi o fată doar în chiloţi în acelaşi pat şi să nu se fută, cam greu de crezut aşa ceva. Eu cred că m-a futut gagica.

Şi eu credeam cam acelaşi lucru, dar nu i-am zis nimic lui Tataie. Era cu târfa aia de câţiva ani şi o iubea. Pe cât de nebun era, atâta o iubea. Sau cel puţin aşa părea. Cum să-i spun ceea ce mi-a spus şi Allbe, că gagica aia a lui în acelaşi compartiment cu Allbe în drum spre Iaşi îl strângea de pulă pe primul fraier nimerit în cale, de li se făcuse greaţă tuturor din compartiment şi au ieşit afară. Şi Allbe m-a întrebat dacă să-i spună asta lui Tataie sau nu. Nu ştiu. Nu ştiu şi înnebunesc. Allbe a lăsat totul să meargă

mai departe de la sine, nu i-a zis nimic lui Tataie, nu i-am zis nici eu. Până la urmă muista aia l-a părăsit singură pe Tataie. De ce să te păzeşti de cineva când te fuţi cu toţi? Mai bine te fuţi cu toţi şi nu te păzeşti de nimeni.

Iar Tataie va aştepta bursa şi o va tăia la mari ruperi. Cât mai departe de cei care i-au împrumutat bani. Când apărea cineva să-şi ceară banii înapoi de la el, Tataie îmi spunea: uite, Yo, iar au venit pidarajii. Peste maxim trei zile după primirea bursei Tataie nu mai are nici un ban şi iar umblă după împrumuturi. Întotdeauna se găseşte cineva să-i dea. Din respect, de frică. Căci Tataie pune de băut la toată lumea când primeşte bursa. Vodcă, bere, iarbă, până nu mai are nici un ban. Dă-i în pizda mă-sii de bani, nu, Yo? Iarbă ne vor aduce băieţii, de mâncare facem noi rost şi bem la chefuri, că şi aşa toţi vor să le cânt ceva la chitară.

Şi să nu-mi mai zică nimeni că am nu ştiu câţi ani şi n-am făcut nimic în viaţa mea. Am făcut atâtea de m-am scârbit de toate. Mi-a rămas doar să mă rup. Şi mă fut.

41. Fumatul interzis!

Stăteam cu F la fuckulta de litere din Chişinău şi ne zaibeam de nu mai ştiam ce să mai facem. Seara va fi mai mişto, că ne înţeleserăm cu câteva filoloage să le dăm o muie. Până atunci măcar dă-te cu capul de pereţi. Am intrat într-o sală şi am desenat băncile un timp, apoi am reuşit să deschidem un cabinet de alături şi ne-am

aprovizionat cu hărţi.

Ce pula mea-i de făcut? Am început să rupem scaunele şi să le aruncăm pe fereastră. Cădeau chiar lângă brazii de la intrare în fuckultă. Ah, ce noroc am avea de-ar trece pe-acolo şi baba care în fiecare dimineaţă ne cere carnetele la control! Dar nu vine, poate că a şi murit între timp. Sau atunci când a tras apa s-a dus şi ea cu căcatul.

Tot aşa aruncând scaune îl vedem pe Turb cum intră în fuckultă. Era să-l nimerească un scaun în cap. Ieşim din sală şi-l întâlnim pe coridor. Turb a adus o ţigară. Ah, ce faine vor fi dup-aia cursurile! Mergem pe scări lângă baie şi o aprindem. Fumul ne zgârie gâturile, e o senzaţie asemănătoare cu aia când o gagică goală după futai te scarpină pe spate.

Începem să râdem şi ne dăm seama că cineva se apropie. Uşa se deschide şi intră domnul Shit. Are o faţă de bou, ca şi a colegilor lui de altfel. Înainte de-a deveni decan, domnul Shit avea un singur costum. De când e decan, îşi schimbă costumele zilnic. Salariul i-a rămas cam acelaşi, în schimb importanţa sa e alta. Cred că din cauza asta şi şchioapătă, încearcă să-şi ridice curul – aparatul gândirii sale – cât mai sus. Da’ costumele oare le primeşte ca mită direct sau şi le cumpără din mită? Greu de spus.

Ce faceţi măi aicea? Ce căutaţi în facultetu nostru, că studenţi di-a miei nu sânteţ? Studenţî di la litiri, di la filolojie ştiu că aişea nu sî fumiazî, aşă cî şini sânteţ, şi căutaţ aişea, pi şini căutaţ, şi vreţ sî faşiţ, undi sî vă duciţ, ă?

Nouă ne curg lacrimi de atâta râs, cel mai tare râde Turb, îşi ţine faţa în palme şi nu se poate opri. Ba suntem de-aişea dom’ decan, di la literi, spune Turb.

Nu sî poati, măi băieţ, voi văd cî aveţ şî înclinaţii de huligani, şi râz măi acolo? Dacî eraţ sudenţ di la noi vediaţ pi tăţ pereţî inscripţâi că aişea-i fumatu’ interzâs! Aişea nu se fumiazî! Aişea oamenii învaţî, aişea-s viitorul ţării! Aişea cresc viitorii scriitori, intilictuali – nu fumiazî dacî-i interzis.

Ba suntem de-aici.

Ia sî vă văd oleacî carnetili. Carnetili-ncoa’ repidi!

Eu şi cu F îi întindem carnetele. Turb se face că umblă prin buzunare.

Carnetu’ repijior!, îi zice domnu’ decan.

Nu-l am la mine. L-am uitat acasă.

Cum te chiamî? Aşa, aşa., ţ-am notat şî ţâi numile. undi aveţ acum ore?

Îi spunem şi el ne conduce în sala unde-i tot anul nostru. Turb dispare pe drum. Pe el îl doare-n pulă, nu e de la litere, a venit doar ca să tragă o iarbă, acum probabil se duce să-i povestească mafiotului său ce i s-a întâmplat la litere şi să hohotească amândoi.

Vă daţ sama, zice decanul ţinându-ne în faţa anului, băieţî iştea în loc sî stăie la lecţâi fumau lângî tualetî! Şî fumatu-i doar interzâs la noi! Niş nu-mi vinia să cred câ-s sudenţ de-ai noştri! Ruşâni sî vî şie! Nu aţ meritat sî învăţaţ în instituţâia noastră! Da’ undi-i băietu’ şela? A,

credi cî m-o prostit? Pi mini? Las cî-i am eu numili, îi arăt eu! Ruşâne! Acum marş la loc şi învăţaţ! Ruşâne!

Era să ne gruzească, bâcul, gândesc şi mă uit la F şi nu ştiu cum să mă abţin să nu râd. Doar ţi-am zis că fumatu-i interzis!, îi zic şi îmi pun un caiet pe faţă. Îl aud pe F cum sughiţă de atâta râs.

42. Puliţia

Buru iese pe stradă împreună cu Basu. Sunt ambii ameţiţi, veseli. Afară e cald, frumos. Păsărelele ciripesc. Băieţii încep să cânte.

Merg aşa vreo sută de metri cântând. Nimeni nu le zice nimic, pe toţi îi doare-n pulă, atât timp cât nu-i deranjează.

La un moment dat Buru şi apoi şi Basu se trezesc cu nişte pulane pe spate. Pulălăilor, căcaţilor, ce înjuraţi poliţia? Staţi că vă arătăm noi!

Buru şi Basu sunt nedumeriţi, au fost prea brusc atacaţi ca să încerce măcar să fugă. Cântecul lor nu avea nimic cu puliţia, dar nu contează, oricum, sunt eventuali huligani, preventiv nu le strică nişte pulane pe spate. Sunt duşi într-o dubă, apoi la puliţie. Acolo iarăşi interogatoriu.

De ce-njuraţi poliţia, futu-vă-n pizda mamei voastre?

N-am înjurat domnule pol. şi Buru se trezeşte cu un pumn în bot, cade pe podea şi acolo simte cum şase picioare îl înconjoară, îl sufocă, îl calcă pe piept, stomac, îl

lovesc în cap. I se face negru în faţa ochilor. Se trezeşte ud, cineva a aruncat o găleată de apă peste el. Îşi vede alături prietenul. E negru la faţă. Cere de la poliţist o ţigară.

A, vrei ţigară-n pizda mă-tii de imbecil de la noi, da' de ce ne înjuri? Buru tace, asta îl salvează de data asta, nu mai e bătut. I se dă o ţigară. Marlboro. Poliţistul îi aprinde ţigara şi-l urmăreşte. Buru se trezeşte cu încă un pumn în bot.

Boule, dacă-ţi dau ţigară, fumeaz-o aşa ca să se cunoască ce fel de ţigară e! Fumeaz-o doar cu vârful buzelor, ţine-o înspre podea, să se vadă că ţi-am dat Marlboro, nu Carpaţi sau alte căcaturi. 'nţeles, boule? Şi acum fumeaz-o până la filtru, că de nu te omor, altfel să-mi sug pula dacă nu.

Buru încearcă să fumeze aşa cum i s-a sugerat. Buzele îi tremură, îi sunt rupte, pline de sânge. Săptămâna trecută unui băiat, copil de vreo 16 ani, din curtea sa, i s-a spart splina când a fost luat la bătaie de către un gabor. Motivul bătăii a fost: de ce-i stricat farul la bicicletă, bă? Băiatul e acum la reanimare, iar poliţistul e pe stradă, la datorie!

Ţigara i se îndreaptă şi simte un bulan pe spate. Că: de ce nu o ţine aşa cum i s-a ordonat? Îşi bate joc de poliţie? În alt colţ al camerei Basu e pe jos, e călcat în picioare, ca să înveţe şi el bunele maniere.

La sfârşit poliţiştii aruncă nişte găleţi cu apă peste ei şi le spun să o taie repede din loc, altfel mai iau o porţie.

Ies afară, îşi aprind câte-o ţigară şi fumează încet, tăcuţi. Pe la jumătatea ţigării, apare un prieten poliţist. Ăla strigă de la uşă spre colegii săi: auziţi bă, porcii ăştia mai vreau! Apar încă trei gabori şi îi saltă pe Buru şi pe Basu.

Înăuntru, la poliţie, iar începe tortura. De ce nu plecaţi de bună voie, bă? Ce, n-aveţi ce face, numai să ne enervaţi pe noi? Credeţi că nouă aşa de tare ne era dor de voi? Credeţi că nu mai avem cui scoate unghiile, credeaţi că ne plictisisem fără voi, ă? Ei hai atunci să ne distrăm! Hai băieţi!

Şi încă o tură. Apoi li se dă la fiecare câte o ţigară. Hai, fraierilor, fumaţi! Dar ştiţi deja regulile, nu? Iar dacă le-aţi uitat, o să vi le-amintim noi, nu băieţi?

43. Cactus alb

Suntem doar noi în cameră. După ce m-am rupt cu băieţii şi ei au plecat, ai venit şi m-ai găsit iarăşi dus. Fără să-mi spui nimic te-ai aşezat lângă mine şi m-ai sărutat. Îţi simt în gură limba, îţi simt mirosul. Dacă nai fi apărut acum, oricum te-aş fi visat în semiconştienţă sau într-o realitate halu. Dar acum eşti aici, lângă mine, de-adevă, deşi nu fac nici o deosebire în starea asta dintre realitate şi realitatea mea de fum.

Îţi scot hainele şi mă dezbrac şi eu cu ajutorul tău. Realitatea corpului tău mă cutremură, văd cum i se schimbă culoarea, cum se înălbeşte, apoi se face roz,

violet, negru, albastru. Încep să înnebunesc cu totul, gândesc. Îţi simt corpul cum se încălzeşte, cum picioarele îţi devin calde. Mă tragi în tine. Te aud cum gâfâi încet, îţi simt unghiile înfipte în spinarea mea. Simt că te fut de-o veşnicie, că tot ce-am făcut eu dintotdeauna asta a fost – să te fut. Nici nu vreau altceva. Mi se pare că nimic nu s-a întâmplat cu mine de-adevăratelea, în afară de-a te fute.

Mă arunci jos şi urci pe mine. Să te fut eu, ruptule, îmi zici. E stupid, dar tot ce simt eu e că eşti frumoasă, e că te iubesc şi nu vreau să mă opresc niciodată. Îţi simt tot corpul tău ca şi cum ar fi al meu. Mă simt pe mine prin corpul tău. Simt cum mi se clatină ţâţele tale, îţi simt întunericul din ochii închişi, îmi simt fundul tău care se mişcă pe mine.

Te rezemi cu mâinile de pieptul meu şi deschid ochii. Capul mi-e acoperit de părul tău. Te dai iar pe spate şi începi să devii transparentă. Îţi văd la început venele albastre, apoi plămânii, inima. Îţi văd carnea, fiecare muşchiuleţ. Mi se pare că mă înghiţi, că intru cu totul în tine. Îmi dai o palmă şi te transformi iarăşi în tine. Dar totul devine beznă în jur.

Îmi plimb mâinile pe corpul tău. Îţi apuc pielea şi o trag. La început eşti numai carne, apoi îţi trag şi carnea, rămâi numai oase. Eşti numai oasele dansând deasupra mea. Oasele nu trosnesc, e un dans fără zgomot, care mă apasă în pat. Intrăm amândoi în pat, totul dispare, rămân doar oasele tale peste mine. Îmi plimb mâinile pe lângă ele fără să le ating. Le simt totuşi căldura, simt cum corpul

meu le atrage şi le respinge apoi uşor.

Te ridici de pe mine şi încep să te văd. Te îmbraci. Am impresia că ne-am futut câteva ore şi nici măcar nu am ejaculat. Dormi!, îmi zici, trebuie să fii obosit.

Te întinzi lângă mine şi mă liniştesc. Te visez. Te dezbraci, urci pe mine. Ne futem şi nu se termină niciodată. Aşa va fi întotdeauna, acum e întotdeauna.

44. Greta

Mai nou Greta lucrează în firma unui turc. De fapt, firma e formată doar din Greta şi turc. Turcul vinde scaune. Şi agaţă gagici cum şi unde poate. E cu părul vopsit, de vreo cincizeci de ani, scârbos şi mare amator de pizde. În România se poate face ceea ce în Turcia nu se poate, d-aia a ajuns turcul aici. Proprietarul apartamentului închiriat, unde e sediul firmei, vrea să-l dea afară pe turc, fiindcă nu-şi plăteşte chiria, da' nu poate, că turcul a fost prevăzător, a schimbat lacătul de la intrare.

Şi cum oricărei firme îi stă bine nu numai cu director, ci şi cu secretară, aşa a ajuns şi Greta angajata turcului. Despre aventurile de la firmă se povesteşte în fiecare zi după cinci în apartamentul lui Bob. La cinci Greta vine de la serviciu.

În prima zi de slujbă, Greta a povestit că imediat după ce s-au înţeles ce trebuie să facă, turcu' s-a dus la duş şi i-a

zis că atunci când o strigă să-i aducă hainele. Desigur că Greta s-a speriat, mai ales când după duş tovarăşul director a început să-i povestească tot felu' de perversiuni în care el era personaj principal.

Auzind toate aceste istorii ale Gretei despre noul ei serviciu, că mai schimbase încă vreo cinşpe, Bob s-a alarmat. Aşa că în fiecare dimineaţă mergea la Greta acasă, adică o aştepta la intrarea în bloc, apoi o conducea până la sediul firmei. La cinci după-masă, când Greta ieşea de la serviciu, Bob o aştepta la ieşire. Toate astea – preventiv. Ca şi aspirinele zilnice.

Ce s-a mai amuzat tot apartamentul de chiriaşi al lui Bob când Greta, în prima zi când a fost condusă la serviciu, a povestit impresia ce a lăsat-o Bob asupra şefului ei. Ăsta e prietenul tău? Vai ce urât e! Cel mai tare râdea Greta. Hohotea de-i săreau ochelarii de pe nas şi-şi lovea palmele de picioarele crăcănate peste colţarul din bucătăria lui Bob. Bob nu era acasă. Îl trimisese Greta la plimbare.

Şeful îi povestea Gretei toate amănuntele vieţii sale amoroase. Despre soţia încuiată în apartament, şi acolo impusă să poarte feregea, îi povestea mai puţin. În schimb îi spunea cum s-a culcat cu o bună parte a pretendentelor la postul de secretară. După ce-şi lăsau CV-urile, el alegea zilnic una şi o suna să se vadă la o cafea. Şi apoi, cum în ziua de azi în România ca să obţii un loc de muncă îţi trebuie experienţă, iar experienţa n-o poţi face singură acasă, gagicile care se şi visau viitoare secretare a' unui

om de afaceri turc, ce mai – businessman! – se culcau cu el. Mai bine zis se tăvăleau cu el printre scaunele cu care turcul mai speră să se îmbogăţească.

Într-o zi, Greta a povestit cum turcu' i-a spus că a fost o ex-secretară, care a lucrat doar de probă la firmă, apoi a fost înlocuită cu Greta. În România nu există vreo lege care să permită să se lucreze de probă. Dar nu-i bai, aproape toată lumea lucrează de probă. Că ce pula mea să dai impozit statului? Că doar legile sunt făcute pentru proşti, nu? Că doar nici ăia care le fac nu le respectă. Sunt o mulţime de firme care funcţionează fără angajaţi, unde toţi sunt de probă. Unu' lucrează o lună de probă, apoi e înlocuit de altul de probă ş.a.m.d. Desigur că ăia care sunt de probă nu văd nici un ban, sau în cel mai bun caz – bani ca să-şi ia bilete de transport în comun ca să vină la lucru. Fuck, România e o ţară de probă, noi toţi suntem de probă.

Secretara care lucrase înaintea Gretei, după ce a stat cu ea de vorbă şi a întrebat-o ce face şi Greta i-a răspuns că face cafea, spală maşina şi completează facturile, s-a apropiat de şef când au rămas singuri şi l-a întrebat cu ce e mai rea ea decât Greta, că ce, ea nu a putut face cafea? Nu a spălat maşina? Nu a făcut facturile? Şi atunci turcul i-a explicat că nu e vorba numai de asta, că ar fi ceva foarte complex, ceva de genu' compatibilităţii psihice ş.a.m.d. Atunci ex-secretara s-a apropiat de el extrem de mult şi a zis că face orice, numai el să-i zică, fiindcă îşi vrea postul înapoi. Şi oricând va vrea ceva de la ea, orice, să-i zică, să nu tacă, căci ea îi va îndeplini orice dorinţă, absolut orice.

Desigur că turcul n-a pierdut momentul. A urmat o tăvăleală printre scaune, iar la sfârşit i-a mai zis gagicii încă o dată lecţia cu compatibilitatea psihică.

Dar ex-secretara de unde să ştie acest lucru, că doar ea nu se ducea, probabil, la psiholog, cum o făcea Greta. De fapt psihologul e psihologă, şi ea îi livrează Gretei reviste porno. Doar psihicul şi compatibilitatea psihică e ceva extrem de complex.

Nici locul Gretei nu era sigur la firma turcului. Oricum ăla i-a dat mare credit, că postul îi aparţine 99,9%. Îţi dai seama ce încredere. Iar între timp îşi lăsa anunţul de angajare a unei secretare. Îşi programa zilnic câteva. Desigur după cinci, când pleca Greta. A doua zi îi va povesti experienţele de printre scaune. Căci viaţa se târăşte mai departe printre scaune.

Într-o zi, Greta aproape că era să se dea de gol. Căci dacă Bob ştie de existenţa unui iubit al Gretei, celălalt nu ştie de existenţa unui Bob, amic intim al Gretei. Cum turcul era prin turneu în ţară, Greta a plecat mai repede de la lucru şi a venit la Bob. Dar, surpriză! Iubitul, adică iubitul-iubitul, nu Bob, s-a cărat din orăşelul sau satul de unde e el şi a venit la iubită. Ştiind că iubita e la serviciu, s-a postat şi el pe locul ocupat de obicei de Bob şi-o aştepta pe Greta. Noroc că turcul plecase şi ea o tăiase mai devreme de la lucru, altfel iubitul-iubitul şi Bob ar fi stat împreună şi ar fi aşteptat-o.

Până la urmă Greta a fost anunţată şi şi-a luat iubitul

prin surprindere, nu prin faţă, ci pe la spate. Acesta era montat de vreo oră şi ceva la ieşirea din bloc cu un buchet de flori. Iar Bob în timpul ăsta era undeva prin Grigorescu sau Mănăştur, trimis la plimbare.

45. Revolut Ion

Cu câteva zile înaintea revoluţiei, adică în acele zile când Ceauşescu a fost răsturnat şi împuşcat, nu se prea ştie de cine, se ştie în schimb de ce, Mik se ascundea de securitate. Mai fusese pe la ei şi înainte, deja era obişnuit cu foamea, cu lungile şedinţe de tortură fizică şi psihică.

Dar acum era în primele liste – ale duşmanilor, ale ălora care trebuie anihilaţi sau neutralizaţi total.

Pentru început s-a ascuns câteva zile prin blocurile în construcţie, prin canalizări şi case părăsite. Din cauza şobolanilor şi a frigului n-a putut să doarmă. Într-o noapte a hotărât să meargă la cel mai bun prieten al său.

A ajuns la el, a căzut direct în pat şi a adormit. Între timp familia ăluia se adunase în bucătărie. Mik nu visă nimic, doar întuneric şi linişte. Apoi o mână ce-l scutură: nu te supăra, ne pui în pericol, trebuie să pleci. Mik adormi pe loc. Dar mâna continua să-l scuture: trezeşte-te, trebuie să pleci…

Ieşi afară, în frig, cu o singură dorinţă – să doarmă. Încercă lucrul ăsta în canalizare, dar nu putu. Se trezea cu şobolani care-i intrau în pantaloni, care i se căţărau pe gât.

Un şobolan îi rodea un deget.

Câţiva soldaţi l-au luat la fugărit. Împuşcau pe lângă el, până la urmă au reuşit să-l prindă, că nu mai era în stare să fugă. I-au tras câteva automate în ceafă, spate, faţă şi l-au anunţat că-l vor împuşca. I-au împins automatul în ceafă şi au tras. Automatul nu mai avea cartuşe.

Atunci Mik făcu pe el şi-şi jură că se va răzbuna. Un ofiţer chemă soldaţii şi le spuse să-l ia şi pe Mik. Au ajuns într-un subsol, unde Mik fu iarăşi bătut. Împuşcăturile se auzeau peste tot, din ce în ce mai des.

La un moment dat cineva a spus că puterea s-a schimbat, că trebuie să lupte pentru partea ailaltă, imediat apărură şi alţi ofiţeri care-i înjurau pe cei din ştab.

Mik deveni atunci învingător. Iar ăia care şi-au bătut joc de el – victime. În primul rând luă un kalaşnikov şi-i chemă la interviu pe soldaţii care-l vânaseră. Le-a pus câteva întrebări, apoi câţiva pumni, că nu se putea abţine. Apoi le-a spus că-i va împuşca. Atunci în aer s-a simţit o duhoare. Soldaţii se căcaseră pe ei.

46. Curvele

Azi Greta a dus o vampă la Bob. Turcu o culesese de prin sud, din Isaccea, îi promisese marea cu sarea, da, în schimbul pizdei ei.

Vampa e la început de carieră, are vreun metru 70, vreo 80 şi ceva de kile, părul creţ şi umflat, aşa cum arăta Michael Jackson când încă nu se decolorase. Cu alte

cuvinte, e cam greţoasă fufa turcului.

Sabrina, fufălăul, apăruse pe neaşteptate la turc. Nici chiar el n-o aştepta atunci. Aşa că nici n-a avut timp să împrumute de la cineva bani s-o cazeze undeva.

Totuşi, fiind băiat descurcăreţ, i-a plasat-o Gretei. Că: n-ai pute lua să doarme cu tine pine mine? Şi Greta: desigur, bine, fac io ceva…

Greta n-a avut totuşi chef să aducă o curvă de-a turcălăului acasă la ea, mai ales că nu era o curvă de lux, ci una din alea care inevitabil ajung pe la marginea şoselelor şi se roagă să le dai o muie şi să le fuţi în cur la treij' de mii. Aşa că şi Greta a plasat-o mai departe. Cui oare? Cui, dacă nu lui Bob?

Căci Bob, băiat de treabă, ce să comenteze? Dacă o iubeşte pe Greta, nu poate decât s-o accepte şi pe curva asta în casa lui. Şi s-a rezolvat problema.

Că io nu-s una din alea care de cum încep să le crească ţâţele şi flocii aleargă după orice pulă, spunea Sabrina, lovind cu palma în masă, spre disperarea lui Bob. Nu, io ştiu concret ce vreau de la viaţă şi o să iau ce vreau! Şi mai trăgea o palmă în masă pentru mai multă convingere.

Iar Bob stătea cu capul aplecat şi-o asculta. Dumneavoastră, văd io, i se adresă Sabrina, văd că sunteţi mai timid aşa, nu? Ce tot ghiciţi acolo în cafea?

Păi, nu chiar, încercă Bob să scape, da' nu-s prea vorbăreţ… Sabrina îşi povestea viaţa ei de doi bani ca pe a

unei eroine de telenovelă, în continuă ascensiune, acest lucru neîmpiedecând-o însă să intre peste alţii în baie. Când a reuşit să ajungă şi ea la baie, a umplut buda de căcat şi a uitat să tragă apa.

Le-a povestit tuturor că e virgină, că şi-a păstrat cinstea ş.a.m.d. Îşi punea mare preţ pe pizda ei. E tot ce avea ea mai scump.

Bob, ca un adevărat gentleman, a cazat-o în camera sa şi profitând de absenţa unor chiriaşi s-a culcat în camera lor. Prea luase el în serios vorbele Sabrinei, uitase totuşi că aceasta nu menţionase dacă a luat-o vreodată la cioc sau că o fi fost fututǎ-n cur.

Următoarele zile Greta continua să povestească în bucătăria lui Bob cum se desfăşoară evenimentele cu Sabrina. Fata s-a dovedit a fi o mare vacă. Îl trăgea pe turc în toate magazinele: că am venit doar în hainele dă pă mine, tre’ să-mi cumperi rochii, chiloţi, de toate, că mi-e ruşine aşa… Turcul când vedea că e tras în magazinele de lux, da înapoi: nu se poate, dragă, n-am bani la mine, mi-am uitat cardul… Şi apoi mesele. Sabrina crăpa ca un porc de 400 de kile, îl căra pe turc prin toate restaurantele. Fiecare masă se termina cu un căcălău mare, după care de obicei uita să tragă apa. Asta da, femeia care ştie ce vrea de la viaţă.

În plan erotic şi turcul şi-a împlinit visurile. Împreună cu câţiva dintre amicii săi, doar Sabrina stătea la unul din ei. Atunci când se întorcea de la ospăţuri urmate de beţii, Sabrina, în călduri, deschidea cu gura şliţurile prietenilor

turcului, şi ei turci.

Şeful i-a mărturisit Gretei că a futut-o şi normal, adică în pizdă, dar că nu e sigur dacă era virgină sau nu, că avea la lună, oricum s-a murdărit tot de sânge. În câteva zile turcul s-a săturat de Sabrina, probabil asta-i şi scursese ce-i mai rămăsese din lovele – aşa că o trimise înapoi, în Isaccea – de unde venise.

Peste alte câteva zile Greta şi-a anunţat şeful că nu mai vine la serviciu. Bob, prevăzător şi speriat de reacţia şefului, o aştepta pe Greta afară. Preventiv.

Dar şeful Gretei n-a fost supărat, din contra: foarte bine, foarte bine, o chem pe alta de probă. 47. Viitorul preşedinte al României

Viitorul preşedinte al României – Mik, nu a fost un copil minune, a fost un copil obişnuit, însă într-o zi i-au căzut ochelarii de cal şi a văzut realitatea aşa cum e.

În afara faptelor banale care i se întâmplă oricărui copil, Mik, după ce întâmplător a descoperit că imaginea despre care i se vorbeşte nu e aceea pe care o vede, fugea de acasă. Mik nu fugea fiindcă vroia singurătate şi bla-bla-blea, scheme clasice din poezii, ci pentru că era pus în situaţia de a minţi şi el împreună cu toată lumea.

Mik o lua razna în munţi, încerca să găsească aur, monede, săbii, tot felul de ciudăţenii îngropate cândva cu speranţa de-a nu fi găsite niciodată sau de-a fi găsite peste mult timp. Lucrurile ascunse îl fascinau pe Mik, până într-o zi când a realizat că de fapt totul e ascuns, că aşa cum poţi

căuta obiecte ascunse şi pierdute prin munţi poţi căuta şi în viaţa ta proprie şi poţi găsi lucruri neobişnuite pe care le faci zilnic însă nu le observi, le faci cu mişcări programate de altcineva.

După călătoriile prin munţi, Mik cel mai adesea ajungea la ţigani, în taberele lor. Dormea, mânca şi învăţa de la ei. Ţiganii păstraseră în corturile lor aerul libertăţii. Ca să-şi merite cumva zilele petrecute alături de ei, Mik participa la hoţiile ţiganilor. La început stătea pe colţ, apoi învăţa şi meseria de-a sparge lacătele, de-a curăţa repede un magazin, cum să faci ca un cal străin pe care îl furi să nu necheze, să se lase condus de tine.

Prima iubire a viitorului preşedinte al României a fost de-asemenea o ţigancă, Flori, care însă nu l-a preferat pe Mik, ci pe un ţigan mai şmecher. Degeaba încercase Mik să-i demonstreze că-i mai bun ca ăla, că şi el poate fura, că e şmecher – pentru ea Mik a rămas un român, o faţă palidă care nu se ştie de ce vrea să stea printre ţigani şi să le imite modul lor de existenţă.

După împuşcarea lui Ceauşescu prin lovitura de stat căreia i se mai spune şi revoluţie de publicul neavizat, cei care au venit la conducere le-au lăsat ceva putere şi victimelor sistemului, pentru mai multă credibilitate a unei revoluţii.

Aşa Mik se trezi că-şi poate alege vreun post sie şi câte ceva pentru prietenii săi. Mik îşi chemă maestrul său de rime şi pe câţiva prieteni în sediul unui ziar la care

visaseră cu toţii să colaboreze măcar.

Vrei să ajungi redactor-şef aici?, îşi întrebă maestru'. Vreau, îi răspunse ăla. Vreţi să fiţi redactori aici?, îşi întrebă prietenii. Vrem, i-au răspuns ăia. Atunci sunteţi din momentul ăsta, le-a zis Mik. Cum suntem?, l-a întrebat cu un zâmbet uitat îngheţat până la urechi maestrul. Cum suntem? Cine ne-a pus?, au întrebat prietenii.

Eu vă pun acum, le-a spus Mik. Nu se poate, nu se poate, spuse cu rânjetul întins maestrul într-un glas cu discipolii săi. Tre' să ne pună cineva de sus, nu se poate…

Vă zic eu, băi, vă pun eu în posturile astea amărâte, e destul, ce pula mea de proşti vreţi de sus?, încerca săi convingă Mik. Nu, nu se poate, e imposibil, trebuie de sus, cum tu… Noi plecăm…

Lui Mik îi sări ţandăra. De ceva timp nedormit, fugărit, bătut, alungat de toţi şi acum…

Afară! Afară cu toţii în pizda mamei voastre de muişti proşti!, striga viitorul preşedinte al României în timp ce maestrul său sărea câte vreo cinci scări dintr-odată urmat de ceilalţi discipoli ai săi. Afară! Să nu vă mai văd… Din buzunarele maestrului scara se umplu cu seminţe de floarea soarelui şi de bostan.

În primul său discurs către popor, după ce va fi ales preşedinte Mik va spune: de fapt, eu nu vă iubesc pe toţi… Îmi cer scuze, trebuie să precizez acest lucru, aşa mi se pare corect…

48. Trafic

Când ni se terminau caseacurile băgam pastile în noi până uitam ce lună a anului e, ce an e şi de cât timp nam mai mâncat. Ştiam doar una – când ni se termină roţile trebuie să coborâm şi să colindăm farmaciile oraşului pentru a ne face provizii. După cumpărături, dulapurile noastre arătau ca rafturile din farmacii.

În fond, farmaciile ce-s? Sunt droguri legalizate. Te doare stomacul – buf o pastilă, ţi-a trecut, te doare capul – buf o pastilă, ţi-a trecut, eşti stresat sau în depresie – buf o pastilă, ţi-a trecut, nu poţi dormi – buf o pastilă, ai adormit. Căci drogurile ce fac? Ţi-e rău? Buf o pastilă – ţi-a trecut, eşti high. Bine, un fum, o pastilă, o seringă. Dar seringa doar o iei din farmacie.

Tot ce-i trebuie unui narcoman găseşti în farmacie. Mama mea, mamele tuturor – ştiu foarte bine asta. E greu să fii mamă – bagă o pastilă. Întotdeauna mamele sunt cu rezervele de pastile, cu doza ce creşte zilnic, căci dacă ieri ţi-a fost bine cu nouă pastile, azi vei avea nevoie de zece ş.a.m.d.

Nu se legalizează toate drogurile fiindcă lucrurile nu se fac numai pe faţă, ci şi indirect, prin cur, statul câştigă din farmacii, mafia, deci deputaţii, cei ce sunt la putere – prin trafic. Plătesc consumatorii – dacă eşti prins cu un joint stai la pârnaie ca şi-un maniac, ca şi un violator.

Apoi ni se făcea dor de iarbă, de haş – fiindcă oricum sunt mai sănătoase ca pastilele, de alcool nici nu mai

vorbim. Alcoolul îţi creează dependenţă, iarba – nu, alcoolul te face agresiv, porc, iarba – nu…

Atunci începea traficul. Gangster's Band mergea în turneu în Republica Moldova şi se întorcea cu iarbă şi haş. De fiecare dată riscând. Cu iarbă-n chiloţi, în ciorapi, în chitară, microfoane, dacă e mai multă – în geantă.

Fiorii reci încep la vamă. Pentru o dispoziţie mai bună se bagă înainte câteva pastile – mai glumeşti cu vameşii, mai spui bancuri despre poliţişti, timpul trece mai rapid.

A păţit-o Allbe odată. Control maxim la vamă. Îşi băgă iarba din buzunarul de la geantă în buzunarul de la blugi. Apoi văzu că se controlează şi corporal. Luă iarba din buzunar şi o băgă la fundul genţii. Fie ce-o fi, blea.

Apoi timpul dilatat al controlului. Mâna vameşului ce nu-şi ascunde obsesiile controlându-te peste tot. Vameşii fac lucrurile ruşinoase pe faţă. Doar pentru asta i-a angajat statul. Asta ce e? Carne! Asta? Brânză! Asta? Şi mâna vameşului e pe pachetul cu iarbă de la fundul genţii… Cozonac cu stafide! Bine, treci…

În XVI unii veneau să-şi cumpere iarbă de la Gangster's Band. Desigur, la preţul normal, plus preţul drumului. Până la urmă lucrurile începeau să devieze: un cunoscut venea cu un prieten de-al său, ăsta cu altul ş.a.m.d. Camera era tot timpul plină de fum de şmali, travcă era inclusiv şi pe jos, bulibuleatore găseai şi pe la WC-u şi la duşuri.

Noi băgam chitările în priză, trăgeam câte-un caseac şi pizdeţ!, ne durea fix în pulă de toate, de Iliescu-brânză-

Vadim-varză-Putin-macaroane-Bush-căcat-KGB – muci!

Până la urmă desigur că am fost turnaţi, când priveşti retrospectiv, uite că vorbesc ca în campanie electorală, totul pare clar şi deductiv, pula mea. Turnători sunt peste tot. Uite că şi Iliescu a avut un telefon cu cablu roşu ce ducea direct la Kremlin. Babă pârâcioasă! De ce? D-aia, ca să te miri tu, să ai la ce te gândi, să ţi se mişte neuronii, nu? Să nu rişti ca neuronii să-ţi moară înainte de-a folosi la ceva, nu? Noi am scăpat destul de ieftin. Cu mită câteva kile de iarbă, cineva câteva luni la pârnaie, cineva cu certificat de nebun.

Perioada Gangster's Band s-a terminat cu jointuri fumate pe ascuns, adică prin discoteci, facultăţi, baruri, scări de bloc, cinematografe, Gangster's Band s-a descompus, s-a dedublat, fiecare-şi vede de instrumentul său, formaţia în fum, formaţia de fum există doar în halucinaţiile şi visurile noastre frumoase. Eu mi-am schimbat viaţa color pe-un căcat, chitara pe-un pistol, visurile în cârpe bune de spălat pe jos.

În perioada aia te-am pierdut. Începusem să ne futem inevitabil nervii unul altuia de câte ori ne vedeam. Tu erai singura şi dureroasa mea legătură cu realitatea şi imaginea ta din halucinaţii începuse să te înlocuiască.

Cu tine, Lolita mea cea reală, mă certam, te înjuram, mă enervai, mă secai, la fel era şi reacţia ta când mă vedeai. Încercai să mă duci la oglindă să-mi arăţi că sunt pierdut, că mai departe nu se poate, că dacă nu mă opresc acum e pizdeţ cu mine. Du-te dracului împreună cu

predicile tale – cred că ţi-am zis asta de sute de ori, de sute de ori ne-am despărţit, pentru a mă întoarce la tine, pentru a veni tu la mine.

Imaginea ta din realitatea halu-halu în absenţa ta mă făcea să nu mai înţeleg nimic, aveam nevoie şi de tine – de firul ce mă lega de realitate, dar în acelaşi timp realitatea mă sufoca, îmi storcea creierii.

În perioada Gangster's Band, ultima oară făcusem dragoste – vorba ta, vreo jumate de noapte – probabil din cauza că eram rupt bine de tot. Adormisem în tine, făcând dragoste. A doua zi m-ai părăsit. Pe bune.

49. Fum de marijuana

Românii au emigrat dintotdeauna. Pentru români, România e un pământ blestemat, ei renunţă la tot şi pleacă. România i-a ajutat şi ea cu ce a putut. S-a despărţit în n-şpe părţi, le-a creat condiţii de fugă.

Chiar printre primele atestări istorice, asta-i bună, c-am învăţat-o la istoria limbii, la litere!, românii au fost numiţi *vlahii drumeţi*, o denumire şi o caracteristică a statorniciei lor.

Dacă scormonim mai încolo, mai departe, vedem că românii vin de la geto-daci, ghetoul fiindu-le parcă predestinat. România a fost dintotdeauna un ghetou, toate caracteristicile ghetoului le găsim aici, în toate timpurile, chiar cu mult înainte de-a apărea acest cuvânt. Problema e că unii sunt conştienţi de asta, alţii – parţial, alţii – deloc.

Ăia care – deloc, sunt nişte nenorociţi, sunt conductori ai prostiei, ai sloganelor ţipate zilnic fără însă a încerca de-a vedea ceea ce spun ele în realitate, fără a fi gândite.

România a fost dintotdeauna o periferie, e prea târziu să fie altceva. Ea nu-i nici albă, nici neagră. E a noastră, e a lor, e a tuturor.

Românii pot să circule lejer cel puţin din R. Moldova în România şi invers. Aceste ţări sunt ca doi craci ai aceleiaşi pizde. De-aia-şi dau una alteia muie continuu, de prea multă dragoste, de sufocare de atâta dragoste.

Fiecare român vrea s-o taie cât mai departe. Cât mai departe de căcat. Desigur că fiecare crede că altundeva e mai puţin căcat decât în ghetoul nostru – România.

Românii chiar când stau pe loc îşi schimbă naţionalităţile, ţara, denumirile ţărilor, limbile şi denumirile lor, totul e într-o continuă transformare de suprafaţă – atât. Ce iese din asta? Acelaşi căcat, dar cu nuanţe diferite de culoare.

Chişinăul e plin de români care o fac pe ruşii, ăştia-s cei mai scârboşi, n-au nici o identitate, pute a căcat, a toate izurile de căcat românesc, iar ei o fac pe ruşii. Sunt ca şi evreii antisemiţi. Asta e realitatea – cei mai mari antisemiţi sunt evreii, cei mai anti-români sunt românii. Dă-i-n pula calului pe toţi!

Apoi mai e şi mândria-paranoie regională. Ardeleanul crede că el e cel mai pizdos, moldovenii şi muntenii sunt naşpa. Moldoveanul crede că el e cel mai pizdos, ardelenii şi muntenii sunt naşpa. Munteanul crede că el e cel mai

pizdos, moldovenii şi ardelenii sunt naşpa. Fiecare-şi fute Mioriţa sa, da' tânjeşte după a celuilalt. Apropo, oare nu miroase a zoofilie balada noastră naţională, Mioriţa? Auzi băi, să vorbeşti cu o oaie. Asta-i tragedia, nu că te fute vecinul... Toate patologiile le poţi descoperi în substraturile noastre. Uite şi la Meşterul Manole, auzi, să-ţi zideşti iubita, nu miroase oare a necrofilie? Mi se pare că da! ş.a.m.d.

Îmi spunea un prieten din Chişinău: străbunicul meu s-a născut în Rusia Ţaristă, tatăl meu s-a născut în România Mare, eu în URSS, fetiţa mea în R. Moldova, copiii ei s-ar putea naşte în Republica Federativă Moldova. Toţi s-au născut pe acelaşi pământ, acum R. Moldova, în diversele ei apartenenţe, fără a migra.

Pe la noi trage curentul. Pe la noi se trage direct în cap fără aviz. M-am născut într-o uniune – Uniunea Sovietică şi nu voi crede niciodată în nici o uniune – nici în UE, nici USA. Mi-s simpatice uneori, aşa din nostalgie, dar atât. Ideologiile unionale sunt până la urmă periculoase, până la urmă bagă mândria unională, fac distincţie între *noi* şi *ceilalţi*, adică – *duşmanii*.

România stă crăcănată, cu pizda în vânt, nu ştie în ce direcţie, în ce uniune s-o mai ia. E ca o studentă dezorientată, care a terminat universitatea, dar ar mai rămâne, s-o mai sugă la profesori. Parcă ar vrea mai mult în UE, că rimează cu muie. Dar până atunci, românii oricum sunt peste tot.

Familia Pixu a tăiat-o în Paris. Pixu, cu sângele său de

aristocrat, reuşind să-şi întoarcă ceva din pământurile furate de stat de la părinţii săi, le-a vândut şi, deşi avea de plătit de câteva luni bune întreţinerea, telefonul..., a tăiat-o la Paris.

În Paris, familia Pixu a vorbit o dată în franceză, atunci când Pixu, important scriitor român, era să se angajeze la negru, la un negru, să zugrăvească şi să bată cuie în pereţi. În rest au vorbit doar în română. Pe stradă, baruri, peste tot.

La un moment dat Pixu a întrebat la mişto o ţigancă: ce faci, tu, p-aici?, şi aia i-a răspuns: ia mai fac şi eu un ban.

Unii români au plecat demult şi nu mai vor nici să-şi amintească de România. Alţii s-au întors acasă în noua formă de cenuşă în cutii de ceramică. Mulţi au reuşit să treacă în timpul comunismului Dunărea înot. Ca şi X, care până la urmă a ajuns în America. Toate îi mergeau ca şi ceasul, dar începuse să bea şi prietenul său de beţie era, greşeală!, tot un român, care l-a şi ucis.

Odată o s-o tăiem şi noi, nu? Odată pe globul pământesc va scrie: R O M Â N I A. Atunci va fi prea târziu.

50. Paţanii

A doua zi, când m-am trezit, nu mai erai lângă mine. Caseta cu Led Zeppelin se întorsese toată noaptea de pe o

parte pe alta. Am mers la fereastră şi am privit afară, era un soare futut.

Am aruncat toate sticlele pe care le-am găsit pe geam. A apărut şi portarul care se uita de unde cad sticlele. Când se întoarce arunc în el cu o cană, dar nu-l nimeresc, îmi tremură mâinile şi trebuie să fii şi ţintaş bun ca să nimereşti pe cineva de la etajul 10.

Apar Allbe, Scrof, Hipp. Se întorc de-acasă. Ei hai la curnit, paţani. Hai mai repede că şi zdohnesc acum dacă nu casesc. Tragem toţi o pipă, Allbe se duce la casetofon. Iar Led Zeppelin? Scoate-o nahui, că m-a gruzit. Allbe pune DDT. Mă gruzeşte. Hai mai bine Sektor Gaza, le zic şi schimb caseta.

Cum a fost acasă? Ne-am taşit ahuieno, zice Hipp, tu? Eu, mă fut. Hai să tragem o piesă.

Îşi ia fiecare câte-un instrument şi dă-i băi tată. Încep să râd până mi se face hrenovo când îl văd pe Scrof cum dansează. Hai să mai băgăm o travcă.

De data asta tragem cu bulibuleatorul. Iarbă bună au adus băieţii. Îmi simt ceafa amorţită şi jocul pupilelor, ochii-s grei. Scrof, ţi-e rău?

Îl futem la cap pe Scrof până se duce şi-şi bagă capul în chiuvetă, să-şi revină. Bate cineva la uşă. Cine?

Mentura, blea, ni se răspunde. E Hohl. Fumăm şi cu el. Suntem varză. Fiecare-şi vede de desenele sale animate.

Bobdylán vine şi mă cheamă la el. Cică să-nvăţăm pentru un examen. OK, oricum sunt în formă, ce pula mea, hai să-nvăţăm. Dar imediat bate cineva la uşă.

Tu mă tragi afară, pe coridor, eu îţi zic să urcăm pe acoperişul căminului. Mă săruţi. Îmi spui că de data asta chiar e gata, că trebuie să ne despărţim, că nu mai putem fi împreună. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Dacă te aud bine sau sunt doar nişte galice. De ce mă fuţi aşa, de ce mă gruzeşti? Nu te gruzesc, înţelege-mă, nu se mai poate, gata. Nu vreau să te mai văd, măcar pentru un timp. Te ridici şi vrei să pleci.

Ţi-am zis de o mie de ori să te cari şi simt că e imposibil acum să te las aşa.

Dacă pleci acum, mă arunc de pe acoperiş, îţi zic. Nu fi prost, hai, lasă, doar tu ai vrut-o. Doar mă iubeşti, Lolita, zi-mi, unde-n pula mea vrei să te cari?

Nu ştiu, zici şi mă tragi în cameră. Toţi zac laţi pe paturi, pe jos. Servus, zice cineva. Plec. Nu pleci nicăieri. Nu fi prost, trebuie să plec, s-a terminat, gata.

Lacrimile îţi cad de pe obraji pe jos. Atunci cobor cu tine. Nu cobori nicăieri, de ce nu înţelegi? Te rog. Te sărut şi-ţi simt gustul lacrimilor. Nu mai înţeleg nimic, îmi simt pieptul ca şi cum ar fi o conservă expirată, gata-gata să explodeze, ca şi cum toată camera s-ar ţine de el.

Ai grijă de tine, nu fi prost, îmi zici şi fugi din cameră.

Cad pe pat. Şi nimic-nimic-nimic… Parcă aş umbla de câteva zile cu un cuţit înfipt în piept. Te urăsc.

Paţani, trezirea! Îi trag de mâini, de picioare, arunc apă peste ei până reuşesc să-i trezesc. Hai să bem, le zic. Hai jos să ne rupem. Simt că dacă aş mai trage un haş sau o travcă aş înnebuni cu totul.

51. Dr. Webu

Webu a fost alungat de-acasă de mă-sa când era încă mic. Mă-sa era mare iubitoare de animale, din ăia gen fani Animal X.

Mă-sa lui Webu avea un câine. Îl chema Inouţ. Inouţ Chiva. Într-o zi Webu a fost muşcat de Inouţ. Webu desigur că i-a futut câteva picioare în burtă şi o piatră-n cap. Mă-sa tocmai atunci ieşea din casă. Îl văzu pe Inouţ Chiva tăvălindu-se pe jos ameţit şi pe Webu lângă el, cu pantalonii rupţi, cu un picior sângerând.

Chivuleţul meu scump şi drag!, strigă mă-sa şi animalul jigărit scheunând alergă spre ea cu coada între picioare.

Animalule! Ucigaşule! Cretinule! Imbecilule! Să nu te mai văd! Cară-te! Să nu te mai văd niciodată! De data asta, cu Inouţ în braţe, mă-sa i se adresa lui Webu.

Aşa că Webu crescu pe la rude. Nici pe tat-so nu-l interesa prea tare. De fapt îl durea în cur. Tat-so era în stare să-l întrebe: bă, tu-n ce clasă eşti? Sau: bă, tu câţi ani

ai? După ce Webu termină câteva facultăţi, s-au împăcat cumva.

Îl mai cheamă pe Webu la scos cartofi şi din astea. Dar tat-so îl mai surprinde uneori cu întrebări: bă, tu ce facultate ai terminat, ă? Iar mă-sa când îl vede îşi ascunde animalele, în special pe Inouţ, acum pensionar. Futu-i Chiva mă-sii, zice Webu, tot te-mpuşc javră… Iar Inouţ când îl vede îşi bagă coada între picioare şi hârâie. Oricum Webu mai scapă câte-un şut în Chivuleţ – când nu-l vede mă-sa.

Pentru exterminarea lui Inouţ, Webu şi-a luat un pit bull, l-a dresat aşa încât Sfârâiac, pit bullul, la comanda lui Webu stă în aer cu maxilarul încleştat de vreo creangă ore întregi.

În afară de ciuda lui pentru Inouţ, Webu mai urăşte babele. Freud, probabil, ar explica asta ca o legătură directă cu mă-sa. Dar să-l lăsăm pe Freud să se odihnească, nu?

Chiar ieri am fost pe la Webu şi mi-a spus câteva întâmplări cu babe care l-au scos din sărite.

De exemplu, una a vrut să intre direct în apartamentul lui şi al viitoarei lui soţii, fără măcar să bată la uşă, noroc că era încuiată. Băga-mi-aş pula-n capul ei, curvă proastă şi bătrână şi numai bună de momeală pentru Sfârâiac – împingea scârba de uşă de parc-ar fi la mă-sa acasă! Futu-i pizda mă-sii de cap sec! Să fi stat aşa la uşă şi să-i fi futut o directă-n botul ei jigărit şi să-i zic: curvă împuţită, ce vrei?

Că poate eu eram în pula goală, poate mă futeam atunci, cum pula mea să intre tot căcatul în apartamentul meu?

Şi-auzi ce-a zis curva: băieţi, trebe neapărat să vă faceţi flotant, obligatoriu, chiar mâine! Curva dracului, ce vrea? Ce-o doare-n pizdă de flotantul meu? Că cică trebuie să ne facem flotant că unul de la patru a pus nu ştiu ce pe bloc! A, da, că a mai făcut o gaură pentru cablu la antenă şi curge apa! D-aia eu trebuie să-mi fac flotant!

Dacă l-aş fi scăpat pe Sfârâiac în ea nu i-ar fi rămas nici căcatul. Ce simpli-s oamenii, ce tupeu, auzi! Mai păţisem aşa odată când îl ajutam pe un prieten să-şi mute mobila. A ieşit o vacă senilă pe coridor şi a stat aşa tâmpita până am terminat de cărat. La început tăcea, apoi, când a văzut că n-o băgăm în seamă, a început să comenteze. Astea-s proaste rău, băi, dacă nu te întorci să le fuţi un picior – nu se liniştesc, dacă le dai pace – îţi sar proastele-n cap!

Ăsta-i Webu, dar adevărul e că şi pe mine mă seacă babele proaste. De exemplu Bob are cheltuielile pentru întreţinere cele mai mari din bloc. Probabil l-a luat administratoarea de bou şi a hotărât să-l mulgă. Dacă ar acţiona rezonabil, adică i-ar fute o palmă dacă şi-ar porni iarăşi sirena sunt sigur că vaca i-ar scădea imediat jumătate din cheltuieli. Dar Bob zice că nu vrea să se complice. Aşa că le duce lunar atât babei cu teu’, cât şi administratoarei câteva kile de carne, vin ş.a. În loc să le dea o muie! Paradox, blea!

52. Sergentu' cu cap pătrat şi iubita sa

Azi, când am ajuns lângă blocul lui Bob, am văzut-o pe scârba de la 5. Înjura pe cineva învârtind deasupra capului o sticlă de vodcă. Am mers mai încet, s-o taie-n pizda mă-sii mai înainte, că n-aveam chef să merg cu ea în lift.

Am răsuflat uşurat când am văzut că deja plecase. Dar surprize-surprize demne de Andreea Marin! Chem liftul şi îmi deschide chiar scârba. N-are de gând să coboare. Urc cu ea în lift şi urmează desigur întrebarea cheie: bă, tu la ce etaj stai, ă? Îi explic vacii că vin în vizită şi că în general n-ar trebui s-o intereseze asemenea probleme existenţiale, că nu-s de capul ei de femeie de serviciu alcoolică şi proastă. Bă, futu-i, io vă spun, dacă n-aveţi flotant io chem poliţia, bă! Bă, vedeţi ce faceţi că io chem poliţia, bă, nu scăpaţi voi aşa, bă!, doar cu amendă mai mare de 500 de mii, bă!

Îi zic să se calmeze, că mă enervează, să-şi vadă de spălat podelele şi să se ducă-n pizda mă-sii cu flotantul ei şi cu poliţia şi, bonus, să-şi bage-n cur instrumentul ei de orientare – teul, ca să nu se mai plimbe deampulea cu liftul şi să împută blocul.

Doamna cu teu' îşi schimbă imediat melodia: vai, ce dragi îmi sunteţi, că am şi io doi flăcăi acasă, dă să pun mâna pe tine!, şi-şi întinde două mâini negre, jegoase. Cu un bloc de la x-box i le trântesc de peretele liftului, în timp ce ea continuă: vai!, ce dragi îmi sunteţi, că... Iese la 5.

Dacă aş mai fi mers cu ea vreun etaj cred că boram.

Pe când era tânără doamna cu teu’ lucra ca infirmieră la spitalul CFR. Era la fel de scârboasă şi atunci: băloasă, cu mustăţi, cu ochi de bou care tocmai a primit un ciocan între coarne, crăcănată. Era doar un pic mai slabă, adică nu-i atârnau ţâţele ca acum chiar până la pizdă – îi atârnau pân’la buric, şi nu avea burtoiu chiar aşa plin cu băşini.

Când vreun doctor bătrân avea vreo operaţie grea, dup-aia, ca să se calmeze, se îmbăta şi o chema pe doamna cu teu’, atunci infirmieră slută, şi-şi înfăptuia fanteziile perverse.

O futeau de-asemenea şi bolnavii incurabili, bucuroşi să mai fută şi ei o dată – orice. Doamna cu teu’, pe-atunci infirmiera slută, lua mai mult muie şi era fututã-n cur sau cel puţin pe la spate, nimeni din ăia care io puneau nu avea curajul s-o privească-n faţă.

Într-o zi în spital a fost adus un sergent de vreun metru cincizeci, cu capul pătrat, crăcănat, cu o faţă ce părea tocmai scoasă din cur. Avea ceva probleme cu splina, trebuia să fie operat la testicule şi să-i scoată şi apendicele.

Când şi-a revenit din anestezie sergentul cu capul pătrat a văzut faţa luminoasă a infirmierei slute. Îi emana atâta căldură… Te doare?, l-a întrebat infirmiera slută. Nu, parcă, mi-a cam amorţit, i-a răspuns sergentul cu cap pătrat uitându-se la coaiele sale. Atunci infirmiera slută a băgat mâna sub cearşaf şi i-a atins pula. Coaiele îi erau bandajate. Acum? Nu, a răspuns sergentul cu cap pătrat.

Sluta i-a masat uşor, ritmic, vârful pulei. Nici acum? Nici…

Câteva zile jocul a continuat la fel. Se mai adăugase însă încă ceva – dorinţa imensă a sergentului de-a se căca şi pişa. Pentru asta el bea şi mânca tot mai mult. Când o vedea pe infirmiera slută o chema discret să-l ajute să se cace şi să se pişe. Infirmiera îi ţinea gingaş pula între degetele ei butucănoase şi întotdeauna jegoase în timp ce sergentul cu cap pătrat se scremea. Apoi îi dădea bucile în părţi şi între ele băga oala. Când vedea că a terminat, sluta, viitoarea doamnă cu teu', îl ştergea la cur şi la urmă, ca în glumă, îi mai băga câte-un deget-două-n cur.

În ziua-n care i-au scos bandajele de pe coaie, sergentu' cu cap pătrat dădu semne că parcă-parcă simte ceva.

Atunci infirmiera a dat cearşaful la o parte, l-a lins pe pulă, pe rănile scrotului, apoi le-a luat pe toate separat, apoi împreună, în gură. În momentul ăla sergentu' fu fericit. Simţi că vrea să rămână toată viaţa în spital.

Infirmiera slută trase brusc capul şi se uită fix în pulă. De-acolo îi ţâşni în faţă un jet de spermă galbenă. Ea s-a şters cu degetele pe care apoi şi le băgă-n gură. Curăţă de spermă şi penisul.

Auzi, fă, zise sergentu' cu cap pătrat, vrei să fii fimeia me, ă? Infirmiera slută sări cu gura de pe pulă şi-l sărută fierbinte pe gură. Da, bă, clar că vreu!

Asta e povestea de dragoste a ex-infirmierei slute, actuala doamna cu teu' şi a minunatului sergent cu cap

pătrat, actualul glumeţ şef de scară al blocului lui Bob. Sunt o pereche minunată, perfectă, de alcoolici.

53. Piesă subtilă despre futut

Majoritatea şefilor din Europa de Est, şi nu numai, sunt nişte cretini care au făcut bani turnându-i pe alţii, sau sunt pur şi simplu nişte comunişti împuţiţi care la căderea comunismului au încurcat averea statului cu a lor. Când s-au văzut proprietari ai firmelor făcute pe bani murdari toţi s-au crezut mari proprietari. Fiind în schimb doar nişte muişti şi proxeneţi. Şi dă-i frate cu predici, că vezi, bă, boule, dacă munceşti ajungi aşa ca mine, aşa că lucrează pentru mine, bagă experienţă, dacă vrei sa faci bani.

Webu a ajuns specialist în astfel de şefi imbecili. Şi-ar putea dedica viaţa urmăririi şi anihilării lor. Mai dă-i în pizda mă-sii de cretini. Dacă-i vom fute mai târziu alţii vor scrie balade, aşa ca despre haiduci. Căci, în fond, ce făceau haiducii? Futeau pe cei ce sugeau sângele poporului. A…, partea a doua – cu datul la săraci e altceva… Haiducii le mai dădeau să sugă pula ălora care sugeau sângele. Frumos, nu?

Webu ar putea face un proiect *Urmărire generală*, în care să depisteze şi să anihileze băloşii ce se cred capitalişti, dar de fapt sunt doar căcat uscat pe curul comunismului… Să-i găsească şi să-i lase să supravieţuiască dup-aia doar cu ce-i într-adevăr al lor, atunci să dea exemple. Iar dacă încearcă să fure – să le

taie mâinile, să le amintească poveştile lor idioate pe care ni la spun zilnic la televizor. Poveşti cu fiu de ţăran care prin muncă a ajuns preşedintele ligii profesioniste de fotbal, un Mitică transformat în Corleone, sau Curleone, cum îi mai zice…, poveşti cu fetiţă săracă adormită-n gară şi care prima oară s-a ras la pizdă la 45 de ani, poveşti cu mă-sa şi cu tat-so…

Dar Webu a avut şi un şef fain. La care nu trebuia să lucreze absolut nimic, doar să-şi ia salariul. Care era la standarde europene, nu româneşti. Şefu' ăla a' lui pur şi simplu îşi spăla banii cu firma, firma era creată pentru credibilitate.

Webu s-a ataşat tare de şefu' ăla. Era ca un tată pentru angajaţi. Le cumpăra sucuri, fructe, mâncare, tot ce le trebuia, le da bani fără să le ceară ceva, era mişto, ce pula mea!

Desigur că printre angajaţi se mai strecurau şi lepre, muişti nesătui şi pidaraji. Din ăştia erau actualii Hi Q-işti – membrii de frunte în prostituţia muzicală autohtonă. Lor nu le ajungea ce li se dădea, ei mai furau ba un hard, ba câteva milioane şi tot aşa până şi-au lansat formaţia.

Webu poate să vă povestească mai multe amănunte ale ascensiunii lor muzicale. De exemplu, cum odată cei doi berbeci Hi Q-işti au încercat să obţină o sponsorizare pentru a-şi organiza un concert. Au mers la un cretin bătrân să ceară bani. Ăla le-a zis că le dă, dar cu o singură condiţie – să se culce Dana, vocalista, cu el. Dana, da, da,

aia de care începe să te usture nasul când o vezi la TV şi actuala soţie a vocalistului altei formaţii campioane în playback – Voltaj.

Băieţii i-au zis Danei că moşul a refuzat, adică a pus o condiţie imposibilă. Ce condiţie a pus?, i-a întrebat Dana curioasă. Păi, să te fuţi cu el. Şi, care-i problema?

Aşa s-a produs ascensiunea prostituţională-muzicală Hi Q-istă. Şi nu numai a lor. Asta-i reţeta pop, dance şi a altor căcaturi muzicale. Că fufele când apar pe scenă uită uneori la ce foloseşte în mod normal microfonul şi îl folosesc aşa cum sunt obişnuite.

Până la urmă şeful ăla pizdos al lui Webu a tăiat-o. Toţi angajaţii plângeau. Aşa ca la mort, când începi să plângi în loc să admiri frumuseţea ritualului. Vorba unui cunoscut: bunica şi bunicul au murit unul după altul, peste o zi. Le-am cumpărat costume frumoase, le-am învelit sicriele cu material negru cu bandă albă. Stăteam aşa şi mă uitam dintr-o parte: frumuseţe!

Căcaturi din astea muzicale, gen Blondy, găseşti la tot pasul. Cineva povestea ce curvă e una dintre ele. Dar ce are? Aia în interviuri spune că se fute numai cu iubitul, că iubitul ei bla-blea… Da, toată ţara vă iubeşte.

Scopul pizdălărăii ăsteia e să-şi găsească un sponsor, poate şi soţ, da' mai bine sponsor. Aşa ca Andreea Marin, la început îţi găseşti un soţ să-ţi dea lovele şi să-ţi cumpere chiloţi, apoi ţi-l faci sponsor şi cauţi alt soţ. Te trezeşti cu o pizdă foarte solicitată. Iar între timp îţi faci reclamă la televizor cu căcaturi gen Surprize, surprize!, înconjurată

încă de vreo zece fufe.

Apropo, de Surprize, surprize!, mai bine s-ar numi Stupide, stupide!. Fuck nişte show-ri de căcat, cu trucuri de doi bani. De exemplu ăia care cică se întâlnesc peste nu ştiu câţi ani. Ştiu că se întorsese cineva din America, să plimba cu toate rudele de vreo lună, apoi, hopa!, familia lui e invitată la Surprize, surprize!. Şi acolo plâng unu' în braţele altuia îşi suflă mucii în batista celuilalt ş.a.m.d. Iar de o săptămână îşi purtau chiloţii pe rând şi se spălau pe dinţi cu aceeaşi periuţă...

Dar mai e o vorbă pur românească: scopul scuză mijloacele. Sau: pula scuză mijloacele. Totul merge mai departe. Fără surprize.

54. Miercuri dimineaţă

Tu te trezeşti la 5.45. La început sună celularul, apoi, pentru siguranţă, şi ceasul. Atunci eu dorm, în patul din care tocmai te-ai ridicat.

Îţi faci repede o cafea, mănânci şi mai repede o roşie şi un ardei şi ieşi din apartament. Doar chiar marele Lenin a zis: munca l-a creat pe om! Sau: munca a creat un fel de homo. Sau: munca l-a creat pe om aşa cum e.

În drum spre serviciu, moşul de la taraba cu ziare îţi întinde automat ziaru': săru' mâna domnişoară! Tu îi întinzi automat banii, îi răspunzi: bună dimineaţa!

Lângă taraba de ziare mai stau doi moşi, îi vezi în fiecare dimineaţă postaţi acolo, discutând de fiecare dată

ceva foarte-foarte important.

Uite-l şi pe ochelaristul cam debilos, după cum arată, săracul – vorba ta. Şi el în fiecare dimineaţă aşteaptă ceva. Odată când ai întârziat l-ai văzut în maşina unei blonde.

Uite-o şi pe blonda ce cară după ea un cuţu adormit. Cuţu se trezeşte doar la tufişuri şi colţuri de blocuri, unde ridică frumos un picior în sus şi se pişă.

Uite-l şi pe domnul îmbrăcat sobru, cu sacou, cravată. Iese grăbit dintr-un bloc şi se uită la ceas. Îşi schimbă diplomatul dintr-o mână în alta.

Uite-o şi pe tipa care citeşte ziarul la fereastră. Ca de fiecare dată, se aude cum cafeaua-i dă în foc.

Când una din toate astea nu se întâmplă în vreo dimineaţă, înseamnă că ceva nu-i în regulă.

Uite-i şi pe gunoierii care se duc să se culce. Sunt veseli, s-a terminat o zi de muncă, o noapte în cazul lor, urmează să-şi ia nişte vodcă şi să se culce. Până la noapte totul va fi oricum plin de noroi, de mizerie. Oricum, oamenii sunt obişnuiţi să se care în neştire printre gunoaie, aşa a fost dintotdeauna, cu cât e mai multă mizerie, cu atât mai interesant e să scormoneşti în ea.

La ora când pleci la serviciu încă n-au apărut cerşetorii. Munca lor începe un pic mai târziu. Ei acum dorm. Dar imediat va apărea şi tipul cu picioarele opărite pentru a impresiona oamenii miloşi la postul său de lângă

biserica din Mărăşti, acolo unde se întâlnesc controlorii autobuzelor şi troleelor. Tipu’ are lângă picioarele sale o cruce făcută din monede şi o brăţară. Probabil că asta impresionează pe mulţi, vor şi ei să-şi lase banii pentru cruce. Să-l sensibilizeze pe Dumnezeu… Imediat va apărea şi baba androgin cu faţa nemodelată, sau modelată prea intens, de la Mihai Viteazu… Toţi cerşetorii îşi vor ocupa locurile lor. Vor coborî din Mercedes-uri cu geamuri fumurii, din Ford-uri şi BMW-uri.

În oraş sunt cerşetori noi, cineva observase la un post străin de televiziune o emisiune despre cerşetorii Parisului şi zărise câţiva *veterani* ai Clujului. Şi-au făcut pregătirea aici şi au mers mai departe.

Pe Calea Turzii încep să se monteze curvele. Printre ele se postează şi câte-un travestit. Toată lumea vrea să se fută. Paradoxul e că pentru cineva futaiul e muncă. Curvele sunt rujate excesiv, să nu se vadă vânătăile, cu rochiile un pic mai ridicate de buci. Stau ca la paradă, sunt dornice pentru a suge pula şi a se fute în toate găurile posibile şi imposibile, altfel vor primi bătaie de la peşte. Dar şi bătaia e uneori o plăcere, d-aia unele mai au în gentuţele lor pe lângă un vibrator, prezervative – nu întotdeauna, şi un bici şi cătuşe… Sunt instrumentele folosite şi de poliţişti.

La ora asta se trezeşte şi domnul primar. Primul lucru pe care-l face e să se uite pe fereastră dacă nu cumva cineva i-a furat tricolorul. Apoi se uită şi la coşurile de gunoi tricolore, apoi la băncile tricolore, apoi la stâlpii

tricolori şi la beculeţele tricolore... Răsuflă uşurat. Toate sunt frumoase şi la locul lor. Vede un semafor pe verde şi se oftică. Ar trebui făcute şi semafoarele în tricolor, în albastru-galben-roşu. Cum pula mea, gândeşte domnul primar, să aibă semafoarele verde, culoare ungurească? Trebuie schimbată cu albastru!

Până una-alta domnul primar se duce la budă să se cace. Buda este tricoloră, domnul primar se screme după imnul *Deşteaptă-te române*, apoi se şterge la cur cu hârtie igienică în albastru-galben-roşu.

Iar tu acum faci cafeaua şefului tău cretin. De fapt îi faci ciocolată caldă, dar el ţi-a zis să-i zici cafea, probabil că aşa a văzut în filme. Tot din filme a văzut probabil şi obiceiul de-a răsfoi ziarul *la cafea*. Zice să i-l cumperi în fiecare dimineaţă, că dacă se abonează vine mai târziu decât la momentul când îşi bea *cafeaua*.

Uite-l şi pe Bob, o conduce pe Greta la noul ei serviciu. Bob e cu plămânii plini de aer, ca să-şi tragă burta, să nu i se deschidă şliţul. Greta îşi târâie picioarele, ca de obicei, dar în public îşi saltă uşor curul. Ieri Greta s-a amuzat, a găsit în baie nişte gel de păr, uitat de câteva luni de chiriaşul CFR-ist, sau poate chiar de Patrocle, şi l-a fugărit prin apartament pe Bob dându-l cu gel. Părul lui Bob încă luceşte şi miroase toxic de la gel şi greţos de insuportabil de la *aroma* hamsterilor.

Acum te aşezi la computer, te uiţi la ceas: 9.52. Gândeşti: Yo, te-ai trezit? Ei, dă-o naibii, trezeşte-te odată!

Mai ai vreo şapte ore de lucru. După care vii acasă, adică în camera închiriată de la Bob, mănânci, te culci. În week-end poate facem dragoste – îmi spui, noapte bună!

Uite-l şi pe Fane, alături de prietenii săi, într-un apartament din Bucureşti, stoarce ultimele picături de vodcă dintr-o sticlă. La cas: *pentru că bem, bem, bem*…

Fane îşi aminteşte de mine, că nu a mai ajuns la internet să-mi scrie, ia un celular şi bagă un mesaj: BA YO CE MAI FACI: MAI URMEZI FACULTATEA SAU TE DUCI LA LUCRU? BA N-AM FOST PE LA NET DA O SA TREC IN CURAND. Un pic mai târziu îmi scrie alt mesaj: BA YO VINO IN B. C-AICI-I-AICI. MA ROG, SPER SA-MI SCHIMB PAREREA. TU AI SA-NTELEGI.

Uite-l şi pe Buru. E pe o bicicletă în drum spre serviciu. Din rucsac se aude un zgomot ciudat: e de la biluţa din sprayul cu care scrie pe poduri şi blocuri. E gazist, controlează contoarele de gaz. Va merge la maestrul lui Dosty, fost rector, pensionar acum, să-i zică să-şi plătească gazul. Are de plătit 80 de mii. Nu am nici un ban acuma, va zice proful şi va închide uşa.

Uite-l pe Ski: se îmbracă repede, ia reportofonul şi merge la evrei de peste 90 de ani. Îi vor povesti despre holocaust, Transnistria, Auschwitz, despre perioada de dezumanizare, despre cum în Auschwitz li se dădea să mănânce ciorbă de om, cum unu’ a găsit în ciorbă o pulă, despre cum un număr tatuat a fost greşit şi apoi a fost tatuată şi ştergerea lui şi alt număr alături, despre cum se

tăiau degetele şi apoi: adună-le de pe jos, despre cum se taie burta şi câinii vor să-ţi mănânce măruntaiele, despre cum se taie un picior, o mână, urechile, să vadă efectele şi cât rezişti. La asta duce naţionalismul, o faţetă a fascismului. Ski bea repede cafeaua în restaurantul hotelului şi merge. Mâine va fi în altă parte.

Uite-o şi pe K, se trezeşte, vrea să facă un duş – nu-i apă caldă, o cafea – nu-i gaz. Ăia de la parter n-au de gând să-şi plătească cheltuielile de întreţinere – dacă ceilalţi locatarii chiar vor apă caldă şi gaz vor trebui să plătească cu vreo două luni înainte, altfel pa condiţii oarecum civilizate de trai! Până atunci K porneşte maşina şi merge într-un apartament al prietenilor care i-au lăsat cheile, face duş, bea o cafea, merge la liceu: bună ziua copii, azi vom învăţa ce înseamnă drept constituţional.

Uite-l şi pe Tataie. Se trezeşte amorţit, se uită în jur mirat. Vede o sticlă cu apă, bea. O gagică doarme căţărată pe el. O dă uşor la o parte. Se trezeşte şi ea. Tataie îi întinde mâna: Tataie, îmi pare bine. Auzi tu, acum ce e, seară sau dimineaţă? Seară, îi zice gagica, hai să bem şi să ne futem mai repede. Ieri ţi-a plăcut? Ce?, întreabă Tataie.

Uite-l şi pe Allbe. E în sacou, îmbrăcat elegant, trage din bulibuleator: ’neaţa! Îşi ia mapa de piele în care e şi un pacheţel mai ciudat din hârtie de ziar. Îşi pune casca, intră în lift şi apasă pe butonul de la ultimul etaj.

Uite-l şi pe domnul preşedinte. Se visează regele României. Se trezeşte şi se gândeşte că ar fi ceva dacă ar deveni preşedintele României pe viaţă sau pe totdeauna.

Până atunci însă se uită-nspre pulă. Timbrele lipite de cu seară stau la fel: iar nu i s-a sculat. Nici măcar noaptea. Are mâncărimi la cur. Se scarpină. Cearşaful e umed, între picioare e ceva cald, moale.

Uite-l şi pe Pi, îşi bea cafeaua la terasa de la Casa Presei. Aruncă un ziar la gunoi. Merge la autogară, bea nervos un suc, ia un autobuz. Se duce să-şi vadă copiii din prima căsătorie. Prima sa soţie după ce a ieşit din clinica de psihiatrie s-a dus în Japonia, ca dansatoare.

Uite-l şi pe Şobo. E la noul său serviciu. Tocmai i se porniseră galicele, se vede pe o bicicletă cu o roată mare în faţă. În birou intră şefu': ai scris despre Britney Spears? Şobo: da paşol tî na hui, suca! Şefu': afaaaară, cretinule, să nu te mai prind pe-aici!

Uite-l şi pe Kopkil. Aleargă. E la Academia Militară sau cum se mai numeşte. A intrat aici pentru că-i dau haine, cazare, mâncare. Gratis, adică dup-aia va trebui să lucreze în armată minimum vreo zece ani. Până atunci însă aleargă.

Uite-te şi la mine. Cobor pe scară, că pe uşa liftului de o săptămână scrie REVIZIE. Lângă apartamentul lui Bob e o canapea răsturnată de vreo şase luni. De când nu funcţionează liftul în fiecare zi mai apare pe pereţi câte-o inscripţie. Majoritatea conţin cuvântul *muie*. Mă întâlnesc la etajul 3 cu doamna cu teu'. Are o sticlă de vodcă cu ea. Alături e şi soţiorul – şeful de scară cu cap pătrat, ţine într-o mână o undiţă. Sunt mahmuri. Deschid în acelaşi timp gurile lor intoxicate. Ţip şi eu odată cu ei: tu unde stai,

bă?!

Uite-i şi pe Luna Amară în tren spre Timişoara, unde vor avea un concert. Dacă s-ar opri din băut ar fi mahmuri. O sticlă de gin şi o ţigară circulă prin compartiment. Mai circulă şi o gagică semigoală. Zice că nu se dezbracă de tot că e cam frig. Intră un controlor. Bună dimineaţa, vă rog să vă prezentaţi biletele şi legitimaţiile. Nick se uită la el: ce te legi de mine, bă? Ce pula mea mai vrei acum? Ce nu-ţi place? Ieşi până nu te-am aruncat eu pe geam! Controlorul mai vrea să mai zică ceva, dar vede cum în direcţia lui zboară o sticlă goală. Trage relativ la timp uşa.

Uite-o şi pe femeia tuturor. E blondă, cu ochelari, cu părul de mărime medie şi uşor cârlionţat. E pe stradă între doi bărbaţi. Îi vorbeşte când unuia, când altuia, desigur despre Heidegger şi Husserl. Bărbaţii o ascultă şi din când în când îşi scot câte-un carneţel şi un pix şi notează.

Uite-l şi pe tatăl meu trimiţând un mesaj scurt, subtil şi plin de tâlc: vă bag pe toţi în pizda mamei voastre, debililor, ca mai târziu să deschidă o sticlă de vin şi să bea tăcut. Uite-o şi pe mama luând un pumn de calmante.

Uite-l şi pe Webu în costum de mire şi înjurând în stânga şi-n dreapta. Oare o să-i vină şefu' la nuntă? Oare o să-i vină părinţii? Da' nu mă-ntere', dă-i în pula mea…

Uite-l şi pe Marius cum urcă-n apartamentul său din Drumul Taberei cu vreo trei sticle de bere, beat mort, intră, nu se salută nici cu mă-sa, nici cu ta-su. Dă un telefon surorii sale să mai afle ce mai zic părinţii.

Uite-o în Piaţa Sudului şi pe Arina, în staţia metroului.

Tresare când observă că lipseşte cineva, cineva care în fiecare zi, la ora asta era acolo. Şi ceilalţi sunt parcă speriaţi. Oare o să vină? Metroul deja se apropie, îl văd cu toţii pe ecran. La intrarea în pasaj doar câţiva copii cu pungile de aurolac la gură şi un cerşetor fără un picior şi o mână.

Uite-l şi pe Bobdylán cum trage un fum, ia telefonul şi sună în România. Servus! Da, da, m-am îngrăşat, e bine, e fain. Da, nu prea am timp liber deloc, dar contul în bancă se îngroaşă, nu ştiu când vin, poate că la anu', ce să mai zic…

Cine-i ăsta? E Lars! Într-o mănăstire din Grecia pictează îngândurat un tablou apocaliptic. Dacă te uiţi mai atent poţi recunoaşte în tablou pe prietenii lui, prietenii mei. Cineva îi aduce de mâncare şi se uită cu grijă la Lars şi cu entuziasm şi frică la tablou. Ăştia sunt prietenii mei, zice Lars, în timp ce monahul îşi face cruce…

Uite-l şi pe Tolstoi. Se uită la copilul său şi îşi aprinde o ţigară. Porneşte televizorul, se uită un pic, îl scoate din priză, îl aruncă pe fereastră. Ce vă uitaţi?, întreabă ei chipurile icoanelor pictate de Baston pe pereţi.

Uite-l şi pe Baston. Îngenuncheat într-o biserică mare, întunecoasă, cu miros puternic de tămâie. Câte-o lacrimă mare îi curge pe obraji, apoi pe mustăţi, pe barbă. Sunt momentele lui de intimitate cu Dumnezeu.

Dar uite-l şi pe Dumnezeu, alături de Sfântu Petru, stau şi se uită-n jos. Schimbă, bă, canalul, îi zice Dumnezeu Sfântului Petru. Nu se poate, îi răspunde Sfântu

Petru, e doar ăsta. Ce pula mea-i cu ăştia că iar fac playback, nu vezi?

Uite-l şi pe Lenin. Stă şi el. Pe zi ce trece se face tot mai mic şi mai mic. Într-o zi poate o să dispară. Atunci pe mausoleu va scrie: aici a fost marele Lenin.

Uite-l şi pe Maradona. Se uită la ceasul de la mâna stângă: s-a oprit. Se uită la cel de la mâna dreaptă: s-a oprit şi el. Îşi aprinde cu mâna cu care a marcat un gol hotărâtor, căreia i s-a zis că a fost mâna lui Dumnezeu un trabuc mare. Îl vede la televizor pe G. W. Bush. Stinge trabucul de ecran.

Uite-l şi pe Kerouac asistând la repetiţia propriului spectacol. Mănâncă un sandwich şi în altă mână ţine vreo trei plăcinte. De el se apropie femeia de serviciu şi îi zice: domnule, aici nu se mănâncă. Kerouac: pardon…, pardon…, îmi cer scuze…, şi-şi bagă plăcintele în buzunarul de la sacou. Îşi mai aprinde o ţigară, dar o vede pe femeia de serviciu venind spre el şi o stinge-n mână, băgând-o într-un buzunar.

Uite-l şi pe Harms: în pat cu două gagici, citind ultima piesă a lui Vişniec în timp ce gagicile îşi fac treaba cinstit. În fundal: Leningrad. Gagicile-s verişoare şi una-l iubeşte pe Harms, alta – o ajută. Harms nu iubeşte pe nici una: dă-le-n na hui de curve!

Uite-i şi pe Scrof, Hohl, Prof – în locuri diferite, cu instrumente diferite – la aceeaşi atitudine. Unu’ fumează cu pipa, altul cu bulibuleatorul, altul un joint. Asta e, la ora

asta toată lumea fumează, da, şi-şi bea cafeaua. Scrof, Hohl, Prof râd acum unu’ de altu’. Scrof din inerţie se duce şi-şi bagă capul în chiuvetă, apoi se culcă în patul său supraetajat, deşi în camera lui acum nu-i un astfel de pat. Prof începe să hardeze, e la un concert de VV. Hohl: copii, căcatul ăsta a fost povestea de noapte, noapte bună. Pe undă apare şi Hipp: eu sunt pacifist, duceţi-vă-n pula mea toţi!

Uite-l şi pe Eminem cum se aruncă pe geam, dar nu reuşeşte fiindcă e arestat la jumătatea drumului pentru încălcarea liniştii publice. Într-un bloc de alături un copil american din părinţi americani din bunici americani are în rucsac un pistol-automat, azi va măcelări profesorii şi o parte din liceu.

Uite-l şi pe Marilyn Manson cum intră într-o biserică. Aprinde o lumânare pentru America. Se duce la Casa Albă şi se pişă, dar îl vede şi pe Eminem făcând treaba asta.

Uite-i şi pe Dosty & Emin. E ora când li se termină toată băutura şi ţigările. Cumpăraseră de băut acum vreo trei zile. De atunci tot beau. Dosty povesteşte despre întâlnirea dintre Sabato & Che Guevara, despre poponari, despre Oasis. Iar Emin dansează. Şi-a scos ochelarii şi cu ochii închişi citeşte ultimul roman al lui Rushdie. Toarnă, zice. Hai, vină să bem, zice Dosty – după ce ni se termină vodca mai avem şi câteva tuburi de pastile, vină, mai avem până diseară. Hai mai bine să mai luăm nişte vodcă, zice Emin. Dar nu avem bani! Îţi creezi singur probleme deşi nu e cazul, zice Emin. Ies ambii clătinându-se din apartament,

intră în non-stop-ul de alături. În faţa vânzătoarei Emin ia o sticlă de vodcă, o bagă în buzunar şi vrea să iasă. Domnule, trebuie să plătiţi sticla, zice vânzătoarea. Vă sunt eu dator cu ceva?, întreabă Emin şi chiar în momentul ăsta intră doi gabori în magazin şi la semnul vânzătoarei îl iau cu ei pe Emin care ţine strâns în buzunar vodca.

Uite-l şi pe băiatul ăsta! Urcă pe acoperişul blocului din faţa cinematografului Mărăşti. Priveşte pentru ultima oară oraşul. Scuipă şi apoi se aruncă şi el. Babele vociferează toate când văd că ceva zboară spre pământ, pe lângă geamurile lor din bucătărie: ce bou aruncă mizeria pe geam? În timpul ăsta băiatul zboară, vede filmul pe care-l crezuse uitat, care-l scosese din minţi. Pe la etajul doi îi plesneşte fierea, e mort, apoi se loveşte direct în cap de ciment. Stropii de sânge sar la câţiva metri. Sângele îi mai ţâşneşte pe gură, ochi, urechi, nas. Iar pe dinăuntru e ca o conservă de peşte cu sos de tomate.

Imediat va apărea poliţia şi ambulanţa. Dar toţi vor aştepta ziariştii de la ziare şi TV. După ce mortul va fi filmat din toate unghiurile, abia atunci cei de la servicii funebre vor începe să-l adune de pe jos.

Cu ăsta ce facem?, îl întreabă Sfântu' Petru pe Dumnezeu. Dumnezeu se uită o clipă în jos, apoi: dă-l în pula mea de cretin.

Ziua abia începe. Lucrurile cele mai importante se vor întâmpla abia mai târziu.

55. Matrimoniale

Săptămâna asta am făcut cu Bob o treabă bună. Citeam anunţurile din Piaţa când mi-a venit o idee. Bob, ce-ar fi dacă am pune anunţuri matrimoniale cu telefoanele nefututelor şi alcoolicilor profesori de la litere? Ioi!, hai că le scriu io!, a zis Bob încântat.

Zis şi făcut. Eu am găsit telefoanele, am selectat primii zece norocoşi şi i-am predat ştafeta lui Bob. Uite şi anunţurile lui Bob:

Pensionar 67 ani, infirm, cu auto, caut soţie serioasă, necăjită, fără locuinţă, fără complexe, fără obligaţii, pensie sau alte venituri, de orice vârstă, poate avea şi copil minor. Tel:…

59/170/70, soţia decedată, locuinţă, etc., iubitor de animale, caut doamnă fără obligaţii pentru relaţie serioasă, cu locuinţă şi fără pretenţii familiale. Tel:…

Pensionară, 60/159/65, titrată, bisexuală, fără obligaţii, iubitoare de animale şi de sex oral şi anal, caut domn/doamnă pentru înfăptuirea viselor erotice. Tel:…

Virgină, 62 ani, caut domn iubitor pentru dragoste şi dezvirginare. Poate fi şi de la sat. Tel:…

61/171/80, bisexual, caut doamnă/domn sau cuplu fără complexe pentru petrecerea armonioasă a timpului. Tel:…

După ce au apărut anunţurile astea, Bob vreo două săptămâni a frecventat facultatea de litere. Mergea chiar

mai des decât mine pe-acolo. Când vedea că trece vreun profesor el exclama: profii ăştia ai voştri chiar sunt imbecili, sunt buni de dus la abator.

S-a uitat la o listă cu rezultatele de la un examen şi s-a apucat să numere câţi au trecut şi câţi au picat. Rezultatul a fost: 35 picaţi, 6 promovaţi. Profii ăştia ar trebui împuşcaţi, daţi afară, nu se găseşte nimeni să le dea în bot?

Tocmai atunci ieşeau două babe din cabinetul de-alături. Când l-au auzit pe Bob s-au cărat mai repede de-acolo. Una dintre ele la cursuri e foarte pizdoasă: îi învaţă pe toţi bunele maniere, de toate. De exemplu: inculţilor, oilor, ce v-au învăţat părinţii acasă? Fuuuuu… viitorul societăţii ş.a.m.d. Acum s-a speriat şi a futut-o repede din gară. Cum dracu' sunt lăsaţi ăştia în pace?, întreabă nu tocmai retoric când la orizont apar câţiva boşorogi. Pentru ce le plăteşte statul salariile, dacă îi pică aproape pe toţi studenţii?

La a doua săptămână profesorii au şi început să-l recunoască pe Bob şi s-o ia în altă direcţie când îl zăreau. De-asemenea am văzut şi primele efecte ale anunţurilor matrimoniale: o babă a fost găsită moartă în apartamentul ei. Era spermă peste tot pe-acolo: pe jos, prin anus, pe pereţi, în gură, pe televizor. Expresia feţei ei era însă una de pace, de extaz.

Profesorii au devenit mai calmi, mai înţelegători, iar alte babe până atunci înăcrite şi nefutute au început să zâmbească, să-şi care stârvurile mai legănat, parcă ar fi

fost la balul mortăciunilor.

Bob asculta ştirile locale în fiecare zi, îşi studia zilnic jertfele de la facultate.

O babă nemăritată, care se lăuda înainte că e virgină, se plimba prin facultate cu un câine. Teo, Teo, îl striga ea alergând crăcănată scârţâind după câine, treci încoace băieţaşule!

No, a zis Bob după câteva săptămâni, i-am rezolvat şi pe senilii ăştia. Uăăă, că mi se face greaţă…

56. Radiohead

Tocmai ne-am întors cu Ski de la antrenament. Am scos un pic din depresie şi acum terminăm plăcintele pregătite de Skoty. Plăcitele s-au dus, dar încă mi-e foame. Vezi şi tu ce mai e prin frigider, zice Skoty, mănâncă ce mai găseşti.

Scot din frigider un borcan de dulceaţă, nişte cartofi fierţi şi slănină. Pâine nu mai e. Pun dulceaţă pe cartof şi muşc din slănină. E prima oară când mănânc azi. E mişto. Ski & Skoty se strâmbă când mă văd cu câtă poftă muşc câte-o bucată mare de slănină. Uite la ăsta, mănâncă slănină de zici c-ar fi prăjituri!

Bate cineva la uşă. Prin crăpătura uşii apare un cap de câine, apoi şi Ciobănică. Faceţi cunoştinţă: Ciobănică,

Yo. Îmi pare bine. Şi mie! Îi întind câinelui o bucată de cartof cu dulceaţă, dar el întoarce capul scârbit. Acelaşi gest şi la slănină. Du-te-n pula mea de câine, că le mănânc eu!

Ciobănică povesteşte că tocmai s-a eliberat de la Costiujeni, balamucul de la capătul Chişinăului. L-a băgat soţia acolo.

Mi-e greaţă, parcă. Ciobănică povesteşte în continuare de mă-nnebuneşte câte cuvinte bagă-ntr-un minut. Că el îşi iubeşte soţia dar ea e o proastă, l-a băgat la nebuni, a divorţat, i-a lăsat ei casa, el şi-a luat doar câinele. Măcar bine că mi-a lăsat câinele, altfel cum pula mea mă descurcam?

Mi se face somn, îi salut pe toţi şi o tai. Ajung pe Valea Dicescu, vreau să aprind lumina – pula!, nu-i curent. Aprind o lumânare, încui uşa şi mă culc. Adorm pe loc. Visez ceva de care nu-mi voi aminti niciodată.

Mă trezesc confuz, nu înţeleg ce se întâmplă. Văd cum se aude ceva în camera vecină. Cineva deschide o ferestruică prin care e aruncat un câine. Ce mavafaca se întâmplă? Visez? Apare pe ferestruică şi jumate de Ciobănică. Noroc, băi, eşti acasă? Să-ţi deschid uşa? Lasă, că intru şi aşa. Încap. La armată şi mai ceva făceam, ce pula…

Aşa a început perioada *Radiohead*. Fiindcă Ciobănică era un radio performant, tot timpul vorbea, pe unde diferite, parcă era un post ce le conţinea pe toate posturile simultan, şi FM şi AM. De exemplu: mi-a zis Ski că ai

Povestea Pulei de Creangă, eu nu cred că Ion Creangă a scris aşa ceva, când îmi dai să citesc şi eu?

Afară plouă, cine crezi că va ieşi la alegeri, soţia mea e o proastă, nu ştiu când o voi recupera şi dacă e posibil, tu ce zici, crezi că Zimbru va ieşi iar campioană sau Tiligul?, uite ce frumos e câinele, am să-l duc în sat, da' mi-e frică să nu mănânce toate găinile, că mama mă omoară, aş vrea să plec şi eu undeva, pe soţia mea o fute oare cineva?, ai *Povestea Pulei* de Ion Creangă?

Câinele lui era drăguţ. Ne-am împrietenit. Şi cu Ciobănică. Era băiat bun. Doar că a trebuit să citesc, să fac diferite lucruri în timp ce el vorbea. Partea nasoală era că uneori îţi cerea şi părerea, vroia să-l asculţi. Când auzeam vreun semn de întrebare, chiar dacă nu ştiam ce-a zis înainte, îi ziceam: Da, frate, asta e!, şi el continua să povestească. Uneori când venea vreo gagică la mine şi ne futeam, Ciobănică din camera alăturată continua să povestească şi să ne ceară părerile. O, da!

Ciobănică intra şi ieşea din casă prin ferestruică, chiar şi când eram acasă. Prietenii lui spuneau că e narcoman, eu cred că era pur şi simplu cam nebun. Îl ajutau şi nişte pastile pentru spălarea de creier şi gata, e destul. Încercarea lui de-a povesti tot nu era decât un exerciţiu de luptă a creierului, o încercare de-a nu se îngloda cu totul, o tentativă de-a rămâne la suprafaţă. Am păţit-o şi eu. Cu toţii o păţim.

Într-o zi Ciobănică n-a mai venit. Auzisem că s-a dus în sat, apoi a plecat la Moscova. Am auzit că s-a făcut bine.

Cam la trei luni vine acasă, aduce bani la părinţi şi conserve pentru câine.

În fiecare noapte câinele lui urlă până dimineaţa. Vecinii zic că e turbat şi că ar trebui împuşcat.

57. Bobinaje

Bob stă în rând la *Gogoaşa înfuriată* de lângă piaţa Mihai Viteazu. Într-o mână-şi ţine o plăsuţă cu toate actele, pe cealaltă mână şi-o ţine la gură, cu degetul arătător pe buze. Încearcă să-şi recalculeze timpul şi programul de azi.

Dar nu poate nicidecum medita. În primul rând pentru că gura i se umple rapid cu bale, apoi pentru că maţele îi grohăie furios. În locul programului vede o gogoaşă mare, înfuriată, moale, cu ciocolată caldă.

Gogoaşa înfuriată e locul unde găseşti toţi bulimiştii Clujului. Sunt nerăbdători şi totuşi aşteaptă mult, că rândul e foarte mare, clefăie, parcă ar vrea să spună că nu au mâncat de-o săptămână, sau poate chiar mai mult. Totuşi stau cuminţi în rândul uneori mai mare de vreo treizeci de metri. Merită, zice Bob. Aşa plăcinte neam-neam-neam-neam!, şi-şi loveşte cu drag, demonstrativ, burţălăul. Merită să stai în rândoiul ăla ca la sfârşit să ieşi din coadă triumfător, mândru, cu o gogoaşă aburindă. Bulimiştii înfuriaţi ies din rând bulimişti extaziaţi. Zeci de guri bulimiste pline de bale se uită la gogoaşa ta, cum intră în gura ta, iar tu, ca Napoleon pe cal – cu capul sus,

muşti din ea gândindu-te că ziua de azi n-a trecut degeaba.

Ieri am văzut-o pe Greta cu iubitul-iubitul ei. Iubitul-iubitul, nu Bob, care are statut doar de amic-amic. Veneam faţă-n faţă, pe trotuar. Iubitul-iubit al Gretei graseia cu volumul dat la maxim, fâlfâind din mâini. Greta atârna de gâtul lui şi când ne-am apropiat şi-a ascuns capul ei de ochelaristă la pieptul iubitului-iubitului ei. Cică nu m-a observat. Foştii chiriaşi ai lui Bob, care recent s-au mutat, povesteau că au păţit ceva asemănător. Că stau la o masă vecină cu Greta într-un restaurant şi că ea se făcea că nu-i vede, că nu-i cunoaşte. Poate că nu v-a văzut, am zis eu, doar d-aia-i ochelaristă. Foştii chiriaşi au zis că la ieşirea din restaurant Greta aproape că s-a şters de ei, făcându-se că nu-i cunoaşte.

Greta şi iubitul-iubitul ei se duc probabil la vila mătuşii Gretei, de lângă parcul central, chiar lângă intrarea pe stadionul *U* Cluj. Unchiul ei a făcut parte din acţionarii principali ai băncii Dacia Felix şi în fiecare lună acţionarii care aveau funcţii importante în conducerea băncii îşi făceau cadouri unul altuia: vile, maşini etc., până banca, normal, a dat faliment. Nu-i bai, au plătit masele, proştii, că acţionarii şi-au spălat banii, s-au ales cu toţii cu sume frumuşele şi cu imobile care mai greu sunt de controlat de unde-au apărut. Doar cine-l întreabă pe Adrian premierul minune de unde-şi are vilele sale? Mai ales că el luptă şi luptă cu corupţia de nu mai ştii când doarme, săracul, că îl vezi în acelaşi timp la toate posturile de radio şi TV. România e ţara tuturor posibilităţilor – zic

optimiştii. Nu e chiar aşa. Ştii de ce? Fiindcă niciodată nu e prins cineva care a furat, care a falimentat vreo bancă. E 2002, peste o lună e deja 2003, nici o persoană importantă din partea vreunei bănci care ar fi furat banii de la mase nu a plătit nimic, cu nimic.

Aşa că Greta & iubitul-iubitul ei au un locuşor de nebunii, se duc să se fută în vila unchilor care s-au mutat în Italia. Cică ar mai vrea să mai facă vreo bancă. Dacă merge! Ce pula mea!

Fiul unchilor Gretei, adică vărul Gretei, e cam terminator, zilnic îşi bagă-n venă şi priveşte comicsuri cu futaiuri. Nu ştie ce să mai facă de plictiseală. Îşi cumpără maşini pe care uită pe unde le-a lăsat şi-şi bagă într-o veselie-n venă. Ăsta e paradoxul, tată, n-ai bani – bagi în venă, ai bani – bagi în venă. Chiar dacă ai bani sau nu, oricum vrei să aduci cerul mai aproape.

După cum arată iubitul-iubitul Gretei – e un fraier, un bou-bou, Bob e un tip super pe lângă el. Dar mai ştii? Poate că Greta e specialistă-n boi, doar sunt atâţia cu înclinaţii zoo!

Pe când vor ajunge la vilă şi vor face o baie cu hidromasaj şi se vor apuca de futut, va ajunge şi Bob prin zona aia cu plimbarea. Se va uita spre ferestrele vilei încercând să zărească vreo bucată din Greta sau din iubitul-iubitul Gretei. Îşi va aminti de prima şi de ultima lui beţie, legată de asemenea de Greta.

Când Greta i-a comunicat că are de fapt un iubit, Bob s-a gândit, ce dreacu…, ce-ar fi să fac şi eu o experienţă, să

văd cum e când eşti beat. Şi şi-a luat două sticle de vin şi în câteva ore le-a dat gata. La început a ameţit doar un pic, dup-aia culorile s-au făcut mai lichide, apoi a adormit.

După experienţa asta, Bob a hotărât că nu se va mai îmbăta niciodată, căci două zile a fost mahmur şi l-a durut capul. Din când în când însă mai ia câte-un gât de palincă, vişinată, preventiv, pentru răceală.

Duminică, când iubitul-iubitul o va tăia din Cluj în satul său, lăsându-i câteva bonuri de masă Gretei, ea va apărea iarăşi la Bob. Va fi pe deplin mulţumită, un pic doar obosită, şi din cauza asta-şi va târâi un pic mai intens picioarele. Se va crăcăna pe colţarul din bucătărie şi-şi va lovi palmele de craci în timp ce va râde de Bob. Bob va râde şi el. Ce dreacu!

58. Bună dimineaţa!

La 6.15 sună mobilul. Îl opresc. Peste cinci minute sună şi ceasul – îl opresc şi mă trezesc. Merg în bucătărie, pun ibricul pe aragaz. Merg la baie, fac pişi, mă spăl pe faţă, îmi clătesc gura. Merg în bucătărie, fac cafeaua, beau cafeaua, fumez, merg la baie, mă spăl pe dinţi, fac caca şi gata! Ies din apartament. E 7.00.

Sună ceasul la 9.20. Îl opresc. Pun în casetofon Luna Amară. Adorm. Mă trezesc. Mă duc la baie cu mortul. Îi ţin pula când se pişă. Spăl mortul pe faţă. Evit să-l privesc, că poate mi se face rău şi vomit. Duc mortul în bucătărie. Îi pun o ţigară în bot şi i-o aprind. Îi dau cafea rece. Ceaşca

lui se umple de musculiţe. Muştele i se aşază şi pe gură, mâini, urechi, ochi, nas. Nu mă gândesc la nimic în timp ce el fumează. Fac o cafea caldă şi i-o dau. Îi mai aprind o ţigară. Mortului i se face-a căca. Îl duc la baie, îl aşez pe budă şi îl ţin să nu cadă. Hai, zic, screme-te mai repede. Câteodată adorm şi cădem împreună. După ce se cacă îl şterg la cur şi-i trag pantalonii. Îi spăl mâinile.

Îl duc la bucătărie. Îi mai dau o cafea şi-o ţigară. Doar nu vrei să crapi acum?, îl întreb şi el dă din cap că nu. Intru în cameră, fac patul. Când mă duc iar la bucătărie – găsesc mortul pe jos sau cu capul în chiuvetă. Futu-ţi morţii mă-tii…

Miroase a mortăciune. Iau mortul şi-l duc la duş. Îl ţin în picioare în vană. La început îl ţin sub apă fierbinte vreo jumate de oră, să se înmoaie mizeria, să iasă bacteriile şi viermişorii. Îl dau cu săpun pe picioare, între picioare, burtă, faţă. Apoi îl dau cu apă rece. Atunci toate bacteriile îi mor, pielea i se face de găină şi văd cum viermii i se înalbăstresc, dau capul pe spate, mor.

Îl las pe mort gol, să se scurgă din el bacteriile şi viermii, îl duc în faţa oglinzii, îi dau faţa cu spumă de ras şi încet încep să-l rad. Evit să-l privesc în ochi. Ochii lui sunt opaci, nu duc nicăieri.

Mortului i-e frică să stea în cameră. Îl scot afară, dar şi acolo i-i frică. Afară e plin cu morţi. De-abia poţi respira. Se studiază unul pe altul, îşi zâmbesc, se împing. Îşi compară gradele de putrefacţie.

Vreau acasă, zice el. Vrei pe dracu, îi răspund. Plimbă-

te, stai printre ai tăi, fute-te cu ai tăi, bea cu ai tăi, droghează-te cu ai tăi!

Până la urmă ne întoarcem acasă. Îl dezbrac şi-l pun în dulap, sau într-un fotoliu. Nu vreau să mănânc, îmi zice. Bine. Gata.

În fiecare zi.

Câte-odată obosesc, mă satur. Atunci îi tai gâtul când îl rad, dar sângele lui negru cu viermişori se coagulează rapid. Îl împuşc în cap, dar locul prin care intră glonţul se învineţeşte, e ca un buboi – degeaba, tot mort rămâne.

59. Intro in the world of sky

Ski cred că a depăşit kilometrajul lui Kerouac. Nu pe ale lui Kerouac devoratorul de sandwich-uri, deşi şi el s-a plimbat de la Caucaz până la Marea Neagră, ci pe ale lui Kerouac beatnicul. Aproape fiecare mail deal lui Ski e o invitaţie într-o călătorie. Acum în zonele României, deşi călătoriile lui au început mai demult şi mai departe.

În drumurile sale între munţi şi mare, cu un fotoaparat întotdeauna pregătit, o căutare de eliberare a minţii de ieşire în afara ei. Eliberarea de minte sperie, dar şi e căutată pe tot parcursul vieţii. Zilnic te dezbraci de minte, nasture cu nasture, arunci o haină după alta. O faci conştient şi devii atunci eliberat, de tine şi de toate, o faci inconştient – ajungi legumă şi senil.

Când simt că sunt pe cale să ajung legumă, drumurile lui Ski mă cheamă să am tot timpul de pe lume să-mi

limpezesc mintea, să rămân departe de mine, în afara mea. Căci sunt lucruri mai importante ca noi, chiar dacă nu ne place să credem asta. Clujul îmi îmbâcseşte gândirea, cred că nu numai mie.

daca mai eshti pin (chiar asha) pizda masi de Cluj (chiar), shi iti da prin capul ala al tau de (...)-etc sa-tsi verifici adresa, atunci e ffffffffffffffffff bine, ma gindeam azi chiar ca ai putea sa mergi, acum, la sf. lui nov. la mare. bine, te. te salut. pa.

Chiar şi mailurile lui Ski mă odihnesc, uneori e ca şi cum am călători împreună, dar nici asta nu e greu de depăşit, trebuie să fac doar un pas şi pa!

am fost pe la Bran, pe la cetatea Rasnovului, pe la (...) Shinca, am vazut un sat, pre numele lui Poiana Marului, care e mai mare – ca teritoriudecit Bucurestiul, un sat mai mare decit capitala tarii e destul de interesant, ce zici?, Tu?

in acceleratul spre Brasov am nimerit c-un tsiganash de 12 ani care mi-a povestit despre viatsa lor, altfel decit, fiindca traieste intr-un cartier exclusiv tsi, cum prietenul lui de 11 shi-a cumparat nevasta cu 2 mil lei, ca-s «11 guri» si face bani vanzind bere in tren si ca la Iasi i-au confiscat «marfa», igzact ca-n kinticu ala.

ieri am fost in Bucegi, cred ca ti-ar placea si tie, daca vii (sa veniti, cum vrei tu) dupa exa, cre ca reusim s-o luam inaintea ploilor traditionale de toamna si sa urcam pe niste munti de-adeva!

Cind termini sesiunea vino pe la mine, io skiez, deja destul de binisor,

Chiar acmu de-abia am venit din Poiana, am coborit de pe Postavaru, pe pirtia Drumul Rosu,

E fff fain, dar degeaba iti zic, ca pina am invatat nu vedeam ce poate fi fain in asta, ziceam ca pot sa traiesc f bine si fara ski, asa ca vino sa te invat, ca sa vezi cum e, e ca si cum ai zbura.

No ce mai fashi? Abia am venit de pe Bucegi (…), daca abia am ajuns din Bucegi, am urcat pe-un munte (Jepii Mici) si-am coborit pe altul (Jepii Mari), dar am mers si pe platou, am ajuns si-n virful m. Caraiman, la Crucea ceea care se vede cind mergi cu trenul dinspre – spre Bucu, etc, deci is f obo, iti mai scriu io

Cred că-mi iau rucsacul şi mă car. In the world of the sky. Cred că ţi-ar plăcea şi ţie, vii?

60. Dosarele X

Pi e şchiop, istoria picioarelor lui e prea lungă. Îmi place de el că nu e complexat de treaba asta, din contra, uneori chiar face mişto, sau profită de asta.

Tatăl lui era un preot din ăia, făcători de minuni. Nu din ăştia – care fac miracole pentru reviste de genu' *Poveşti adevărate* şi emisiuni ca *Surprize, surprize*. El chiar credea în ceea ce face şi oamenii de-asemenea îl credeau şi veneau, din ce în ce mai mulţi, la biserica lui.

Dar chiar tătuca Lenin a spus că *religia e opium pentru popor*. Ştia el ce ştia despre opium. Aşa că bisericile au fost arse, distruse cu buldozerele. Cel mai bine se puneau cu statul ăia care se duceau primii şi rupeau crucea şi se pişau pe ea, se căcau în altar.

Preoţii, dacă nu deveneau securişti, erau trimişi dracului în tot felu' de lagăre, puşcării. Fiindcă n-a vrut s-o lase mai moale, tatăl lui Pi a fost anihilat atât din exterior, adică – pârnaie, foame, bătaie, torturi..., cât şi din interior – trădat de soţie, transformat în narcoman, trădat de oamenii şi lucrurile sfinte pentru el.

Pe la început, după bătăi şi schingiuiri, soţia lui a devenit securistă. Îl turna conştiincios zilnic şi îndeplinea cererile securiştilor. Cretinii s-au gândit că dacă religia e opiumul poporului, atunci ce-ar fi dacă celor care nu se lasă de Dumnezeu le-ar aplica nişte doze-n venă? Aşa că tatăl lui Pi a fost la început otrăvit de soţie, ca să stea la pat, apoi, cu pretextul că îl tratează, soţioara îi băga în venă tot felu' de rahaturi chimice, care creează imediat dependenţă. Astfel deveni narcoman, dar oricum degeaba, căci nu se lăsă nici de Dumnezeu, nu deveni nici turnător.

Apoi fu trimis la o pârnaie din Armenia. Reuşi să fugă. Între timp, prima lui soţie, ciocănitoarea, a divorţat. Se întorsese în Chişinău şi se cunună cu mama lui Pi.

Chiar înainte de naştere mama lui Pi a primit mai multe injecţii anestezice. Aşa ceva nu se face femeilor însărcinate, că e riscul mare să moară copilul în ele.

Înainte de-a deveni inconştientă a auzit-o pe o soră medicală: Copilul e gata, pe mă-sa o salvăm sau nu?

Spre disperarea şi surprinderea tuturor Pi s-a născut viu. Sora medicală, nervoasă rău, l-a lăsat pe Pi să cadă pe jos. De-atunci Pi are un cheag pe creier, dacă ar fi operat, riscă să rămână paralizat total. Se putea rezolva lucrul ăsta până la vreo trei ani fără probleme, dar Pi era alungat de la toate uşile spitalelor ca fiind fiu al unui duşman al poporului.

Pe fraţii săi din prima căsătorie a tatălui Pi îi mai vede uneori pe stradă. La fel ca şi mama lor, ei întorc privirile când îl văd. De ruşine şi silă.

Când era elev, Pi era băiatul rău al şcolii. Odată s-a dus cu un cuţit la un profesor şi i-a zis că dacă nu-l promovează pe un prieten de-al său – îl taie. Astfel că băieţii îi comandau servicii din astea şi apoi îl plăteau. Aşa şchiop, Pi umbla la karate şi avea rezultate bune, era ceva de genu' personajului ăluia gras şi şchiop din filme, japonez sau chinez, parcă, care se descurca în orice situaţie.

Când deveni student, Pi s-a lăsat de sport, a slăbit, s-a *intelectualizat*, fuu, ce cuvânt! Bagă iarbă, frate şi cumpără-ţi pistol – la asta te îndeamnă legile nescrise ale societăţii. Dacă societatea te fute, fute-o şi tu!

Tot în copilărie, Pi a avut ocazia să vadă şi latura popimii care nu a fost dusă prin lagăre. Câteva feţe bisericeşti veneau la ei acasă constant, îl căutau pe tatăl lui când era fugar, răsturnau mobila, o loveau pe mama lui

Pi, să recunoască ce vrea să facă soţul ei, să declare că e spion şi nu mai ştiu eu ce. Popii ăia securişti veneau în sutane, erau trimişi ai securităţii ca autoritate a Domnului. Cărui Dumnezeu se închinau ei? Ştii cărui? Dumnezeului dumnezeilor mă-sii…

Ştiu că odată, când eram entuziasmat de formarea mitropoliei Basarabiei, deşi entuziasmat pe bune nu am prea fost în general, Pi a început să tacă, să nu comenteze nimic. L-am întrebat ce se întâmplă, ce nu-i place. El a luat un ziar şi mi-a arătat cu degetul pozele capilor mitropoliei Basarabiei:

Uite, Yo, ăştia, chiar ăştia, veneau şi o băteau pe mama, ăştia şi-au bătut joc de tata şi de viaţa mea. Ăştia vorbeau în numele lui Dumnezeu ceea ce le spuneau KGB-iştii. Crezi că ar fi cazul să-i cred, să merg în bisericile lor?

Asta mi-a mai fost o lecţie a relativităţii lucrurilor. Nu tot ce pare curat e aşa, nu tot ce pare frumos nu are o latură sau mai multe borâte. Nu tot ce zboară se mănâncă şi cum zice o vorbă înţeleaptă rusească legată de asta: a hui tebe ne miaso?, adică: da’ ce pula pentru tine-i carne?

Pi merge numai la o biserică, uneori. Acolo a văzut acum câţiva ani pe unu’ armean, sau ceva caucazian. Era plin de brăţări şi lanţuri groase de aur. Era plin de putere şi de viaţă. De fiecare dată când ajungea la biserică, tipu’ era tot mai slab, mai galben, brăţările şi lanţurile i se mai răreau. În final, Pi zice că tipu’ nu mai avea nici o bijuterie, era foarte slab şi îmbrăcat ca un cerşetor. Buzele tot

timpul îi murmurau ceva, ochii închişi erau plini de lacrimi.

Iar popii noştri KGB-işti se tot îngraşă, mai pun de-o mămăliguţă, de-o orgie şi de-o mitropolie, pula-n cur să le fie.

Şi Teoctist oare ce are sub sutană? Coaie, reportofon cu mini-disc, microfon?

Sunt încă oameni care mai cred că e cineva sus care vede şi ştie tot, dar care nu e securist sau KGB-ist. În general, unor astfel de oameni li se zice ori nebuni, ori proşti.

61. Tilos radio

Întotdeauna mi-au plăcut radiourile pirat. Adevărul că doar un radio pirat dintr-o sută poate fi bun, în rest – căcat. Dar ideal ar fi ca oricine vrea – să-şi facă radio. Vorba viitorului primar al Clujului: dacă lui Gheorghe îi place să se futǎ-n cur, de ce să umble prin veceuri, gări, să caute pe cineva să-l futǎ? Să spună la radio: sunt Gheorghe şi vreau să mă fut în cur!

În Budapesta vânătoarea Tilos radio a durat ceva. Într-un microbuz câţiva tineri, mereu pe străzile Budapestei, cu câţiva kilometri înaintea poliţiei: suntem Tilos radio! Poliţia e pe urmele noastre, dar nu ne va ajunge niciodată.

Poliţia îi căuta pe Bâthory, Tilos erau deja pe Margit, poliţia îi căuta pe Margit, ei erau pe Lajos, poliţia pe Lajos,

Tilos pe Sziget ş.a.m.d.

E mişto să fuţi poliţia, să vadă şi ei cât de proşti sunt, să li se deschidă şi lor mintea de berbeci şi muişti ce sunt.

Pentru libertate întotdeauna trebuie să faci ceva, pe libertate nimeni nu ţi-o pune pe masă s-o fuţi. Tilos au găsit-o pe stradă, în maşină, la microfon. Libertatea băieţilor de la Tilos consta în pescuirea poliţiei, le serveau poliţiei momeli false, amuzându-se şi perfecţionându-se din asta.

Nu demult Tilos a primit licenţa. Vorba viitorului primar al Clujului: păcat, dar vom vedea…

Între timp câţiva DJ din Budapesta au băgat discurile la Music Pub şi au sărit de pe scenă. Nu ştiţi cumva de unde am putea cumpăra nişte iarbă? Nu, nu, nu… Ajunge lângă mine şi Buru şi îi întreabă pe prietenii lui Buru, toţi rupţi. Nu frate, aici nu vei găsi. Poate în Rusia, Ucraina, mai la est…

La un moment dat DJ-ul sare pe scenă şi încep stratchurile şi jonglarea discurilor. Toată lumea sare, DJ-ul e în altă dimensiune. Probabil a găsit pe cineva mai de la est.

Nu demult Tilos au fost în Chişinău. Erau invitaţi la lansarea noului album al băieţilor de la *Zdob şi Zdub*. Dar n-au mai ajuns la concert. Pe stradă i-au luat gaborii, cică ar fi fost beţi, d-aia. Adevărul e că gaborii moldoveni nu lasă să le pice printre degete vreun străin. Dacă nu reuşesc să-i buzunărească direct, fără impozite, măcar să

le pună aiurea vreo amendă. Apoi pot să se ducă acasă.

62. Sălăjan

Eram eu, Ski şi Oedip. Eu la computer, Ski alerga în jurul terenului de fotbal de lângă Theodor Pallady, Oedip se uita la tavan, bea câte-un gât de bere.

După ce Ski s-a întors şi s-a dus la duş, a apărut şi Kutzu. E la mate, se consideră copil minune, un fel de vunderşit. Nu demult şi-a luat şi el computer. A făcut rost de un program care scria ce vorbeai la microfon. Parcă-l văd urlând în microfon: hello computer! hello computer! hello computer! hello computer! hello computer!... L-a ţinut aşa o zi şi-o noapte – ca-n poveşti. Aşa se întâmplase că rămăsesem doar eu cu el atunci în cameră, aşa că pe mine nu mă deranjează tare, eram obişnuit şi cu mai rău în XVI. Dacă erau Ski sau Oedip Kutzu lua asigurat pizdeală.

O mare problemă a lui Kutzu e că nu ştie cărei universităţi să-i facă cinstea de-a se transfera acolo. Că: românii ăştia-s proşti, eu îs cel mai tare la mate din toată universitatea, iar prietenul meu e cel mai tare la politehnică. Aşa că se gândeşte Kutzu: să mă duc la Harvard, la Sorbona sau la Oxford???

Da, Kutzu şi-a mai făcut un obicei din a se lăuda cu engleza lui impecabilă. Că: românii ăştia-s proşti, nu ştiu cum să pronunţe corect cuvintele, bâcii. Am putut să mă conving cât de perfectă e engleza lui când urla la microfon:

hello computer! hello computer! hello computer!, de trezea tot căminul. Probabil că toţi credeau că s-a mai dilit unu'. Computerul, în schimb, n-a transcris niciodată hello computer, ci total altceva, după minute lungi de gândire. Concluzia lui Kutzu a fost: de căcat program, numai căcat fac bâcii…

Kutzu şi-a mai luat şi un program de făcut muzică. Dar habar n-are cum funcţionează, aşa că tastează la întâmplare. Dup-aia ascultă ce-a ieşit şi: mamă dragă ce muzică pizdoasă am tras!!!

Înainte de a-şi lua computer Kutzu sta la un joc cu maşinile de pe computerul lui Ski. Trăia tot ce se întâmpla pe ecran, săracul scaun, că la fiecare curbă Kutzu se lăsa brusc pe o parte, apoi pe cealaltă.

După ce mânca vreo trei ore, asta ca să nu exagerez, că odată Oedip l-a cronometrat, Kutzu se ducea să se cace. De fiecare dată uita să tragă apa, aşa că următorul care se ducea la baie avea ocazia să vadă un performance al curului uman: un căcătoi mare ce se mura în pişatul lui Kutzu. Ski îl trimitea de fiecare dată să tragă apa, Kutzu o trăgea, dar căcătoiul era prea mare, nu se ducea. Putoarea era îngrozitoare, noi preferam să ieşim afară şi să ne pişăm în jurul căminului.

Kutzu avea mai multe obiceiuri ce te exasperau. Odată când ne uitam cu toţii la un meci, el, în timp ce mânca, s-a ridicat şi a schimbat canalul. Ce faci băi boule?, a întrebat Oedip. Ştirli!, a răspuns Kutzu mirat şi indignat.

Alt obicei e să comenteze tot ce vede la TV. De

exemplu când vede un şut pe lângă poartă, Kutzu exclamă invariabil: ce bâc, ce prost!!! Ăsta e comentariul lui potrivit pentru toate situaţiile, întâmplările: ce bâc, ce prost!!! Kutzu învăţase şi câteva expresii şi sintagme româneşti care combinate cu moldov'neasca lui te făceau să râzi de te ţineai de burtă. Nu ştiu de unde culesese pe *mamă dragă*, aşa că şi comentariul lui, analiza, s-a îmbogăţit: ce bâc, ce prost, mamă dragă!!!

Odată când s-a întors de-acasă, Kutzu s-a apucat să-şi sune toţi cunoscuţii şi direct după salut: felişitări! Cum? Cum ce? Felişitări, băi, felişitări, cu anu' nou!

După câteva ore de activitate normală, adică: Oedip se uită la tavan şi mai bea câte-un gât de bere, Kutzu mănâncă sau se cacă, Ski face flotări sau citeşte, eu la computer – apar şi Bazilică şi Absolutu.

Aşa începe întotdeauna – când eşti plictisit şi zaibit, vine cineva şi imediat zaibeala se transformă în taşială. Bazilică are cu el o canistră de 10 litri de vin. Bem repede câte-un pahar şi dup-aia: Salut! Salut! Ce mai faci?

Bazilică e maramureşean, genul de om prietenos, omenos, care are în cârcă do huia tradiţii. De exemplu, o tradiţie moroşană e respectul exagerat faţă de vârstnici. Când a venit în Bucureşti, Bazilică a stat la început în cameră cu cineva, nu mai ştiu de pe unde, cred totuşi că era chiar basa, cu câţiva ani mai mare ca el. Bazilică îl respecta mult pentru că era mai mare. Ăla când a văzut asta, mai ales că Bazilică are doar vreun metru şaizeci, a început să-l folosească. Să-l trimită după pâine, ţigări etc.

şi să uite să-i mai dea şi bani. Bazilică până la urmă şi-a dat seama că ăla-şi bate joc de el, a pus în practică o altă tradiţie veche şi sfântă moroşană: când cineva vrea să-şi bată joc de tine: taie-l. O, da, după altă tradiţie, oşenii trebuie să aibă tot timpul la ei un cuţit şi să ştie cum să-l folosească.

Aşa că Bazilică a scos cuţitul şi l-a înfipt acolo unde a ajuns, în piciorul colegului său de cameră. Apoi a rămas singur în cameră.

Bazilică e student de vreo şapte ani la poli, cred. Dar asta nu-l prea interesează. Îl interesează mai mult maşinile, alcoolul şi pizdele. Aşa mic şi glumeţ cum e, pizdelor li se pare nevinovat, se ataşează de el la început în glumă, apoi pe bune. Părinţii îi cumpără din când în când câte-o maşină, astfel el îi convinge că va putea învăţa mai bine, că va termina mai repede facultatea. Până la urmă pe fiecare maşină o termină în vreun copac, zid, râu. Bazilică nu păţeşte nimic. Cum e mic – zboară departe.

Absolutu e din judeţul Vâlcea, e oltean. E pervers şi e jurist. Un fel de avocatul diavolului, fratele de peste Prut al lui Harms. Tot timpul învârte ceva, dar mai bine să nu-l întrebi, îţi va zice singur dacă va avea chef. Are simţul esteticii urâtului, din cauza asta fute periodic urâtele, ca apoi să povestească cât de abject a fost. Fuu, să-mi bag pula, am futut o grăsană, nu-mi dam seama unde-s ţâţele printre valurile de slănină. Nu ştiu sigur nici dacă i-am băgat pula în gură sau în slănina de sub bărbie. Era toată transpirată ca o vacă…

Sau: azi am futut una cu păr pe ţâţe şi cu mustăţi!

Şi el a stat în Theodor Pallady anul trecut. Le-a pus tuturor gagicilor porecle şi a reuşit să fută cam 90% din ele. I-a dus administratorului ceva carne, palincă & capustă şi ăla i-a dat o cameră.

Îţi dai seama că atunci când vreo gagică obosea în cameră cu altele trei-patru, venea la Absolutu, că el era tare amabil cu toate. Acolo îşi deschideau femeile sufletul şi Absolutu le futea. Aşa că atunci când stăteam la băut pe coridor cu Absolutu, el tot îmi mai arăta câte una: fu, aia e Bătrâna Moartă, se fute ca un porc împuţit. Asta e Frumoasa Bestie, e bună, dar când o fuţi nu se mişcă deloc, e plictisitor aşa, mânca-ţi-aş, dă-o-n pulă, mai bine tragi o labă!

În fiecare săptămână Absolutu ne anunţă că se însoară. Apoi zice că nu se mai însoară. Se mai fute o dată şi se răzgândeşte.

Din când în când Absolutu povesteşte întâmplări din copilărie. În general sunt legate de vecini. Cum a văzut un vecin care-şi futea vacile şi oile, cum o vecină le-o sugea la toţi copiii la care începea să li se scoale…

Absolutu avea o Dacie veche. Cum se împrietenise cu fiul administratorului şi ăla era ceva mecanic, i-a plătit şi s-au înţeles să i-o repare. Ca mai apoi să descopere că ăla îi schimbase piesele bune cu altele varză, pe altele le furase fără să se obosească să le înlocuiască. Absolutu acum îl caută pe fiul administratorului, are special pentru el un

pistol în sacou, alături de câteva prezervative – nu se ştie niciodată.

După cum a pornit seara, pare a deveni una pizdoasă. În camera vecină se aude o gagică ţipând, futaiul e în toi. În acelaşi timp noi bem, iar Kutzu mănâncă. Vină bă încoace la băut cu noi dacă ne respecţi, îi zice Bazilică. Imediat, imediat, zice Kutzu. Chestia cu respectul şi băutura e iarăşi o tradiţie moroşană de necontestat: dacă eşti refuzat când inviţi pe cineva la băut – trebuie să-l tai.

Între timp s-a apucat să deseneze ceva la computer. Iese ceva cal-măgar cu o pulă gigantică. Scrie sub el: pula calului. Lui Bazilică nu i-a ajuns pahar aşa că trebuie să bea dintr-o farfurie-cană, ca la japonezi.

Soarbe tare, cu zgomot, zice că aşa beau japonezele: alea beau ceai sau sake aşa de parcă ar suge pula, uite-aşa! S-a apucat şi Kutzu să bea ceai, aşa că am izbucnit cu toţii în râs: Kutzu bea ceai ca şi japonezele, de parcă ar suge pula!

Sună telefonul lui Oedip. E Jimi. Hai încoa'! Jimi e fost rugbist, s-a lăsat de rugbi că i-a trebuit fuckultate. Acum peste un an îşi îngheaţă anu', că nu prea suportă. Stă în Rahova, foarte pizdos cartier. Pe lângă faptul că Bucureşti e un ghetou înghiţit de un alt ghetou şi mai mare – România, înghiţită la rândul ei de alt ghetou imens – Europa de Est, Rahova e un cartier mărginaş al Bucureştiului, e un ghetou în toată regula, ca-n filme. Sălăjanul, vestit în toată ţara din cauza publicităţii datorate băieţilor din La Familia, e un cartier extrem de

civilizat faţă de Rahova. Acolo majoritatea blocurilor de albi sunt înconjurate de garduri cu sârmă ghimpată şi noaptea se încuie poarta din curte, de frica ţiganilor.

Jimi stă acolo împreună cu ultima sa iubită. Jimi stă acasă, face curăţenie, mâncare, spală, în timp ce iubita e la serviciu. Jimi e un băiat mişto, pare descurcăreţ, dar Rahova începe să-l facă pesimist. Nu demult un prieten de-al său a câştigat o bursă în America şi cu o zi înainte de plecare l-a invitat pe Jimi la un chef. Jimi i-a propus să meargă în vreun bar din centru, dar prietenul său i-a zis că n-are rost, că ştie el un băruleţ pizdos chiar în Rahova.

Au mers acolo şi s-au făcut aproape muci. În bar erau doar bagabonţi şi golani. La un moment dat prietenul lui Jimi a vrut să se pişe, barul n-avea WC-u, a mers afară. Jimi a observat că a ieşit şi o gaşcă în urma lui. Când a văzut că nu se mai întoarce, a ieşit afară. Prietenul lui era pe jos, pe post de minge. Normal, fiecare ar fi tăiat-o de acolo, teritoriul era străin, dar Jimi şi-a aruncat scurta pe zăpadă şi a intrat în horă. I-a lăsat pe toţi laţi pe jos.

Prietenul său se ridicase şi îi ţinea scurta. I-a umplut-o de sânge. Desigur că America i s-a amânat.

După bătaia aia lui Jimi i s-a făcut o faimă de mare baştan din Rahova, dar lui oricum i-i silă.

Uite-l că apare şi el! Bea câteva pahare, tragem şi-o travcă pentru o mai bună dispoziţie şi băgăm şi un Jimi Hendrix al cărui fan e Jimi şi de la care i se trage şi

porecla. De fapt nu mai ştiu pe cineva care i-ar şti numele adevărat. Pentru toţi el e Jimi.

Ne povesteşte că în autobuzul cu care a venit din Rahova hoţii de buzunare au început să se bată cu călătorii, toţi erau agitaţi, săreau, loveau, Jimi s-a amuzat grozav văzându-l într-un colţ pe Grigore Vieru total absent, cu o plăsuţă în mână privind visător pe fereastră. Probabil că se gândea la vreo rimă a unei poezii despre mamă sau război.

Kutzu se duce şi se culcă. Periodic Bazilică vorbeşte cu el, cam aşa: bă, Kutzulanule, vină şi stai şi tu cu băieţii, ce pula mea, dormi? Ei, dormi, dacă eşti prost!

Absolutu povesteşte despre o tipă pe care vrea s-o fută, Oedip, ca o replică la tot ce aude, zice: da' pe mine mă doare-n pulă! Mie mi-e pohui de toate! Bazilică ne convinge că el n-are frică: zi, bă Absu, mi-e frică mie de ceva, mi-e frică de cineva? Şi pac! cu telefonul de podea şi apoi cu talpa peste el. Eu mă bat cu oricine, poate fi şi un dulap, ce face dacă înfig în el cuţitul? Dacă o iau eu în bot, asta e, de ce să-mi fie frică? Lasă, bă, că mi se face silă, zice Jimi şi toarnă, apoi, ce pula mea au dat muzica la maxim manelıştii ăştia? Şi bate cu pumnul în perete.

Deasupra camerei noastre e o cameră de maneliste, au invitat băieţaşi coşuroşi şi trag un chef. Jimi tocmai a urcat până la ei şi acum se aud scaune de pereţi, ţipete. Apoi muzica încetează. Apare şi Jimi: i-am rezolvat şi pe ăştia, hai să bem.

La noi muzica merge cam încet. Casul e bulit, aşa că

am unit sunetul de la walkman la boxele casului şi poftim, muzică!

Bazilică se chinuieşte să pună o casetă cu Zdob şi Zdub, că tare-mi plac mie ăştia! Pune caseta în casetofon, e tare mirat că nu merge în timp ce noi hohotim. Până la urmă se prinde că nu e-n regulă ceva, atunci se ridică Oedip şi pune caseta în walkman.

Paţani, zice Bazilică, hai să vorbim toţi aşa ca acasă: unul moroşeneşte, unul ardeleneşte, unul olteneşte, unul basarabeneşte… Suntem de acord, oricum vorbim toţi odată. Apoi se rupe filmul.

63. Farmacia ta

Când am rămas fără tine am început să combin cu băieţii tot felu' de pastile, plus haş, plus travcă, plus alcool. Cam prin aceeaşi perioadă prin robinetele din XVI a început să curgă o apă galbenă, mâzgoasă, chiar dacă o fierbeai puţea. Ieşeau din ea nişte supe!

Apă minerală nu mai găseai jos, pe Piezişă. Asta e. Am început să bem vodcă în loc de apă. Doar vodca tot de la *voda* – apă, provine.

Doar că pentru pastile eram nevoiţi să căutăm apă, suc, cu vodcă nu mergea. Dar cu travcă & plan era OK, zaibisi. Atunci am avut o mare cădere psihică, chiar dacă mi-am revenit, mi-am revenit? – tu ai zice că nu, nu mai sunt acelaşi. O supradoză urmată de altă supradoză, fragmente din filme diferite unite împreună nu ştiu prin ce

farmec sau joc. Piezişa cu toate barurile, XVI, bulibuleatorul, pipa, pastilele aruncate peste tot, feţe noi ce apăreau de dracu’ ştie unde, gagici pe care nu ştiam nici cum le cheamă, dar care se mutaseră la noi, mirosul de travcă cu care ni se îmbibaseră hainele, bucăţi de ziare, postere lipite aiurea pe pereţi, tavan, poezii pe pereţi ca să ne amintim ceva a doua zi, interminabilele scări din XVI, liftul ce folosea doar ca WC-u, uşa la cer pe care o spărgeam continuu, maşini furate, pistolul, gustul lui atunci când vroiam să-mi zbor creierii şi de fiecare dată apărea ceva sau cineva care mă încurca…

Am înţeles că ne-am despărţit pe bune, că nu vrei să mă mai vezi, că-ţi bagi pula-n mine şi că-ţi pare rău că m-ai cunoscut. Uneori fiind varză uitam că nu mai suntem împreună şi mă porneam spre tine. Aşa odată am ajuns aproape la tine şi acolo mi-am amintit. Am înghiţit câteva pastile, am deschis o maşină – prima disponibilă şi m-am întins în ea.

Maşina nu avea cas, dar mi-a fost silă şi lene să caut alta cu cas. Am stat aşa deampulii până au apărut gunoierii prin zonă. Au trecut şi câţiva jandarmi. Abia atunci mi-am amintit unde sunt. Am băut nişte suc ce am găsit p-acolo şi am ieşit.

Mă gruzisem, era insuportabil fără tine, mă gândeam ce proastă eşti, că vreau să te bat, să te înjur, proasta dracului, mă faci să sufăr, mă gruzeşti de vreau să te omor.

În drum spre XVI am mai deschis o maşină şi am luat

o plasă cu fructe – să se bucure băieţii. Când am intrat în cameră ei nici nu observaseră că ieşisem. Cine ţi-a dat bananele, portocalele, merele, ce mai ai?!, m-au întrebat. Credinţa, le-am spus, e destul să crezi că ai banana şi bananele neapărat vor apărea, ce pula au de făcut? Fac o supă din ele?, întreabă Allbe. Nu... Mai bine o salată de fructe cu iarbă.

64. Zuperman se întoarce

Suntem cu Ski, Luna Amară & Zuperman în Pub. Ne-am aşezat pe jos, chiar la intrare, lângă WC-u sau cum scrie nu ştiu de ce pe uşă: grup social.

Mihnea bea direct dintr-o sticlă de gin. Nick bagă pahar după pahar de vodcă cu lămâie. Sorin e cu berea, eu cu Ski cu vinul. Totul e frumos, atât timp cât deasupra unui pahar cu alcool vine altul, cât în timp ce toţi fumează ţigările lor – o ţigară circulă pe la toţi.

Zuperman îşi plimbă o pastilă dintr-o mână în alta. A luat-o cu cinci dolari, i s-a zis că e LSD, acum nu ştie ce să facă: s-o ia acum sau s-o lase pe altă zi.

Nick e iarăşi în starea lui psihedelică, ca atunci când s-a certat cu sfinţii. Înainte de asta are o stare de meditaţie ce duce la concluzii paradoxale. Apoi sar pe rând capacele.

Era varză şi a intrat într-o biserică. Sfinţii se uitau toţi la el. Scenele iadului parcă erau special desenate acolo pentru momente de-astea. Erau vii, puteai simţi focul ce te atinge, ţipetele oamenilor ce fierb în cazane, agitaţia

dracilor care mai rupeau ceva membre, mai puneau ceva pe foc. Deasupra, pe bolta bisericii, era Dumnezeu, încremenit, parcă în aşteptarea unei poze. Ce pula mea te uiţi, ce vrei, bă?, îl întreabă Nick. Dumnezeu continuă să stea nemişcat, în timp ce sfinţii săreau din toate părţile.

Sunteţi nişte cretini, nişte imbecili proşti, le strigă Nick, mai ieşiţi afară din biserică, o să vă împuţiţi aici, deja miroase de la voi a hoit! Câţiva slujitori ai bisericii săriră împreună cu sfinţii peste Nick care-i îmbrânci şi el continuând să ţipe.

Iar tu ce faci acolo, băi?, îi strigă lui Dumnezeu. Nu mai poţi ieşi pe-afară? Ţi-e interesant ce-ţi povestesc babele şi morţii? Îţi plac telenovelele? Vezi că arăţi ca o babă! Ar trebui să te spovedeşti şi tu, să-ţi găseşti o babă ca şi tine!

Nick aruncă o lumânare spre tavan. Atunci intră poliţia şi televiziunea, că lucrează mână în mână, fac programe împreună. Astfel că fanii Luna Amară au avut ocazia să-l vadă pe Nick atât la MTV, cât şi în *Urmărire generală* şi la ştiri.

Acum Nick împinge sticlele goale spre mesele din Pub. Sticlele se rotesc, noi râdem ca proştii, nimeni nu comentează nimic. Apare o gagică beată care vrea să vorbească ceva cu Mihnea.

Luaţi-o de-aici! Vacă nebună! Luaţi vaca nebună!, ţipă Nick şi o trage de picioare. Ce ţipi bă, te-ai tâmpit?, întreabă gagica. Du-te-n pula mea de vacă, hai fute-o, ce

stai, vacă? Eşti debil..., încearcă şi tipa să-i ţină ritmul.

Nick se ridică, o ia în braţe şi începe s-o rotească prin aer. Tipa începe să zbiere, noi suntem puţin speriaţi să n-o scape pe jos în cap, suntem speriaţi pentru Nick. Până la urmă o lasă să plece.

Ski observă că pe mânecile pulovărului lui Nick scrie Pearl Jam. Elevul Pearl Jam la tablă! Nick execută, se duce lângă un poster cu reclamă Winston. Elevul Pearl Jam, ce temă ai avut pentru acasă? Nick se uită la reclamă şi citeşte entuziasmat: adivaratî calitati! Elevul Pearl Jam, răspunde la întrebare! Adivaratî calitati! Elevul Pearl Jam, eşti un prost, poţi să te dai cu capul de tablă, treci la loc, 1! Să vii cu părinţii la şcoală! Adivaratî calitati!

Râdem toţi ca proştii, alcoolul curge, totul curge, Nick intră în Grup Social, se aude cum borăşte. Iese afară să-şi revină. Abia atunci îl observăm pe Zuperman. Nu mai are pastila în mână. Stă nemişcat cu ochii larg deschişi.

Zuperman, ce faci? Zuperman tace. Zuperman! Îl scuturăm – nimic. Ne dăm seama că e foarte high, e departe, a înghiţit pastila. Îl ridicăm în picioare – rămâne nemişcat. Îl culcăm pe podea – la fel. Îl ducem lângă reclama la Winston, îl rezemăm de perete şi continuăm să bem, din când în când vorbindu-i.

În boxe începe să sune *Asfalt*, o piesă Luna Amară:

eşti doar durere topindu-mi liniştea urăsc tot ce-ai făcut din viaţa mea asfalt

Suntem toţi varză, Mihnea se ridică şi vrea să plece cu

o gagică. Îl strigăm să-l ia şi pe Zuperman. Îl ia în spate şi-l aruncă într-un taxi.

În apartament gagica nu vrea să se fută în acelaşi pat cu Zuperman. Dar e legumă, ce pula mea, zice Mihnea. Nu ştiu, nu pot, bagă-l undeva. Mihnea îl ia pe Zuperman şi-l bagă în dulap. După futai, când gagica adoarme, Mihnea îl aduce în pat şi pe Zuperman.

A doua zi, seara, când Zuperman fu întrebat ce a simţit, ce s-a întâmplat cu el, ce ţine minte, Zuperman a răspuns: nimic.

65. Ruleta rusească

În zilele alea am împrumutat un pistol. Îl luasem de la Ping, care deşi era de prin Petroşani, Târgu Jiu sau aşa ceva, făcuse doi ani de facultate la Chişinău. A stat în cămin lângă facultatea de psiho, chiar peste râpă de căminele ălora de la litere. Lângă căminul lui era o discotecă. Îmi povestea că noaptea stingea lumina şi se uita cum se bat basa la intrarea în discotecă.

Adevărul e că Ping se cam dilise în Chişinău. Nu-l cunoscusem în faza anterioară Chişinăului, dar bănuiesc că anume în Chişinău a trecut peste. Acum uneori vorbeşte aiurea, fără nici o legătură. Dar, oricum, e haios. De exemplu să-l auzi zicându-i vreunei ochelariste de la litere: tu vacă, ce ţâţe ţi-a făcut mă-ta, hai să te mulg! Sau: tu, ce cur mare ţi-ai cumpărat, l-ai luat în leasing sau tat-to-i broker?

În Chişinău Ping a înţeles că dacă vrei să te simţi pe stradă fără nici un complex, trebuie să-ţi iei frate pistol. Dacă vrea să-ţi fure adidaşii vreun poliţist – să-i bagi pistolul în tâmplă şi să-l faci să înţeleagă că e mai bine să-ţi zică: gluma!

Căci în Chişinău se fură de pe stradă nu numai portofele, aur, ceasuri, ci şi hainele de pe tine, mulţi au rămas în chiloţi chiar în parcul central sub privirea încruntată a lui Ştefan cel Mare. Fac treaba asta gopnicii, dar mai ales poliţiştii.

Apoi lumea şi-a cumpărat sau şi-a adus din Transnistria pistoale, kalaşnikovuri… Aşa treaba s-a mai liniştit. Oricine, chiar şi un cerşetor, în Chişinău poate să scoată un pistol şi să-ţi bage două cartuşe în capul tău de bou.

Ping îşi cumpărase în Chău pistolul, dar se obişnuise prea tare cu el, aşa că îl purta tot timpul într-o mapă, chiar şi în Cluj. Este o vorbă bună din strămoşi: paza bună trece primejdia rea.

Cine are în Chău pistol, în Moldova în general, şi vrea să arate asta, ca să ştie hoţii ce îi aşteaptă în caz de vor să facă o spargere, uneori mai împuşcă aşa în aer, aiurea.

Dar faza nu merge întotdeauna bine, chiar dacă ai pistol. Poţi s-o păţeşti şi mai rău. Cineva, de exemplu, a încercat să împuşte hoţii ce i-au intrat în casă. Ăia l-au imobilizat, după care i-au ciuruit braţele şi picioarele, apoi i-au luat un interviu, dar nu cu reportofonul, ci cu lumânarea şi cu fierul de călcat.

Eram atunci varză tot timpul, pistolul lui Ping mă ajuta cumva, îmi dădea senzaţia că atunci când voi vrea eu – voi putea opri toată tărăşenia.

Mi-a venit apoi ideea să te împuşc, apoi să-mi bag şi mie un cartuş în cap. Mă plimbam aiurea pe străzi, vrând să te întâlnesc întâmplător, să mergem la un suc, apoi să urcăm la Belvedere şi să ne zburăm creierii. Oricum, cred că ai fi fost de acord. Căci tu ai fost dintotdeauna pesimistă: mai rău nu se poate, iar eu – optimistul: se poate, se poate.

Era o mică problemă, niciodată nu te-aş fi împuşcat, niciodată nu m-aş fi împuşcat în public. Nu vreau să devin personaj de telenovele, nici măcar pentru o clipă. Oricum, în acea perioadă nu mă gândeam aşa departe – aveam doar un pistol, câteva cartuşe şi mă gândeam la tine.

Trezitul devenea din ce în ce mai naşpa, nu mai suportam nici un minut fără tablete sau travcă. Râdeam toată ziua cu băieţii, ne uitam la filme, zdrăngăneam la chitară, mai furam câte-o maşină, băgam doză după doză, ne lua mai greu, athadneacul era mai dezgustător – apoi se rupea filmul.

Ne rupeam pe rând. Pica Scrof, întotdeauna primul, că se temea să nu-l gruzim, apoi şi ceilalţi, în dependenţă de cine a băgat mai mult.

Când mi se rupea filmul te vedeam întotdeauna, mi-era bine. Te vedeam şi atunci când mă rupeam şi eram împreună, când nu mai aveam nevoie de tine, de cea reală, căci oricum era destul să-mi iau doza şi tu veneai şi nu-mi

ziceai drogatule, cretinule şi nu mai ştiu eu cum, ci îmi arătai toată dragostea ta, ceea ce nu se poate arăta prin cuvinte, futai sau gesturi.

De altfel nu mă prea interesa nici futaiul, timpul dispăruse pentru mine, eram în afara timpului, era OK, e mişto să te fuţi când eşti drogat, poate dura o veşnicie – dar dispare necesitatea lui periodică. În stare normală te fuţi zilnic, după ce te fuţi parcă te-ai mai fute o dată, aşa ceva e abject pentru un drogat, creierul simte nevoia unei experienţe vitale doar atunci când a consumat-o total pe precedenta.

În schimb trezitul devenea chiar sufocant. Să-mi dau seama că nu ştiu ce faci, unde eşti, când nu demult erai alături de mine şi eu îţi ziceam să mă laşi în pula mea în pace că mă enervezi. Când mă trezeam automat întindeam mâna după pistol, apoi auzeam pe cineva care mă striga să băgăm un haş, o prăjitură cu iarbă şi intram iarăşi în realitatea noastră: cu cascade, cu nori pufoşi, cu viteză la maxim, cu rotirea interminabilă, cu soarele pe mucul unei ţigări de marijuana.

Ai venit la mine de câteva ori, de fiecare dată eram varză, nici nu mai ştiam dacă eşti reală sau am iar galiunice. Uitasem de pistol, sau mi se părea momentul nepotrivit. În schimb a doua zi îl ţineam iar învelit într-un ziar, sau în rucsac, sau în hanorac plimbându-mă prin oraş şi căutându-te.

În schimb pistolul ne-a folosit la altceva. Când ne plimbam cu băieţii pe stradă, dacă ne plăcea vreo maşină,

îl rugam frumos pe cretinul din ea să iasă şi făceam o tură. E una dintre plăcerile cele mai mari când eşti sub influenţă – să conduci. Să bagi viteză maximă apoi să frânezi, să-i sperii pe toţi aşa ca să le sară capacele, să asculţi muzica ta cu volumul dat la maxim. De obicei alegeam maşinile cele mai faine, care oricum erau furate de prin Germania. S-a luat de câteva ori poliţia de noi, reuşeam să scăpăm. De câteva ori chiar prin mită. Cică: ’na seara! Documentele la control! Şi: le-am uitat bă acasă, na o sută că ne grăbim. Şi servus dragă! Am dat mită şi o vodcă, a mers. M-a pus odată un gabor să suflu în fiolă, era foarte mirat că fiola n-arată c-aş fi băut ceva. Ce pula mea, chiar am băut doar cola şi apă tonică!

Am şi fost fugăriţi de poliţie, când nu ne opream de bună voie. Mă enervează gaborii care apăreau pe Dorobanţilor, doar câteva maşini la vreo trei kilometri şi trebuie să mergi cu 50 pe oră. Ce pula mea, doar nu urci în maşină ca să mergi cu aceeaşi viteză ca troleul. Pe Dorobanţilor gaborii apăreau cum se făcea seara. Ţi se face silă când îi vezi. Stau ca nişte pule sifilitice aşteptând ca vreunu’ să bage viteză. Sunt chiar mai rău ca Garcea. Te opreşti o dată – dai o sută de mii, te mai opresc o dată – dai un pui, te mai opresc încă o dată – ia să-mi mai sugeţi voi pula, nu vreţi?! Şi poliţia e pe urmele tale. *Purtătorii ilegali de creier* se cred în filme, dacă tot văd că nu te opreşti – încep să tragă. Am tras şi noi în ei de câteva ori. Odată maşina lor a deraiat frumos de pe şosea într-un pom. Te uiţi în pom, o maşină! Şi din maşină cine crezi că

iese? Puliţia!

Până la urmă i-am întors pistolul lui Ping. Fără cartuşe. Mi-a zis că dacă mai am nevoie – să i-l cer. În fiecare sesiune mă gândesc să merg la Ping – în fuckultate domneşte playback-ul de pe cursuri îngălbenite, de pe vremea lui Dej.

Am luat o pauză, am tăiat-o pe câteva luni. Gata droguri, încearcă frate şi obişnuieşte-te cu căcatul, cu căcatul ăsta de realitate.

66. E-mail story

Mă plimb aiurea, intru în următoarea maşină furată şi tai-o frate, caută-ţi un înlocuitor pentru pastile, un înlocuitor pentru haş, un înlocuitor pentru tine şi libertatea ta, caută-ţi un înlocuitor pentru Dumnezeul deasupra, un înlocuitor pentru viaţa ta futută.

Zilnic am halucinaţii, deşi nu mai bag nimic în mine, zilnic borăsc atunci când mă spăl pe dinţi. Borăsc sânge amestecat cu lichide albe, galbene, lipicioase.

Zilnic îmi zic că eşti o curvă, că nu merită să mă gândesc la tine, că du-te dracului ş.a.m.d., apoi închid ochii şi te văd. Îmi revin – am nevoie de tine, mă enervezi.

Acelaşi lucru se întâmplă zilnic. Îmi tremură mâinile, mă doare capul, mi-e greaţă. Zilnic vreau să renunţ, să intru în prima farmacie şi să iau tot ce găsesc.

Încerc să substitui imaginile din galiunicile mele cu imaginile reale. Dar realitatea îmi zice zilnic – *nas ne dagoniat*, n-o să mă ajungi, eşti prea departe. Merg în toate peşterile pe care le găsesc, îmi bag capul în vană şi deschid ochii.

Mă bag în cascada de la Şapte scări şi aştept. Aştept să îngheţ, să mi se strângă venele, să se micşoreze pupilele. Închid ochii – peste tot apă.

Mă întind pe jos în peştera Dâmbovicioara şi pe lângă balauri, elefanţi şi şerpi de piatră – văd balauri, elefanţi şi şerpi vii, îi simt cum se apropie de mine, cum se ating, cum trec prin mine. E ca în poveştile pe care mi le spuneai înainte, îmi amintesc – te urăsc. E ca şi cum liftul ar merge în zigzag – de la 5 la 7, apoi să urmeze al şaselea. Oricum eu stau mult mai sus, de unde nu prea văd cum aş putea ajunge vreodată la parter.

Apoi cu Ski şi K la volanul maşinii ei. La Peleş, unde cel mai mult mi-a plăcut camera turcească – multe culori, semiîntuneric, narghilea. Am zis că aşa va arăta poate odată camera mea. Jos, în sala cu arme – o sabie masivă de călău. E tocită de câte capete a tăiat. Când nimeni nu mă vede întind mâna şi o ating.

Apoi poze prin palat. E interzis, dar, pula mea – totul e interzis în România, deci se poate.

Găsesc cânepă la poalele munţilor, pe lângă râuri. De fiecare dată rup câte-un fir şi-l miros, îl plimb printre degete, apoi îl arunc. Gata, cel puţin o vreme. Până să-mi

dau seama ce se întâmplă în realitate, până voi scăpa de realitatea mea halu.

Ajungem în Bran, la castelul lui Dracula. Pe drum am trecut şi pe la cetatea Râşnov, prin Zărneşti de unde-i Petru de la Luna Amară. Petru l-a avut profesor de română pe Gheorghe Crăciun, cică a fost un profesor fain.

Fără imaginaţia mea bolnavă castelul lui Dracula e fix pula. Aşa, îl simt aproape tot timpul pe Dracula în spatele meu, dispare însă tocmai atunci când mă întorc. Văd pe pereţi cum urcă sângele de pe podea spre tavan, aud glasuri ce ţipă, glasuri ce se roagă. Îl simt pe Vlăduţ Dracul peste tot, dar îl văd doar atunci când închid ochii. Oamenii trec pe lângă toate obiectele lui Dracula fără să-şi dea seama că ele chiar acum funcţionează, închid ochii şi-l văd pe Dracula cu mâinile murdare de sângele ce curge din venele mâinilor, cum se apropie cu lumânarea de o icoană. Îi arde faţa lui Dumnezeu, îl pârleşte, miroase a vopsea şi lemn ars. Dar nimeni nu observă nimic, îşi suflă mucii, merg adormiţi mai departe. Fiecare-şi vede de pizda mă-sii.

Ce faci, Vlad?, îl întreb. Are ochii roşii, se uită la mine absent. Căcat, mă fut – îmi joc rolul, tu? Şi eu. Servus! Ser’us, ai grijă.

Din piaţa de lângă castelul lui Dracula îţi iau un iatagan de lemn, e arma secretă, pe o parte scrie Transilvania – Bran – România, pe partea cealaltă e desenat castelul.

La Poiana încercând să schiez pe zăpada albă ca şi

cocaina. Îmi iau viteză, închid ochii, mă trezesc jos. Iar. Again. Snova. Desenez cu schiurile ceea ce nu pot spune, desenez o traiectorie la capătul căreia neapărat cazi, din care nu rămâne nimic, nimic vizibil. Trag aerul rece în piept aşa cum se trage fumul din bulibuleator, aşa cum te trezeşti dimineaţa cu un singur gând şi te grăbeşti, te prăbuşeşti ca să-l înfăptuieşti: travcă.

La Lacul Roşu, care oricum nu e mai roşu decât ochii mei. Căcat, ochii mei sunt acum curaţi, dar opaci. E plin de corturi aici, de oameni care au venit să uite şi să înregistreze liniştea pe hardurile lor buşite.

La cheile Bicazului, neînţelegând cum K nu ameţeşte la volan, uitându-mă în sus şi-n jos – sunt chiar la mijloc, cel puţin aşa pare, ca-n Paraziţii:

privesc în sus – totul merge-n jos fuge glonţul din pistol ca mă-ta din alimentară când cu un salariu de-o lună nu mai iei o zi de vară la mare.

Simt că pot să nu mai bag pastile, nici jointuri. Dumnezeu parcă a creat toate locurile astea special pentru mine – încep să nu mai am timp de halu, dac-ar mai dispărea şi tremuratul şi necesitatea fizică, poate.

La Humuleşti, sau Huimuleşti, cum zic Yo, sau Huimuieşti, cum zice Ski, intrăm în bodega lui Creangă. E doar o cămăruţă mică, cu miros puternic de lut. Mi-l şi imaginez pe popa Dracu cu un ulcior de vin, întins într-un pat, cu puşca lângă el scriindu-şi amintirile, despre fuga sa pionerească împreună cu mătuşa prin cânepă. Îţi dai

seama: cu mătuşa şi încă prin cânepă! Ce kif! Sau scriind *Povestea Pulei*. De-abia mai rezist să nu bag ceva şi să mă întind pe patul lui. Dacă şi-ar vedea monumentul din curte, Creangă, probabil, ar muri de râs, apoi ar băga câteva cartuşe în capul său clonat, aşa cum mai înainte, popă fiind împuşca cioroii de pe biserică.

Mănăstirea Neamţ e plină de cerşetori, de curve care-s la serviciu. Acum aşteaptă clienţii la toate ieşirile şi intrările. Oare cine-i aici peşte? Nu cumva vreun cuvios părinte, rob al lui Dumnezeu? E plin de pensionari, de babe – toţi cred că-şi pot spăla jegurile făcute în viaţă printr-o lumânare sau prin mătănii. Biserica e plină de perverşi – iar cei mai depravaţi sunt ăia cu sutană şi cu floci pe faţă, unii dintre ei au şi microfon.

În România, ca şi în tot Estul, Dumnezeu e securitatea şi popii îl ascultă şi i se roagă cu sfinţenie îmbăloşată: înregistrează tot ce l-ar putea interesa. În schimbul acestor servicii, Dumnezeu securistul închide ochii când îşi vede slujitorii cu pula-n cur sau alte găoaze. Dumnezeu securistul e bun, el îi iartă pe cei care se spovedesc şi care în spovedania lor pomenesc mai multe nume.

Poze pe scările Gaboni de pe Tâmpa din oraşul martir Braşov. Braşovul s-ar numi mai bine ca înainte – Stalin, deşi mai tare pute a Iliescu, Vadim sau aşa ceva, oricum – căcat. Dacă nu ar mai fi munţii – mai bine te-ai sinucide direct fără nici un regret decât să locuieşti în el. Pluteşte în Braşov un aer de comunism ceauşist, miroase a anii ’70, poate d-aia le place hipidioţilor de 80-işti. Sunt o mână, de

fapt cu mult mai mulţi – mâinile sus!, de oameni rămaşi din timpul comunismului cărora li se pare că oraşul e al lor, că ei lau construit, l-au trecut la capitalism şi alte căcaturi. Ăştia ar trebui puşi la zid. Braşovul cu festivalul *Cerbul de aur şi alte căprioare*, un oraş care abundă de imbecili, de fapt, e cam reprezentativ pentru România. Dacă ar mai fi alături şi marea cu Mamaia sa – chiar ar fi o micromicroboromânie unde locurile excepţionale – marea, munţii sunt înjegoşate de zdohnituri şi mecanisme infecte. Da, eram să uit: şi să-l pui prezident pe domnul Buşina.

Când ieşeam la fumat în bucătărie la K, vedeam zilnic câţiva cretini care făceau mici, frigărui chiar sub bloc, lângă fereastra lui K. Peste drum, la vreo zece metri începea Tâmpa – pădure, munte. Cretinii ăia burtoşi au satisfacţia de-a fi văzuţi de tot blocul când crapă sau încă nu le-a trecut prin capetele lor seci că pot merge 10 metri ca să se odihnească fain, chiar la munte, fără să scârbească pe cineva. Bănuiesc că pentru ei muntele, pădurea nu înseamnă nimic. Ba da, pădurea-i lemne, muntele – piatră.

De primăvara până toamna, la poalele Tâmpei, în Răcădău – coboară urşii. Vin să mănânce din tomberoane. Sunt paşnici, dar uneori câte unul din ei devine agresiv. K & Ski în perioada asta ies în fiecare seară să-i vadă şi să le facă poze. Au sute sau poate peste o mie de poze cu urşi: la intrarea în blocuri, în tomberoane, pe maşini, chiar lângă ei.

Ski s-a împrietenit cu urşii chiar de atunci când încă

nu-i văzuse liberi, ci doar în grădină zoologică. Iată un mail din acea perioadă:

duminica asta am fost la Poiana Brasov, am vazut 2 ursi si o ursoaica: Viorel, care o iubeste pe Mirela (f. scumpa, se ridica in 2 labe si facea ochi dulci) si Zapacila, care a fost adus in minizoo (in care mai erau 2 mini-caprioare si gaini, rate, giste) dupa ce a fost prins la furat mere. se f. revolta, da cu laba in cusca si urla belicos, dar cind vedea pe cineva mincind, isi baga botul deschis printre gratii si astepta sa i se arunce si lui ceva bunataturi.

Dar prietenia lui adevărată cu urşii a început abia când i-a simţit aproape, mergând pe acelaşi trotuar. Mi şi-l amintesc când am coborât din autobuz în Braşov şi el direct, la vreo patru dimineaţă, m-a dus să văd un ursuleţ sturlubatic care alerga ca un câine, ceea ce o nelinişte pe mama lui, o ursoaică care nu prea te lăsa să te apropii.

Iată şi primele lui mailuri cu urşi, ar putea face un roman:

Iar am vazut ursul!

Mergea pe trotuarul ala de sus, de ciment, de sub munte, pe Molidului,

Apoi a luat-o, asa, pe strada, printre masini, peste bulevardul cela bine luminat (ei, nu chiar ca cea mai luminata piata din sud-estul europei) si cu troleibuze, Valea Cetatii, De unde lua Viorel taxiul, spre tomberoane,

da a mers pe verde. Nu ti-am spus ca l-am mai vazut de 2 ori?

am ieşit afară, că aveam o zaibeală pe mine(…) mergeam pe sub munte, pe şosea, ursul venea pe gardul de ciment, de deasupra capului, n-avea nici o treabă, a luat-o, pe stradă, spre celălalt capăt al cartierului, a trecut prin bulevardul central, Dealul Cetăţii, supraluminat, da a trecut pe verde, claxonau maşinile de parcă începea olimpiada, ne-am luat după el, pînă la coşurile din care se înfrupta, n-am avut cu noi fotoaparat şi astfel am ratat multe cadre super, de data asta s-a mişcat mult, a sărit dintr-un tomberon în altul, a urcat pe gardul de ciment, a intrat şi ieşit din pădure, s-a întors pe toate părpile şi s-a uitat peste tot – profil, expresia feţei, portret, din picioare, patru labe, etc., cînd ne-am întors, cu fotoaparat, nu mai era, urlau cîinii şi culegeau aurolacii ce le scosese ursul la iveală, era o pereche, i-am întrebat de urs şi el, fiindcă ea vroia să intre în vorbă, i-a scrurtat-o cu un „Taci!” şi „hai!”, no. acuma te miră nu ursul, că iese în toată ziua în oraş şi că e atît de… civilizat, ci oamenii, trec unii, vin de la lucru, nici măcar nu se opresc să se uite la el, îi aruncă o privire şi merg mai departe. din comentarii; mergeau doi, unul zicea, „Zic, uite ce cîine mare, E ursul, în pula mea!”

abia m-am întors de la plimbare. dacă pînă acum am admirat urşii, azi am simpit şi altceva. încă simt. am ieşit mai devreme, la coşul de lîngă noi nu era, am mers la cel

de ieri, parcă ne-am dat întîlnire, am ajuns odată, venea el, veneam şi eu, s-a speriat şi a fugit, pe lîngă pădure, pe margine, primul rînd de copaci, în deal, dar deodată s-a oprit, brusc, şi a început să fugă în pădure – de data asta m-am îngrozit: era un urs bătrîn de tot, în tomberoanele de mai sus, mi s-a oprit circulaţia sîngelui, m-am apropiat de el şi l-am fotografiat, de mai multe ori, l-am privit pînă am obosit, apoi iar l-am fotografiat, de la un metru, s-a speriat şi a fugit în pădure – m-am dus să văd dacă nu s-a întors la coşul celălalt ursul de vîrstă medie – cînd am ajuns înapoi, ursuleţul încerca să se apropie de tomberoane, da’ se pare că se teme de ăla mare mai tare decît mine – fotoaparatul a înclinat, n-a mai vrut să-şi facă treaba, m-am pornit spre casă, în drum, adică la tomberonul de lîngă noi era un urs de data asta supărat – fugise toţi oamenii, m-am apropiat de el şi am încercat să-l fotografiez, a hîrîit, e şi acum în tomberon, e mai mare decît cei de pînă azi şi mai mic decît cel de partea cealaltă a Răcădăului, cafeniu deschis, nu negru închis, a venit şi K şi l-a văzut şi ea pe ăsta de pe Molidului, da’ n-am stat ca de obicei, eu îi vizionasem destul, pentru azi, el n-avea aiere de vedetă, iar ea are mîine comisie la psihologie, ca acum e doar la şcoală, are ore de sociologie, psihologie, drept si nu mai ştiu ce. am facut fotografiile de la KLU, 9 aprilie, Peleş+Pelişor Tu ce mai faci?

De fiecare dată K & Ski le iau ceva urşilor: pepeni, biscuiţi, ciocolată. Urşilor le plac foarte mult dulciurile. De

multe ori când le făceau poze, urşii veneau singuri şi le luau biscuiţii din buzunare.

Expertul urşilor e domnul Vio. El îi studiază de vreo opt ani, iar de trei ani s-a făcut şi fotograf, să aibă la ce se uita iarna când urşii se duc la culcare. Îi cunoaşte la sfârşitul sezonului aproape pe toţi – le dă şi nume, ştie care prin ce zonă circulă, ce năravuri au. Chiar dacă şi urşii îl recunosc, Vio e uneori prea îndrăzneţ pentru un om normal. De exemplu, când vrea să facă o poză de foarte aproape, el se bagă sub tomberon, iar când ursul vrea să iasă – el – pac!, o poză.

Vin foarte mulţi turişti, ziarişti străini să filmeze, să vadă urşii. Cu ăştia Vio îşi face businessul. Le vinde poze. Fiindcă majoritatea se tem să se apropie de urşi şi nu ar vrea să plece fără măcar o poză.

În fiecare noapte când ieşeam cu Ski & K la urşi hohoteam când vedeam vreun cretin care vroia să facă poze urşilor de la vreo 50 de metri. Desigur că nu ieşea nimic – în cel mai bun caz – pete negre.

Şi Ski le pune nume urşilor, dar nu le zice la nimeni. E un fel de secret al prieteniei lui cu urşii. Unuia foarte prietenos, care venea singur la tine şi te căuta prin buzunare, i-a pus numele Bolându.

Îţi vine greu să crezi că sunt braşoveni care n-au văzut niciodată urşi. Şi totuşi sunt mai mult de jumătate de oraş. Sunt sigur că dacă, printr-o minune, cineva ar pune un preţ în preajma tomberoanelor pentru vizionarea urşilor, ăştia, cretinii, ar veni primii.

Când eram în Chişinău dăruiam prietenilor câte un ursuleţ de pluş. Ai şi tu o colecţie. Ca o minunată experienţă, mai târziu, acum, m-am împrietenit cu urşii adevăraţi.

Toate par halucinatorii, par a fi neadevărate. Oricum, am observat că lumea s-a obişnuit să înghită în primul rând falsul, minciunile, iar lucrurile adevărate nu le înghite. În încercarea mea de-a mă lăsa de caleosa & travcă drumurile m-au ajutat să uit. Locurile pe care mergeam să le vizitez erau asemănătoare cu alea pe care le vedeam în galiunicele mele. Altfel, cred că aş fi înnebunit. Căcatul de afară era prea mult, prea puturos.

În fiecare zi să vezi aceeaşi realitate, s-o conştientizezi, să vezi cât de căcat eşti. Să pronunţi zilnic aceleaşi cuvinte: ’neaţa, ’na ziua, ’na seara, salut, servus, pa, noapte bună, îmi pare bine, pardon, scuze… Să faci aceleaşi lucruri de căcat: papa, caca, pişi, fucka şi altele mai de căcat, să vezi aceiaşi oameni cu cap pătrat şi cu moravuri alese, să-l vezi zilnic pe premierul prostiei Năstase sau pe Bush la TV, să asculţi aceeaşi muzică, să ai aceleaşi gânduri…

Am avut câteva luni fără nici un fum de gangea, fără nici o pastilă. Bine, din drogurile oficiale. Mă drogam doar cu tutun, cola, cafea. De astea cred că nu voi putea scăpa niciodată. Boram zilnic, zilnic te visam. Fără tine era pizdeţ. Aşteptam să mă întorc în Clujul ăsta jegos, să te întâlnesc, să te înjur: lasă-mă-n pula mea-n pace, nu mă

mai înnebuni...

67. Căcat şi tehnici de căcare

În căminul XVI poţi vedea uneori cât de departe poate merge dezumanizarea. Coridoarele sunt pline de chiştoace, de sticle sparte şi tot ce vrei – chiloţi, cursuri, sutiene, prezervative folosite, pâine mucegăită şi tampoane.

Cele mai reprezentative sunt însă WC-urile şi duşurile comune. WC-urile sunt pline de băltoace de pişat, de căcaţi. Câteodată apa jegoasă de la duşuri e împiedicată să iasă, căci canalizarea e blocată de vreun deştept cu pungi. Aşa că apa se scurge la început pe hol, la WC-u, apoi se răspândeşte pe coridor.

Cu timpul, cei cazaţi îşi pierd simţurile – am avut un cunoscut care se ducea la WC-u cu picioarele goale. Nu-l interesa dacă va nimeri cu vreun picior în căcat, că în băltoacele cu pişat e imposibil să nu calci. Tipu’ era la regie, viitor regizor & actor.

Într-un an am avut un vecin de cameră – Zoro, român din Ucraina. E un tip tare simpatic. E de vreo doi metri şi ceva şi nimeni nu se poate întrece cu el la râgâit sau băşit. Cu un râgâit de-al său Zoro trezeşte şi morţii pentru patrie. Îţi dai seama, să bagi un joint şi să auzi un râgâit asemănător cu ţipătul de moarte al lui King Kong. Fiind vecini, am avut ocazia să cunosc mai multe istorioare, să asist la unele reprezentări live cu el.

Odată eram cu băieţii la fumat şi deodată de pe scări:

prrrrrrrrrrrrr… prrrrrrrr… prrrrrrrrrrr…, un băşinoi din alea că şi câinii încep să urle, crezând că-i sfârşitul lumii.

La început a apărut Zoro, mai scăpând şi câte-o râgâitură, iar la vreo trei metri venea şi iubita lui şi ea zâmbăreaţă şi mândră de isprava iubitului. Iubita lui Zoro e de vreun metru jumate, ajunge cam până la pula lui. Umblă întotdeauna în rochii minuscule de sub care i se văd chiloţii băgaţi în cur sau curu’ gol.

Altădată Zoro se făcuse varză, se dezbrăcase în pula goală şi a ieşit la plimbare pe coridor. Ceilalţi patru colegi de cameră s-au tot chinuit vreo oră să-l care înapoi în cameră. Când încercau să-l tragă de mâini, Zoro poc!, cu curu’ pe jos, prin băltoacele de pişat pline de chiştoace. Murea de râs, se tăvălea – la propriu – prin pişat de râs. Se simţea bine băiatu’ şi nu înţelegea de ce e cărat cu forţa. Până la urmă au reuşit să-l care, când pe jos, când pe sus.

Zoro mai face faze haioase şi când e treaz. Odată cineva a bătut la uşa lor. A auzit da şi a intrat. Răspunsese chiar Zoro, foarte zâmbăreţ, în timp ce-şi rădea părul de la pulă.

Un alt hobby de-al lui era să zbiere pe geam: câteodată sunetele emise la futai, câteodată pur şi simplu muie la toată lumea. Dar cel mai haios era cum vroia să agaţe de la geam gagicile ce mergeau pe stradă: fă, pizdă, un’ te duci? Vină-’ncoa să ne futem! Majoritatea mergeau grăbite mai departe, dar mai erau unele care se opreau, tentate de propunerea generoasă a lui Zoro.

De altfel, pe Zoro cred că măcar vizual îl cam ştie tot

Clujul. El face parte dintr-o categorie de aleşi: nebunii Clujului. Pe lângă pârţurile şi râgâiturile lui pe stradă, Zoro se mai remarca şi prin vestimentaţie. Umbla uneori îmbrăcat într-un costum de-al trupelor speciale ruse, asortat cu o pălărioară neagră cu secera şi ciocanul. Le provoca unora tremuriciul când îl vedeau. Dar era cel mai fain să-l vezi iarna, când umbla de obicei într-o scurtă de piele descheiată. Sub scurtă era în pielea goală. Când îl vedeai credeai că eşti într-un film absurd. Odată a intrat în cantina Hasdeului îmbrăcat aşa şi neavând timp să mai stea în rândul măricel, s-a dus direct la bucătăreasă. Desigur că nimeni n-a protestat. Bucătăreasa însă când l-a văzut a rămas mască, şi-a scăpat o farfurie cu felu' doi pe ea.

Zoro pe cât de mare era, pe atât de inofensiv, chiar căuta fazele stupide. Odată l-am văzut urcând scările, cu pârţurile şi băşinile tradiţionale. Faţa îi era tocată, era plin de sânge. Nici măcar nu se ştergea. Zâmbetul nui dispăruse.

Într-un an când mi-am băgat pula-n Cluj şi am tăiat-o la Bucureşti, în camera în care trebuia să stau cu Fane şi Kopkilu au mai venit Ţâţă, care-şi cumpărase locul în XVI de la Buru şi apoi în locul meu a apărut şi Duţă. Era ultima cameră a căminului, ultima ca număr şi calitate. Erau pereţii crăpaţi în aşa hal încât se auzea şi se vedea tot ce se întâmplă în camera vecină. Iniţial primisem o cameră la etajul trei, dar după vreo săptămână după venirea lui

Tataie camera s-a umplut de nu mai puteai rezista. La început s-a mutat la zece Kopkilu, l-a urmat Fane, apoi eu. M-am scârbit de naţionalismul moldovenesc şi m-am dus cu romicii la 10.

Tataie şi-a cerut scuze, după, l-am înţeles. Şi el stătuse vara într-o cameră asemănătoare, acum nu-i mai putea da afară pe ăia cu care a locuit împreună, iar pe ăia îi mai urmaseră şi amici şi amicii amicilor lor. Până la urmă chiar şi Tataie s-a mutat de-acolo în alt cămin. Sunt toţi nişte pidari, mi-a zis, nu fi supărat pe mine.

Ţâţă era mai ciudat, Fane în fiecare zi de-abia se abţinea să nu-l bată. Ziua în general dormea, iar noaptea se apuca să gătească, hodorogea, trântea uşile şi obiecte pe jos. Era budist şi visul lui era să se mute în India. Citea numai căcaturi budiste şi învăţa japoneza. Cineva, după ce m-a văzut că l-am salutat odată pe Ţâţă, m-a întrebat: asta ce e, băi, fată sau băiat? I-am răspuns că nu ştiu. Ţâţă îşi căpătase porecla când într-o zi Kopkil îl văzuse dezbrăcat. Avea nişte ţâţe adevărate, de femeie. Kopkil a stat vreo oră la WC-u să borască. O vorbă ce s-a clasicizat în camera aia e: du-te-n pula mea şi fute-l pe Ţâţă între ţâţe!

Duţă, care venise în locul meu – era un bou. Într-o zi când discutau despre tehnicile de căcare, Duţă s-a desconspirat. În XVI fiecare-şi are stilul propriu de-a se căca. Unii se cacă normal, dar asta nu înseamnă că-s normali. Ei se aşează pe colacul pişat, murdar de căcat. Alţii se cacă normal, dar cu colacul învelit cu hârtie igienică, să nu se murdărească.

Cei mai numeroşi sunt care se cacă cu picioarele pe budă. Unii nimeresc cu căcatul în WC-u, dar sunt şi din ăia care nu nimeresc. Sunt care se pun cu picioarele pe colac şi se cacă pe capătul lui. Sunt şi din ăia care se cacă peste capacul budei. Sunt şi care se cacă alături de budă, pur şi simplu. O parte îşi lasă căcatul la duşuri, îţi dai seama ce mişto e când cineva face duş şi un căcat se descompune cu apă fierbinte! O parte se cacă în cămările de la capătul coridorului. Unii se mai cacă la bucătăria comună. E haios să te duci dimineaţa cu ibricul să-ţi faci o cafea şi să vezi un căcat pe aragaz şi pişatul de pe colţurile camerei care se adună într-o băltoacă puturoasă plină cu muşte şi resturi.

O parte se cacă numai la facultate, unde condiţiile sunt asemănătoare, dar măcar se face curăţenie din când în când. Şi la WC-urile facultăţilor sunt urme ale degetelor de căcat pe pereţi, dar nu se ştie dacă treaba asta o fac studenţii sau profesorii. Cred că şi – şi. O parte se cacă numai când merg în vizită. Ăştia când ajung la cineva zic: scuză-mă, pot să mă duc până la baie? Alţii se cacă pe-afară pe unde-apucă, printre copaci, cămine, maşini. O parte se cacă numai în baruri – cu toate posibilităţile de căcare descrise mai sus. Asta e ceea ce se numeşte căcatul tradiţional al celor din XVI, a studenţimii – viitorul ţării, care ţară?, dar mai sunt şi căcaturi moderne. De exemplu un cunoscut îmi povestea că odată când toţi dormeau, a intrat cineva străin, beat pizdă, s-a dus în mijlocul camerei, şi-a dat pantalonii jos şi s-a căcat. Toţi ăia din cameră erau

masivi, puteau dintr-un şut să arunce căcăciosul pe fereastră, dar pur şi simplu luaţi prin surprindere n-au reacţionat nicicum, nici nu-şi dau seama dacă ceea ce se întâmplă e real sau dacă visează doar.

Duţă avea un stil propriu de căcare, cel puţin eu n-am mai auzit de aşa ceva înainte. El îşi dădea pantalonii pe craci, îi aşeza pe marginea budei şi se aşeza cu jumate de cur pe ei, se căca, trăgea apa şi se spăla pe mâini cu apa ce curgea în budă. Uite că şi căcatul, nemaivorbind de viaţă, e un performance în XVI!

O metodă modernă de căcat se practică în căminele din Chişinău. Te caci într-un ziar, îl pui la uşa cuiva, îl aprinzi, baţi la uşă şi fugi. Prima reacţie a celui care deschide uşa e să stingă focul, aşa că din toată puterea calcă pe ziarul aprins. Căcatul sare desigur pe picioarele zdrobitorului de căcat şi pe pereţi.

Majoritatea îşi combină procesul de căcat cu încă vreo ocupaţie. Kopkil îşi lua un teanc de reviste porno şi sta la WC-u de la jumate de oră-n sus. Era plin acolo de ziare de toate felurile, de la *ProSport*, cel mai citit în astfel de ocazii, la *Piaţa de la A la Z* sau *România Mare*. Mai sunt şi artişti în timpul căcării. Ăştia se duc cu marcherul la WC-u. Apar astfel pe pereţi şi uşi tot felu' de poezii, de desene. Apar şi inscripţii antiungureşti, antiromâneşti, antibasarabeneşti, sociale, culturale, rasiste, literare, comerciale etc. Buda în XVI e un fel de tribună a poporului. Dacă vrea cineva să zică ceva – să se ducă la

WC-u şi să se exprime liber!

Mai apar şi reclame, gen: vând ţigări la preţul…, în cam… Se văd reclame şi la camerele unde se vând prezervative, pâine, băutură, dar şi femei. Am văzut un anunţ cu: vând femei, bune şi naşpa, scumpe şi mai ieftine, slabe & grase, toate studente, la cel mai bun preţ al zilei. Mai e reclamă şi la xerox, la imprimări, la tehnoredactări, la referate, cărţi, CD-uri, papuci, haine… Toate activităţile umane le găseşti în XVI.

Dar sunt şi o mulţime de anunţuri ale homalăilor, gen: sug pula gratis!, sau: posesor al unei pule de 25 cm, caut partener pentru muie şi sex anal, întrebaţi de Ghiţă, camera…

Cei care pun cel mai mult suflet în activitatea lor sunt ăia care scriu cu căcat. Budele din XVI sunt pline de astfel de artă de căcat. Mai e şi artă naivă de căcat – făcută de ăia care pur şi simplu n-au nici hârtie igienică, nici ziare şi atunci se şterg cu degetele, iar degetele – de pereţi sau uşă.

Dacă vrei să rămâi singur în XVI, de-asemenea te duci la budă. Sunt unii dornici de singurătate care stau mai mult la budă decât în cameră sau în oraş. Vorba lui Fane: bă, noi nu stăm în Cluj, ci în XVI sau pe Piezişă.

Unii din XVI îşi trăiesc orgasmele în budă. Zilnic se aud gemete şi plescăituri din budă, ţipete de extaz printre căcaţi. Asta da dragoste, să te fuţi în căcat! Nici Eminescu nu şi-ar fi imaginat aşa ceva, chiar şi în ultimul lui stadiu. Majoritatea îşi trăiesc orgasmele singuri la budă, merg

acolo pentru a trage o labă cinstită. Aşa că pe uşi, pe jos, e plin de spermă peste căcat. Şi nu e o chestie de viciu, ar fi prea uşor de rezolvat totul, hai să zicem că e cam 50 la sută – e vorba de singurătate infectă, de neputinţă, disperare combinate cu mizerie. Sunt tot felu' de copii subnutriţi de ţi se taie răsuflarea, care merg ca şi cum i-ar bate vântul. Ăştia sunt condamnaţi la labă veşnică.

Pe lângă futaiul la budă în XVI se mai practică şi futaiul la duşuri. Sunt opt cabine de duşuri, desigur fără perdea sau uşi. Te duci să faci un duş, iar alături de tine e un futai în toată regula, cu schimbări de poziţii, muie, sado-maso, toate alea. Unii îşi iau cearşafuri, să nu intre alţii peste ei, alţii nu se mai sinchisesc să pună cearşafuri, se fut aşa, chiar le pare mai interesant aşa – să te fuţi când cineva trece pe lângă tine. Futaiurile la duşuri înseamnă şi comunicare – uneori într-o cabină vezi mai mulţi de doi, nu-i bai, numai să se înţeleagă bine.

Locul cel mai mişto de futut din XVI e însă acoperişul. Urci pe acoperiş şi ţi se duce crâşa. Din păcate după ce se rupe uşa, se sudează imediat peste câteva zile, astfel că trebuie să acţionezi rapid. Sunt cretini care atunci când văd că uşa e ruptă urcă pe acoperiş şi zbiară de-acolo la prieteni, la cei de pe stradă. Aşa află şi portarul că iar calea spre cer e deschisă şi cheamă sudorii.

Scrof spunea că s-a futut şi el pe acoperiş, dar nu pe XVI, ci pe A III sau pe A IV, care-s doar de patru etaje, astfel că acoperişurile lor se văd ca-n palmă din XVI. Ce mai râdeam de Scrof: bă, Scrof, te-a văzut tot căminul XVI

când te-ai futut!

Lui Fane îi place să se fută la natură, a dat muie amatoarelor sale prin toate tufişurile Hasdeului. Când afară e frig se duce şi se fute în bucătăriile din căminul de familişti XVII.

Ce să mai vorbim? XVI e un fel de mică Românie! Are de toate pe lângă mirosul său specific de căcat. Pe post de preşedinte e portarul care se plimbă noaptea pe coridoare cu un cuţit mare în mână. Oare cât o s-o mai ducă?

68. Pull!

După câteva luni de lomcă, de dezintoxicare, primul lucru pe care l-am făcut cu prietenii în trenul în drum spre Cluj a fost să ne rupem şi cu alcool şi cu travcă.

Ăia care trebuiau să mai stea cu noi în compartiment ne-au înţeles rapid intenţiile, aşa că au tăiat-o în altă parte. Pentru început am băgat o travcă, aşa, pentru încălzire. Automat toţi au început să râdă şi să-şi deschidă genţile şi rucsacurile de unde se iveau la vedere sticle cu vodcă, vin & coniac.

S-au dus sticlele de vodcă, apoi de vin şi coniac. Prof a ieşit primul la borât. L-a urmat Zdubu, apoi Allbe. Scrof stătea crăcănat şi râdea de ei: bă, borâcioşilor, v-aţi dezvăţat să beţi? Hai toarnă blea cineva că mă arde gâtul de sete!

Copacii de pe geam deveneau tot mai lichizi, apoi s-au pierdut cu totul. Era doar un joc al luminilor, al culorilor ce

se întrepătrund continuu, ce te lovesc în ochi şi apoi se retrag.

Scrof şi-a ridicat capul spre tavanul compartimentului apoi brusc a săltat şi din el a izbucnit un jet de borâtură. Jetul nu se mai oprea, i-a umplut cizmele prietenei lui Zdubu, albul pantalonilor lui Allbe s-a transformat într-o culoare incertă, roşiatică, cu bucăţi de bunătate de mâncare şi lichide intestinale combinate cu vin, coniac. Zdubu s-a ridicat să-l bată pe Scrof, dar toţi au început să-l convingă: lasă, lasă, aşa-i el, mai scrofotină, dă-l în mă-sa, e beat pizdă, nu ştie ce face. Toată podeaua din compartiment e acoperită cu un strat gros de borâtură, sunt stropite şi banchetele şi pereţii.

Pe Scrof îl doare fix în pulă de toate astea, şi-a dat capul pe spate şi sforăie mulţumit, din când în când mai scăpând câte-o băşină. Hainele lui au rămas curate, a avut grijă să nu se stropească.

Ieşim cu toţii pe coridor, pute pizdeţ. Mergem pe rând la WC să borâm. Borâtura lui Scrof a fost pe post de stimulator.

Vine controlorul, se sperie de ce vede şi vrea să-i dea o amendă lui Scrof. Las’ dom’ controlor că e student şi el săracu’, s-a scăpat la băutură, curăţim noi cumva… Şi Prof scoate o sticlă de coniac şi-i toarnă. Controlorul dă rapid paharul peste cap şi: da, dar… Prof îi mai toarnă. Las’ că facem noi ceva, aveţi o mătură? Controlorul dă din cap, Prof îi mai toarnă, controlorul dispare. Apare cu o matură. Îi mai turnăm o tură şi intrăm în compartiment. Scrof se

strâmbă, se trezeşte, se beleşte în jur: ce pula mea, blea, zice şi se ridică mergând spre geam. Îşi descheie şliţul, scoate pula şi se pişă pe geam. Aruncăm mătura în el şi ieşim din compartiment.

Tragem un haş, ne întoarcem cu faţa spre compartiment, râdem până încep să ne doară maxilarele şi ochii. La un moment dat Scrof se trezeşte. Priveşte năuc în jur. Şo za huinea, paţanî?, ne întrebă. Ce bâc a borât aşa? S-a şi pişat ca o vacă, adăugăm noi. Marş, scrofotină şi mătură pe jos, dacă nu vrei şi o amendă.

Când ajungem în oraşul minune Cluj, toţi suntem rupţi. Cel mai sobru e Scrof, singurul cu pantalonii neborâţi, doar un pic stropiţi cu pişat pe craci. Alături de el e Allbe care a avut pantaloni albi când a urcat în tren.

Pidarule, o să iei pizdeală şi dup-aia am să te pun să-mi speli blugii. Scrof e serios, are o râlă de gânditor: calmează-te, măi, se mai întâmplă, ce, tu n-ai borât niciodată, nu te-ai făcut niciodată de căcat? Tot asta-i huinea, blea…

Ajungem în XVI, Prof îşi lasă bagajele şi urcă la noi. Avem acum un caliian pizdos, un fel de narghilea specială, pentru travcă. L-am împrumutat de la o prietenă care lucrează la un magazin cu suvenire. Ăsta da suvenir! Punem apă în el, ca să se răcească fumul, punem şi iarba şi caliianul începe să se rotească de la unul la altul.

Afară apare un soare roşu, norii sunt vineţii. Acum zburaţi, zice Allbe şi cade pe un pat.

Dacă arde becul, de ce mai apare soarele?, se întreabă Scrof, de ce din robinetul fierbinte nu curge apă fierbinte?

Scrof, iar ţi-e rău, îl gruzim noi. E apă rece la robinet ca să-ţi bagi tu capul, acum când ţi-e rău. Vai, Scrof, bagă-ţi repede capul, altfel poate leşini.

Scrof îşi bagă capul în chiuvetă şi face bulbuci. Râdem de ne dau lacrimile, dar când Scrof îşi scoate capul îl privim liniştiţi. Îi simt apa ce-i intră în ochi, obiectele ce se dilată prin perdeaua de apă, îi simt apa ce îi curge pe gât, pe jos. Scrof, chemăm ampulanţa?

Apoi fiecare cade în desenele lui animate.

69. Aleargă Lola, aleargă!

În Cluj a urmat o rupere totală de câteva luni. Zilnic program special: tablete, iarbă, alcool. Adormeam fumând, pur şi simplu capul îmi cădea pe masă. Ne împrietenisem cu nişte gagici, alea se rupeau şi mai şi ca noi.

Mă întâlnisem chiar din primele zile la întoarcere cu ele. Mergi cu noi la un film? Merg! Atunci hai până într-un gang să ne pregătim de cultură, nu? Au scos acolo o cutie de chibrituri plină cu iarbă, au făcut o ţigară, am tras-o şi vizionare plăcută! Aleargă Lola, aleargă, nu te opri că ne buşim, aleargă că ni se duce crâşa!

Ne simţeam mişto cu gagicile alea, nici nu trebuia să le futem, le futeam doar pe alea pe care le aduceau. Cam

pe-atunci, cred, descoperisem două tehnici de curnit cu bulibuleatorul. Una: o sticlă cu fundul tăiat, băgată aproape în întregime în vana plină, doar cu gâtul afară, unde pe folie era iarba. Aprindeai iarba, ridicai sticla. Tot fumul intra în sticlă. O apăsai iar în apă şi trăgeai, mai bine zis lăsai fumul să-ţi intre-n tine. Altă tehnică era copia primei, doar că în loc de vană se putea folosi o găleată cu apă.

Când băgai aşa în tine simţeai cum fumul parcă îţi intră direct în cap, că până la a te ridica de deasupra vanei erai altul, deveneai uşor, deveneai pasăre, totul era excelent, o înţelegere totală a lumii şi a obiectelor din jur. Nu ştiu de ce, ba ştiu!, cred că lampa care trebuia frecată ca să apară ginii sau ginul nu era nimic altceva decât un bulibuleator, sau o variantă de-a sa. Ce vrei, omule? Vreau palate! Poftim! Ce mai vrei? Să câştige meciul Dinamo Kiev! Poftim! Să plece Flocea de la Dinamo! Na, poftim! Să fiu cel mai tare! Eşti! Să trec de toate restanţele! Să fiu cazat în XVI! Să ajungă apa caldă până la X! Să moară toţi imbecilii care trimit pe alţii să lupte pentru căcaturile lor de idealuri futute! Na, poftim!

Şi apoi, buf! Încearcă dimineaţa să-ţi explici că totul nu e atât de pizdos, că libertate de fapt nu există, că eşti un simplu ratat, pierdut, ţi-o spun asta şi prietenii în momentele lor de sinceritate, că eşti singur, întotdeauna singur într-o rumoare continuă în care fiecare vorbeşte singur şi nimeni nu-l ascultă, în care toţi se bombardează într-o veselie fiindcă aşa li s-a sculat lor în somn şi poate

că aşa se va înfăptui şi în realitate.

Pe una din tipele pe care le aduseseră gagicile noastre o agăţasem, ca să nu mai pot scăpa apoi de ea. La început îmi spunea ceva de genu': ştii, eu am să mă fut doar după căsătorie şi bla-bla-blea. Îmi futea buha cu faze din astea. Eu eram tot timpul rupt, nu prea o băgam în seamă. Putea să spună orice. Însă femeia nefutută nu se simte femeie, aşa că într-o dimineaţa tipa mi-a spus că am dezvirginat-o. OK, am zis, nu ştiam, crezusem că doar te-am futut.

Se şi simţea căsătorită cu mine, cu mulţi copii şi nepoţi şi alte faze de tot căcatul. După ce-mi sugea pula îmi spunea cât de tare mă iubeşte şi din astea. Pe mine mă durea în pulă de vorbele ei. Îmi combinam pastilele şi ştiam că azi nu beau alcool dacă nu vreau să zdohnesc, apoi după vreo două zile de pastile ştiam că trebuie să trec pe gangea şi pot să beau şi alcool, dacă vreau. Memoria mea era absolut goală, totul era aruncat la recycle bin apoi şters şi de acolo. Putea cineva să-mi vorbească ore întregi şi eu să zic: da, da, în timp ce eram în zone halu, zona curăţeniei mintale. Ceea ce mai auzeam de iubire, mi se părea doar că e bulit radio, nu dau doi bani pe scârboşenii d-astea lacrimogene. Astea pot să sensibilizeze doar babele.

Băieţii erau oarecum miraţi să mă vadă cu aia, la fel şi gagicile, că nu era de nici o culoare. Până la urmă fumase şi aia cu noi. Şi a aflat ce făceam noi când mergeam la baie. Desigur că a zis că a fumat acum prima oară. Toate

se întâmplă prima oară. Azi. Şi mâine iarăşi e prima oară. Cam aşa: ne mai futem iarăşi prima oară?

Tipa aia mânca la căcat de-nnebunea toată lumea. La greu. Plus că mai avea şi alte prietene din aceeaşi categorie, nişte proaste pe post de mesageri, că atunci când vroia să spună ceva da' nu ştia dacă e cazul, îşi punea pizdele să zică. Sau să întrebe, sau să transmită mai departe.

Într-o zi am primit un bilet de la tine. Te aştept sau aşa ceva. Încă te mai uram. Imaginea ta mi le dădea pe toate peste cap. Băgam pastile filingoase, vorba lui Andrei Gheorghe, şi intram în altă dimensiune. Te găseam acolo.

Într-o zi când ai venit la mine, a venit şi aia, asta apropo de faze de căcat. Şi tot aşa. I-am dat papucii, dar ea continua să vină să-mi bage căcaturi că-s iubirea vieţii ei, după care îi mai dam o muie şi servus dragă! Îmi mai spunea că dacă nu-i aparţin în viaţa asta o să fim împreună în viaţa cealaltă. OK, ziceam.

Când a văzut că faze din astea nu ţin, şi-a găsit o altă tehnică, de-a răspândi zvonuri. Povestea la toată lumea că am dezvirginat-o şi apoi am părăsit-o, că eu aş fi un cretin şi-un narcoman şi tot aşa, căcat peste căcălău. Ne-am întâlnit după asta şi i-am zis să se calmeze, bine, mi-a zis ea, a mai supt-o o dată, ca la despărţire şi: *Larevederedrumbun*!

Mi-a plăcut să te chinui, să nu vin la tine când tu ai avut nevoie de asta. Era un fel de răzbunare, n-am putut să mă abţin. Toate astea fac parte din marele butoi de căcat.

Din fucking shit.

70. Jurnal

În fiecare zi să te trezeşti la aceeaşi oră, să te speli la aceeaşi oră, să-ţi bei aceeaşi cafea, să te caci în aceeaşi budă, să faci aceleaşi lucruri, poate-poate cândva, cineva, îţi va permite mai mult.

Să fii creştin, musulman, budist pentru că aşa te-ai născut şi asta îţi cere să fii societatea ta, până la moarte. Să lupţi în Vietnam, Iugoslavia, Irak pentru că asta ţi-o cere America ta futută. Să lupţi în Afganistan, pentru că asta ţi-o cere URSS-ul tău senil. Să lupţi şi să ucizi, să violezi, să torturezi în Cecenia fiindcă asta ţi-o cere Rusia ta înnebunită. Dar şi să lupţi în Afganistan cum fac românii pentru o Americă străină, nici măcar a mă-tii!

Să te sinucizi când devii inutil societăţii care te-a programat. Să fii născut în URSS şi să te trezeşti că ţara ta nu mai există, pentru cine să mai lupţi, pentru cine să faci zilnic aceleaşi lucruri? Pentru cine să ucizi? Pentru cine să te sacrifici? Să te trezeşti că Dumnezeul tău e demult putred sau pur şi simplu nu există.

Până la urmă toate duc la acelaşi lucru. Tu eşti un simplu conductor al unui sistem care până la urmă se buşeşte, chiar dacă se numeşte URSS, UE, USA. Sistemul te face să te crezi liber când eşti de fapt condus cu ochii închişi. Sistemul te face să crezi că tu singur ţi-ai ales ţigările, casa, femeia lângă care eşti şi pe care o fuţi. Şi

când dai din cur pe femeia ta, cineva îţi programează şi îţi numără vibraţiile. Gata, termină, dă drumul!

Mimezi totul, când te uiţi în oglindă nu vezi nimic, fiindcă eşti o mască şi nimic mai mult. Scoţi masca şi rămâi cu altă mască, aşa până ajungi, dacă ajungi la sfârşit, ca să vezi că gata, nu mai ai nici o mască dar nai găsit în rest nimic.

Eşti o componentă a sistemului şi ca oricare componentă te poţi buşi. Uită-te pe geam, uită-te la beculeţul fiecăruia, sunt toate de aceeaşi culoare, conştientizează asta. Când conştientizezi, culoarea ta se schimbă, eşti o componentă buşită. Ori vei fi reparat, ori aruncat. Dar nici măcar asta nu e alegerea ta. Alegerea ta nu există. Toţi vor să te dea la fund şi apoi să-ţi plângă de milă.

Filmează la aceeaşi oră în câteva zile aceeaşi stradă. Lucrurile se vor repeta. Aceiaşi paşi, aceiaşi oameni, aceleaşi acţiuni.

Cineva la ora asta mănâncă, cineva lucrează, cineva se fute, cineva se cacă. Mâine va fi la fel, poimâine la fel, toţi mimează libertatea.

Piesă cu piesă se buşeşte şi sistemul. Sistemul e întotdeauna în plină buşeală. De vină sunt beculeţele virusate. Nu mai ştii când să te trezeşti, când să-ţi bei cafeaua. Apoi lucrurile se reorganizează, dacă ai răbdare. Iar faci aceleaşi lucruri la aceleaşi ore, contactezi aceiaşi oameni, dar inevitabil într-o zi îţi vei da seama că ai

cancer, SIDA, poate cineva îţi va băga un cartuş în capul tău gol, poate te vei împuşca singur, poate te vei spânzura. E libertatea ta. Da?

71. Soldat Bob

Când a terminat facultatea, Bob a început să se gândească un pic mai serios la viitorul său. Viaţă de rahat, bombănea el, mă paşte armata. Lucrase mai mult de un an la lucrarea de licenţă. Prin biblioteci, la internet. Umbla zilnic cu două pungi, una mică cu toate actele, pentru orice eventualitate, şi una mare plină cu ciorne. În fiecare zi scotea şi aranja şi rearanja ciornele. În fiecare zi socotea cam ce a spus şi ce mai are de spus. Socotea avantajele şi dezavantajele. Când în sfârşit o terminase, profa care s-a numit că i-a fost conducătoare s-a uitat peste ea în cinci minute şi i-a zis doar cu ce corp de literă să o listeze, ceva despre note şi gata.

Pentru asta Bob avea de gând să-i dea un Cinzano, pe care i l-a trimis mă-sa. Că s-a purtat frumos profa. Eu nu prea înţeleg cum s-a purtat frumos, dar asta e. Până la urmă, când a văzut că nimeni nu dă nimic la profi, lui Bob i s-a făcut ruşine să se ducă cu sticla, aşa că i-a luat un buchet mare de flori. Vai, nu trebuia, e primul buchet primit de la voi anul ăsta!, se sclifosea profa.

Cinzano a ajuns până la urmă la Greta, care-i adusese în schimb lui Bob o sticlă de Garonne. Probabil că Greta a vrut să bea Cinzano cu iubitul-iubitul ei.

Cam prin acea perioadă Bob a fost prima oară futut de un chiriaş. De un CFR-ist. Figura ăluia îl tot obseda pe Bob, mai ales că Greta îi tot spunea că se dă la ea. Ca să-l tachineze pe Bob Greta îi zicea că atunci când e întors CFR-istul îi trimite pusicuri şi îi face cu mâna. CFR-istul însă îi spunea lui Patrocle că Greta se dă la el şi că are de gând să o futǎ. Mai ales dacă nici măcar nu e iubita lui Bob. Că ea singură doar i-a spus, în cameră la el, când Bob era la plimbare sau la bibliotecă. Atunci, ce are?

Şi CFR-istul era foarte dubios. Îi rămăsese în cameră de la foştii chiriaşi ai lui Bob un televizor. După un timp CFR-istul l-a scos pe TV în hol, că cică n-are nevoie el de televizor, că oricum nu se uită. Când au venit foştii chiriaşi să-şi ia televizorul, au constatat că e buşit. Pe loc nu l-au controlat, că aveau încredere în Bob. Iar Bob nu ştia că televizorul e buşit.

CFR-istul mai povestea cum îi fute el gagica celui mai bun prieten. Ăia veneau împreună la el, se îmbătau cu toţii, iar când iubitul adormea, CFR-istul îi futea celui mai bun prieten iubirea vieţii. Bob nu mai ştia cum să scape de el, presimţea că o s-o păţească şi el cu Greta. Până la urmă a scăpat de CFR-ist, dar ăla nu i-a mai plătit vreo două luni nici chiria, nici cheltuielile.

Bob l-a căutat într-o zi, ăla i-a zis senin că nu-i dă nici un ban. Atunci Bob a trecut la planul B, le-a scris părinţilor CFR-istului, dar ăia n-au dat nici un semn. Bob a trecut la planul C: le-a scris părinţilor că trimite tuturor vecinilor lor câte o scrisoare în care le scrie că CFR-istul e un pidaraz,

hoţ, că nu i-a plătit chiria pe două luni. Da data asta părinţii CFR-istului i-au răspuns. Că dacă le mai trimite vreo scrisoare îl dau în judecată pentru şantajare ş.a.m.d. Şi cu asta l-au dat gata pe Bob.

Pentru a scăpa de armată, Bob avea două posibile scăpări: să-i facă mă-sa un certificat de handicapat, ori să intre la masterat. Varianta armatei era sumbră, cu ocazia asta se amuza fratele lui trimiţându-i mailuri, legate şi de CFR-ist:

Subject: killing you

Date: Wed, 28 Aug 2002 21:30:26 +0300
Forwarded message

Date: Tue Jul 16 21:59:41 2002
scapi pe draq de armata cainele e inca intreg (asta pana cand il conving pe un coleg de clasa sa-mi imprumute pusca cu aer comprimat) bah Bob cu ala de la cfr ai rezolvat-o in cel mai rau mod posibil (sau n-ai rezolvat-o) – ti-a inchis gura cu „te dau in judecata”

trimite-le macar scrisori la vecini sau fa ceva ca ma doare sufletul pe mine! Adrian!

(poti oricand sa te caci intr-o punga si sa o arunci in usa lor – macar atat)

gata

Forwarded message

Date: Thu Jul 4 22:28:39 2002

„Sper ca ti-a ajuns si prima bucata de mesaj” BOB E BOU Armata te paste Bob ba sa fiu al draq, ma cac pe mine de ras cand ma gandesc cum o sa incerci sa sari peste santuri cu cacat, tu care nai mai jucat nici un joc de echipa in viata ta; tu care nu fugi nici 50 de metri pe zi; tu care nu poti sa sari peste o amarata de balta fara sa te faci varza in cel mai rau mod posibil te ia draq acolo Bob o sa fi femeia unitatii in armata e ca la inchisoare daca n-ai grija de gaoz ramai fara el

Ba daca impartim banii te rezolv eu cu boul ala de la CFR (shi tu cum ai reactionat cand ti-a zis in fata ca nu iti mai da banii?)

Ce-am mai râs când Bob mi-a trimis şi mie mesajele astea. Mi-l imaginam pe Bob în armată încercând să-i zică sergentului că el nu vrea macaroane, nici varză, nici orez, sau piele de găină, sau... Că el vrea doar plăcinte, ciocolată şi grâu încolţit!

I s-ar fi dus dracului toată personalitatea sa construită cu migală. Parcă-l şi văd lustruind WC-ul cu periuţa de dinţi, spălând ciorapii jegoşi ai sergenţilor, caporalilor..., mâncând picioare-n cur când vrea să mediteze, borând macaroane, apoi mâncându-le încă o dată, să nu moară de foame.

Burţălăul său s-ar fi dus dracului, Bob ar deveni în armată un slăbănog şi nici n-ar mai avea timp să se care

atâta. Apoi mi-e interesant cum ar suporta batjocurile ălora ce urmează să se demobilizeze, care de plictiseală inventează noi jocuri de umilire: o găleată de apă în cap atunci când dormi, sau un ziar aprins…

Apoi şobolanii din cazărmi. Probabil că Bob ar fi traumatizat să vadă cum un bocanc de soldat loveşte cu putere căpăţâna unei jigodii. Când ar vedea asta şi-ar aminti de mami – mama şobolanilor, de tati – tatăl, bunicul, străşi străstrăbunicul şobolanilor în aceeaşi *persoană*, de fiul-tată şi frate al şobolanilor şi de fiii-nepoţi, de băieţi şi de fete…

Bob vede ieşirea din căcat printr-un bilet la loto. De vreo cinci ani, în fiecare săptămână, sau cel puţin o dată pe lună, el ia câte-un bilet cu speranţa de-a câştiga miliardul visat. Dar nimic. Loto nu e ca să câştige Bob. A câştigat doar odată, vreo cinzeci de mii şi şi-a luat de ei un suc şi-o ciocolată. În rest, tot pe-alături, nici un număr măcar. Oricum el mai speră că va veni ziua în care va veni miliardul. Şi când ajunge să se gândească la ziua aia, imaginaţia i-o ia razna. Că ar face o fundaţie pentru protecţia hamsterilor şi m-ar face pe mine purtător de cuvânt. Sau că m-ar plăti ca să-i îngrijesc hamsterii, sau că mi-ar da o sumă frumuşică, dar cu condiţia să mă las de fumat. Planuri sumbre are Bob în legătură cu mine. Când spune toate astea rânjeşte până la urechi, îşi imaginează, porcul. Dar cred că m-aş descurca, aş dresa jigodiile în aşa hal că sar ridica în două lăbuţe când aş intra în cameră şi ar zice: să trăiţi!

Dar până atunci hamsterii se fut în familie, mami cu tati, mami cu fiu, mami cu nepoţii şi alte combinaţii că mintea îmi rămâne blocată când mă gândesc la asta. Îşi trăiesc viaţa, cum zice Bob, evident făcând o paralelă cu sine. Numărul constant al şobolanilor acum e de patru, dar după o săptămână după futai devin 13-15 şi când cresc un pic Bob se plimbă pe la magazinele zoo cu un borcan într-o geantă şi cu o găleată, sperând că-i va lua cineva. Atunci apartamentul pute ca un WC-u public, ţi-e greaţă să ieşi în coridor, ţi-e frică să deschizi uşa. Că Bob a mai prins minte, oare?, şi nu-şi mai ţine toate jigodiile în cameră, ci şi pe coridor şi în baia de rezervă, amenajată acum ca o cameră specială a hamsterilor.

La un moment dat Bob a umplut şi bucătăria cu jigodii. Era o miroznă pizdeţ, blea, mai ales că în loc de rumeguş le punea ziare rupte, care atunci când se îmbibau cu pişat puţeau a mortăciune. Pe pungile cu căcaturi hamsterogene Bob le ţinea în bucătărie până se umpleau. Bob tot timpul strănută şi ia aspirine, preventiv, aşa că nici vorbă de deschis geamurile, că se face curent!

Când a dus jigodiile în bucătărie, chiriaşii dintr-o cameră nici nu mai intrau pe-acolo să-şi facă de mâncare. Când i-ai zis că pute de nu mai poţi respira şi să şi-i ducă nahui undeva, să deschidă geamurile, că nu se mai poate mânca, Greta ţi-a răspuns simplu: du-te şi mănâncă în cameră!

Cred că din cauza şoarecilor foştii chiriaşi au tăiat-o. Păcat, zice Bob, erau de treabă, stau mai mult în cameră,

mâncau în cameră, credeam că o să stea mult…

Văzusem într-o zi un reportaj despre o tâmpită din Bucureşti care avea acasă zeci de pisici, dar nu curăţa deloc apartamentul şi nu deschidea ferestrele. Aşa că puţea tot blocu' şi se infectaseră o parte din locatari. S-a ajuns până acolo că tot blocul vroia să se mute, din cauza putorii. I-am zis lui Bob că dacă va continua în acelaşi ritm sigur va ajunge ca şi tâmpita aia. Mai ales că de la o anumită vârstă neuronii încep să se ducă şi ajungi ca domnul preşedinte, sau ca optzeciştii, dacă nu mai rău.

Dar lui Bob i se pare că vorbesc aiurea când îi zic că pute sau din alea. El e oricum tot timpul cu nasul înfundat strănutând de minimum zece ori pe oră, nesimţind nici un miros şi bombănind tot timpul: ce dreacu…, am răcit?, sau e de la alergie?, să mai iau io o pastilă…, preventiv… no… Pe Bob nu-l deranjează că şoarecii aproape i-au distrus uşa, că încă un pic şi ajung la vecini prin găurile la care muncesc în perete, sau că, Doamne fereşte, put! Hamsterii put??? Daaa??? No, să fim serioşi acuma! Nu se poaaate!, mi-a zis el odată şi apoi n-a mai vorbit cu mine toată ziua, de supărare.

Aud uşa de la bucătărie şi apoi buf! Era geamul deschis!, ţipă Bob indignat să audă tot apartamentul şi eventualul răufăcător, adică eu. Cee? Se aude Greta din camera lui, parcă mestecând întrebarea. Era geamul deschis şi se face frig la hamsteri!, repetă Bob şi mai nervos.

În afara putorii de pişat de animal, în apartamentul lu'

Bob mai e adesea şi un iz de căcat uman. Asta se întâmplă de obicei când se cacă Bob. Nu mai poţi ieşi vreo oră din cameră, că faci intoxicaţie, îţi cade părul din nas, ţi se dublează privirea şi simţi cum parcă primeşti una peste cap. Trebuie să dovedeşti că ai calităţi de desant ca să ieşi repede din cameră, să deschizi uşa de la bucătărie, apoi ferestrele de la bucătărie şi doar atunci să te arunci ca o bombă, sau ca Boengul în WTC în cameră. Dacă nu faci lucru ăsta de kamikadze izul de căcat oricum îţi va intra în cameră, că pe sub uşă poţi băga două degete.

Şi Bob nu e singura bombă biologică. Nu ştiu cum se face, dar întotdeauna e dublat de minimum încă un chiriaş căcăcios. Ar fi o idee bună pentru terorism: să adune astfel de căcăcioşi şi să-i pună să-şi lase căcatul în faţa Casei Albe, fie ea la Moscova ori la Washington. Întotdeauna la Bob în apartament mai este vreun constipat, care lasă căcălăuri ce nu pot încăpea în gaura de canalizare sau care pur şi simplu nu-şi curăţă WC-ul după ce se cacă. De exemplu, Greta când iese din baie WC-ul e plin de căcat. Ca să nu mai vorbim de spălatul pe mâini…

Bob însă nu simte toate izurile astea de căcat. El se plimbă dintr-o cameră în alta strănutând, ducându-şi mâna la gură după ce flegmele s-au lipit deja de pereţi şi exclamând: ce dreacu…, iar alergia asta…, sau am răcit…, ia mai bine să iau io preventiv o aspirină…, no…

Când era mic Bob se spăla pe faţă cu pişat. Când făcea pe el, Bob îşi ţinea mâinile la puţulică, apoi se spăla

pe faţă fericit. Poate de atunci nasul lui s-a constipat şi nu mai poate simţi nimic. E doar un purtător de muci. Asta Bob i-a zis-o doar Gretei, iar Greta ca o amică adevărată ne-a transmis-o şi nouă. Bob a râs un pic: hă, hă, hă, apoi cu un glas iritat de parcă ar avea o furculiţă-n cur: ce?, că şi tu când erai mică te căcai la uşile vecinilor. Şi Greta înfuriată: şi ce-i? Şi ce-i bă, boule? Dacă vecinii erau boi ca tine, mă căcam la uşile lor!

Când se enervează Greta, Bob face invariabil aceleaşi gesturi. Adică: ochii în pământ, mâinile la coaie scărpinându-se uşor, tace ruşinat şi în funcţie de gradul de supărare al Gretei, o taie în camera lui, dacă e la bucătărie, sau la bucătărie, dacă e în camera lui.

Până la urmă Bob a intrat la masterat, a mai amânat un an armata. Dar oricum îşi caută de lucru, că are restanţe la cheltuieli de vreo patru milioane, plus vreo trei pentru fond de rulment, plus câteva pentru apometre, că până acum doar el nu avea în bloc, aşa că plătea toate scurgerile.

Bob a început să-şi ia săptămânal *Piaţa* şi să-şi încercuiască anunţurile ce-l interesau, deci: măturător, vânzător, paznic, muncitor necalificat. Posturile de economist picau, că nu avea experienţă – un lucru cerut, sau din cauza că n-are, zice el, calităţile cerute. Abilităţi de comunicare – n-am, dinamicitate – n-am, experienţă – n-am... Bob a umblat vreo două săptămâni să-şi facă un CV. La început i l-a făcut vară-sa, o persoană importantă la o editură din Cluj. Un CV cu litere de-o şchioapă, din care nu

se înţelegea dacă Bob e bărbat, femeie sau şoarece, dacă e CV-ul sau placă funerară sau memorială. This is:

CURRICULUM VITAE

NUME:Morari Bobyk

ADRESA:CLUJ NAPOCA, str. Aurel Vlaicu, nr 3, bl. R2, sc 5, ap 151 TELEFON:0740654110

DATA NASTERII:19 mai 1979

STUDII:Licentiat al FACULTATII DE STIINTE ECONOMICE, UNIVERSITATEA „BABES BOLYAI", CLUJ NAPOCA, sectia TRANZACTII INTERNATIONALE-2002 LICEUL TEORETIC „dr. IOAN MESOTA", BRASOV, 1997

LIMBI STRAINE CUNOSCUTE:

Engleza-nivel avansat

Franceza-nivel mediu

STARE CIVILA:necasatorit.

După ce am râs de CV, Bob s-a dus la un internet-café să-şi facă altul. Bun. După ce şi-a făcut un CV, oarecum acceptabil, i-a luat încă vreo cinci zile până a găsit în altă parte o imprimantă. Apoi câteva zile a căutat un xerox. Apoi s-a odihnit. Apoi a început să şi le ducă. Primii l-au chemat la interviu o firmă de ţigări, pentru postul de vânzător. I-au dat un test, i-au zis că-l sună şi nu l-au mai sunat.

Apoi l-au chemat la o firmă de curăţenie. A avut un interviu, i s-au spus condiţiile – 11 mii ora şi i-au făcut

cunoştinţă cu câţiva dintre noii angajaţi. Unu' care era la doctorat, unu' sau doi la master, câţiva studenţi, un muzicant – la trombon, un coregraf.

La prima zi de lucru Bob a fost dus cu echipa la o fabrică din afara Clujului. A spălat WC-uri, faianţă, gresie, parchet etc. De la 8 dimineaţa până la 7 seara. A venit acasă rupt de oboseală, cu mâinile roşii şi unghiile negre, Bob zice că de la jegul cârpei cu care a spălat budele. Da nu era aşa murdar, era mai curat ca aici, a spus el.

După asta vreo lună nu l-au mai chemat la lucru pe Bob. Azi a zis că se duce să-i întrebe de ce şi să-şi ia banii. Din cauza că a stat în genunchi cât făcea curăţenie lui Bob i s-au cam întins tendoanele şi i s-a umflat degetul mare de la un picior, aşa că atunci când merge parcă pluteşte pe ape.

Tot răsfoind *Piaţa*, Bob a găsit şi ceva de lucru pentru mă-sa şi pentru Greta. Greta oricum nu stă undeva mai mult de două luni – ieri a zis că azi îşi dă demisia de la firma unde lucrează, mi s-a părut ciudat, căci în ultima vreme ajungea tot mai târziu la Bob, credeam că şi-a găsit un amic şi la firmă.

Pentru mă-sa Bob a văzut ceva de lucru în Israel şi nu mai ştiu unde. I-am zis: băi Bob, ce eşti prost?, doar acolo e periculos, nu ştii că pe români îi pun să lucreze în zonele cu cele mai multe atentate? Că lunar aduc sicrie cu români din Israel, asta în cazul când găsesc ceva din ei după vreo explozie?

La care Bob: hă-hă-hă..., că am să-i zic lu' vaca de maică-mea să-şi facă o asigurare, că dacă moare!...

72. Snow

Mă desprind de tine, înot, mă încâlcesc în părul tău, nu mai dau de tine, ochii mi-s plini cu fum, totul devine din ce în ce mai rău, de ce dormi?, trezeşte-te, te rog, dragostea mea, cad, totul mă apasă, distanţa devine din ce în ce mai mare, sub mine sunt oraşele cu turnurile lor, sub mine-s cartierele mărginaşe cu cerşetori, cu gangsteri, cu oameni care au pierdut orice speranţă, sub mine sunt undele de radio, gata, nu mai ajung până la mine, cad, ochii îmi plesnesc de atâta întuneric, mă las dus, e o durere care te lasă praf, nu mai ai nici o cale de întoarcere, pieptul mi-e plin şi el cu nămol, braţele şi picioarele sunt înnodate, unde eşti?, am nevoie de tine, numai tu mă mai poţi aduce înapoi, oasele sunt nisip, se scurg în întuneric, e atât de rece, dar nu mi-e frig, mă rotesc, cobor, cobor înainte, soarele negru mă trage spre el, mă scurg spre el, nu mai am nimic de pierdut, trec printr-o apă neagră, îmi spală durerea, simt cum iarba îmi atinge faţa, cum cineva îmi mângâie tot timpul faţa şi trupul, sunt mai singur, mai pierdut ca oricând altă dată, îţi simt părul tău, plutesc mai departe, înainte, acum dacă te-ai trezi ar fi prea târziu. Mirosul rece, Doamne, îmi văd ochii, sunt străpunşi, albi, totul e alb, nu mai ştiu dacă stau pe loc sau cad, nu-ţi poţi da seama de nimic, Doamne nu

mai ştiu nimic, Doamne sunt singur, totul e atât de departe.

Departe.

Beznă.

Alb.

Ceaţă.

Nămol.

Dumnezeu.

Nisip.

Nimic.

Unde.

Praf.

Unde.

Niciodată.

Pentru totdeauna.

Pe masă câteva cutii de pastile goale. Cineva bate insistent la uşă. Stau întins în pat, dar nu-i nimeni să-i deschidă. Nu-i nimeni să-i răspundă. Radioul e dat la maxim. Între degetele mele o ţigară cu marijuana. Mi se aprinde cămaşa.

Apa curge din robinet pe podea. Deja papucii mi-au ajuns lângă pernă. Apa ridică patul ce arde. Patul începe să se rotească într-un vârtej de apă care vine de la robinet. Se învârteşte tot mai repede, mai repede, mai bine nu deschid ochii, e atât de frumos, apa mă înghite cu tot cu pat, mă duce la fund.

Cineva închide robinetul.

73. Tavan

Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă? Mă trezesc într-o cameră cu toţi pereţii, podeaua şi tavanul proaspăt vopsiţi. Peste tot inscripţii indescifrabile. Doar eu le ştiu. Într-o mână ţin un bulibuleator, în alta un spray de graffitti.

Respir. Aerul mă îmbată. Mă dor ochii şi gâtul. Doar geamurile sunt curate. Mă apropii de ele şi scriu. În câteva litere încălecate, caraghioase spun tot, tot ce simt, tot ce mă interesează, de ce mi se rupe, tot de ce am fost şi nu am fost în stare vreodată.

Încep să mă tăvălesc pe podea, hainele mi se umplu de culori, mi-e bine, mă târâi aşa prin cameră, încep să înot pe sub apă, ţine frate aerul, rezistă, hai, cât mai mult ţii în piept cu atât efectul va fi mai mare, ţine şi înoată, eliberează-te, de ce pula să te eliberezi?, înoată pur şi simplu, cu ochii închişi, rezistă, hai, încă un pic.

Cobor pe scări. Ecoul paşilor mei mă terorizează. Pe scară e întuneric, dar nu aprind lumina. Alerg, dar scara nu se mai termină. La un moment dat aud cum cineva tuşeşte. Sănătate, zic, şi cineva răspunde mersi. Nu ştiu de unde s-a auzit. De sus, de jos? Cred că m-am rătăcit.

Mă lipesc de tavan şi încerc să adorm. Nu mai ştiu de când n-am dormit. Doar gruzeală, pricaleală şi apoi filmul se rupe, mă atcliucesc. Simt că sunt murdar, inima mi se zbate ca un deşteptător sovietic, de metal. Aleargă un

iepuraş pe lângă mine. Travcă ai?, mă întreabă. Vezi şi tu prin buzunare. Sare de pe podea pe tavan şi-mi caută prin buzunare. Găseşte. Foc ai? Îi aprind ţigara. Trage un fum el, unul eu. Îţi dai tu seama!, zice şi începe să hohotească. Râd de mă sparg, boule, îi zic, taci odată că o să cădem. Iepuraşul râde şi mai tare. Nu mai pot, simt că imediat şi mie îmi vor sări ochii din cap şi vor începe să se bălăngănească.

Ajung la un etaj, mă împiedic de ceva, ating din întâmplare un întrerupător. Mă ţin cu mâna de o clanţă, văd chiar în faţa mea două tablouri: unul cu Karl Marx, altul cu Ceauşescu. Sub ei sunt fotografii tăiate din ziare. O poză mare cu Iliescu şi Năstase rânjind, cu câte o şampanie imensă pe care scrie NATO alături de un tricolor. Chiar alături Bush se uită în sus. Zici că-l caută pe Marx de pureci. Voma izbucneşte din mine, sare direct pe primii doi, ca să se prelingă şi pe ceilalţi.

De ce ai fugit, îl întreb. Î? Î, ce? Nimic. Ne rotim cu tavanul în jurul camerei. Simt că parcă încep să adorm. Ei, pula, zice iepuraşul. Pula ce? Doar ţi-am zis eu, dar lasă. Nu mă enerva, îi zic, de ce-ai fugit? Î? Î, ce?

Prin ochii mei închişi continuă să se mişte nişte pătrăţele mici, vopsite cu galben şi negru. Vreau să le conduc eu, dar nu iese nimic, eu nu mă gândesc la ele, nu le comand să apară sau să dispară, eu stau doar pe spate şi ele se mişcă aleatoriu, până se plictisesc şi atunci apare altceva. Jocul continuă mult timp, numai să fie muzică faină, să nu te gruzeşti, că-i naşpa tare. Uite că şi nişte

personaje de desene animate aleargă făcându-mi din ochi. Apoi linioare multe, iarăşi se plimbă pătrăţelele ciudate.

74. Ăştia

Uneori când încep să mă uit la TV, încep să mă gândesc: pentru cine există Eminem? Pentru cine există Paraziţii? Pentru cine există Andrei Gheorghe? Pentru cine există Luna Amară? Marilyn Manson? Pentru cine au existat Miller, Basquiat…

Vorba lui Santiago: ăştia… ăştia au discutat despre tine. Ăştia te-au înjurat o oră după ce în mijlocul unei conferinţe te-ai ridicat şi ai zis: ce pula mea… Oamenii sunt proşti, cretini, idioţi…

Mai mult de jumate din cei care se uită şi-l ascultă pe Andrei Gheorghe sunt nişte snobi proşti, se şi vede după telefoane. Aşa au văzut ei că e moda, să te uiţi la AG şi se uită. Iar AG le închide telefoanele şi-i roagă să-l pupe-n cur.

Toate înjurăturile Paraziţilor s-au întors de mii de ori împotriva lor, pe fiecare babă la orice colţ de stradă o poţi auzi înjurându-i de te sperii. Înjurându-i că: cum pot avea aşa guri spurcate-n pizda mă-sii băga-mi-aş pula să înjure de atâtea ori? Bagabonţi!…

Tată, avem prea mulţi intelectuali, fiecare strâmbă se crede prinţesa din poveste cu o minte sclipitoare, fiecare muist se crede etalonul inteligenţei, mă piş pe toţi. Câinele meu e Einstain faţă de intelectualitatea asta de căcat.

Culmea e că majoritatea sunt futuţi la greu şi de societate, de prieteni, î?, soţiile lor sug pula şefilor sau cui se nimereşte pe sub masă la chefuri, copiii îi urăsc, nu-i bai, ei se cred supermani, einstaini, makarenko, tot ce vrei. Tată, ei sug pula şi se exprimă frumos, ei mănâncă căcat şi zic: mi-am luat o porţie copioasă de desert, ei îşi ţin mama de mână când vecinii o fut şi spun poezii de Eminescu şi Vieru. În schimb tu eşti duşmanul numărul unu fiindcă înjuri, fiindcă le spui cretinilor ceea ce şi ei ştiu, dar nici nu încearcă să înţeleagă. Ei merg cu curul înainte şi apoi ţipă: vai, m-au futut!

Ce mă seacă ăştia. Pune-i să se fută între ei şi o să fie fericiţi. Mi-e scârbă. Uneori ţi se întâmplă că ai un prieten ca să te trezeşti alături de unu' mai deştept ca tine. Prietenii ăstora tot timpul se cred mai deştepţi unu ca altul.

Într-adevăr sunt deştepţi, *o sug din interese*, dup-aia recită în public cu mult patos poezii de dragoste. Asta se numeşte căcat, i se mai zice politică, politica s-a făcut de căcat, se va mai inventa încă vreun neologism, d-aia există intelectuali.

Pentru mine toţi cei înjuraţi, care ţipă, înjură, dau un fel de sens vieţii. Îmi arată că se poate, că nu există numai căcat. Toţi ăştia înjuraţi îţi deschid ochii, nu-ţi permit să te pierzi, să te blochezi pentru totdeauna. Îţi dau un *restart* vieţii.

Iar la TV ca la TV, se toarnă căcat peste căcat. Cel mai mare căcăcios autohton la ora actuală e Adi premierul-

minune, îl urmează de aproape Neluţă-pe-bonetă-cu-steluţă. La nivel mondial Bush face cel mai mult clăbuci, vrea să-i buşească pe toţi. America o ia razna. Are prea multe bombe şi îi pare rău să le expire termenul. Căutându-l pe Bin Laden bombardează tot Afganistanul. Şi de fapt cine e acest terorist atât de temut? E un fost fiu adoptat al Americii, care a luptat cot la cot cu americanii pentru eliberarea afganilor de trupele sovietice.

Cu ce avion a intrat Bin Laden în inima Americii? Cu un avion american. Bush desigur că are pentru toate aceeaşi replică: ăia care bla-bla-bla-bla sunt nişte laşi. Se crede mare pizdă, i-i a face cruciade, se vrea iubit de toată lumea. Şi-ar pune chiar şi silicoane pentru asta. Că şi el e un fel de Breatney Spears. Cred că s-a bulit hardul.

Am învăţat legile nescrise ale străzii, am învăţat pe stradă ce este bucuria, durerea, deznădejdea şi furia. Am învăţat ce este crima, că lucrurile sunt mai complexe decât credeam apoi că de fapt lucrurile sunt foarte simple, totul se reduce. Totul se reduce la nimic.

Apoi am înţeles că pot schimba ceva. Pot să merg în direcţii diferite, pot să scriu pe zid altceva decât am scris ieri, pot să îndrept pistolul spre altcineva, pot să fut altceva, mă pot bucura când trebuie să plâng şi pot ceva atunci când toţi îmi scuipă în faţă că sunt un nimeni.

Sunt un nimeni şi toţi sunt nimeni, cu cât sunt mai mulţi cu atât sunt mai transparenţi, mai previzibili. Cu cât mai pestriţi sunt cu atât seamănă mai mult cu o borâtură.

Şi tu eşti un nimeni, nimeni nu te crede, nimeni nu ar da doi bani pe tine, toţi se pişă pe tine. Dar tu poţi face ceva, tu poţi schimba ceva. Mintea ta e săturată de aerul ei de conservă împuţită, desfă-o, dă-o la câini, bagă un cartuş în ea, dacă e nevoie de asta. Doar tu ştii.

75. Deratizare

Mă culc spre dimineaţă. Tu dormi, din când în când râzi, râd şi eu. Ce-ai visat?, te voi întreba mâine. Nu ştiu! Mi-ai povestit doar de câteva ori nişte vise. Am rămas şocat. Ai zice că tu bagi iarbă, de ai aşa visuri, nu eu.

Mai spui câte ceva uneori prin somn. Nu înţeleg nimic. Ba, înţeleg fiecare cuvânt, nu şi ce înseamnă ele împreună. La un moment dat ridici capul somnoroasă: cât îi ceasul? 5. Ai înnebunit? Şi dormi mai departe.

Computerul e faţă-n faţă cu TV-ul, aşa că sunt nevoit să mă întorc ca să mă uit la *8 mile*, Eminem. Mă uit şi la Pink, Paraziţii cu prima lor piesă în english. E haios cât de lung poate fi un bip, un fragment de cenzură la ei. Ombladon a spus o frază care a fost cenzurată total.

Opresc computerul, TV-ul şi mă culc. Tu te lipeşti de mine. E atâta linişte lângă tine. Mă întreb oare ce visezi acum de tot râzi. Adorm, am coşmaruri despre care nu-mi mai amintesc nimic când mă trezesc.

Sună cineva la uşă. Mă uit la ceas: 9.30. Cine-n pula mea să fie? Adorm. Iar mă trezesc. Simt cum puteri pe care nu le pot controla îmi apasă pleoapele, îmi întunecă

ochii. Dormi, dormi, îmi spun, dă-i în pizda mă-sii pe toţi.

Dar uşa se deschide, văd jumate de cap somnoros umflat de Bob, apoi intră Beiz. Salut! Salut! Ce faci? Dorm. Dialoguri stupide. Mor de somn. Beiz întreabă de telefonul tău. Îi spun că l-ai lăsat acasă. Îl cere pe cel de la serviciu. Nu-l am. Să încercăm să ne uităm în agenda telefonului tău. L-am găsit. Poftim. Bei o cafea?

Mă trezesc aşa, ca din morţi. Din moarte prin moarte călcând, sau aşa ceva. Este cafea rece, ai făcut tu dimineaţa. De fiecare dată când mă trezesc găsesc cafeaua gata. E fain, e un motiv bun pentru a te trezi. Altfel: să te trezeşti să-ţi faci cafea..., să aştepţi până apa începe să fiarbă, doar după asta să-ţi aprinzi o ţigară – nasol.

Cât îmi fumez prima ţigară îi fac un ceai lui Beiz. Vorbim de tot felu' de prostii. De serviciul ei, că lucrează la o firmă de publicitate, merge la toţi cretinii să-i convingă să-şi facă reclamă. Ăia invariabil zic că e prea scump, că nu se merită, că pizda mă-sii şi tu trebuie să-i convingi. Că o să aveţi clienţi noi, o să afle mai multă lume de firma ta de căcat...

Ai lucrat şi tu la o astfel de firmă. La o editură de căcat, unde directorul e şi mă-sa şi tat-so şi frate-so într-o singură persoană. Genu' de imbecil perfect cu deviaţii serioase de paranoia, schizo şi încă ceva. Dacă te mai gândeşti că era şi pocăit! Vezi tot felu: muierile cu baticuri tot timpul pe cap, oare nici când se fut nu şi le scot?, tot timpul cu rochii negre. Asta da, îmbrăcate tot timpul ca pentru o orgie. Ăia nici măcar salariu nu-ţi dădeau, doar

un procent din sumele pe care le adunai şi gata. Plus că trebuia să le asculţi predicile lor futute. Aerul lor de superioritate mă enervează, cică se cred privilegiaţi în faţa lui Dumnezeu, asta le permite tot, muie bă.

Beiz îmi povesteşte despre cursurile pe care le-a făcut la Bucureşti. Adică trebuia să meargă şi ea cu agenţii de acolo şi să vadă care-i treaba. Zice că nu i-ar plăcea acolo. I-a plăcut în schimb culoarea blocurilor. E un altfel de mucegai decât în Cluj sau Târgu Mureş. Apoi grafurile. Lui Beiz nu-i place agitaţia bucureşteană, mie da. Te saturi să tot dai coate în Cluj când te grăbeşti undeva. Zici că toţi se plimbă, n-au ce face acasă, sau că petrec mortul. Mi-e dor de Sălăjan, de întrecerile cu maşini de acolo, de feţele mai rele, dar mai sincere.

Beiz îmi povesteşte că are doi prieteni în Bucureşti care au terminat artele şi acum locuiesc într-un garaj. Că nu-şi găsesc nici un serviciu ş.a.m.d. Despre expoziţii de pictură, grafică, nici vorbă. Vrei să ai sală – mită, vrei să ţi se vândă lucrările – mită, vrei să le prezinte cineva – mită. Vrei să faci ceva, vrei să spui ceva, frate, ieşi pe stradă, scrie pe zidurile mucegăite, desenează pe pereţi. Fă *poezii pentru pereţi*. Cică ar fi un critic de artă în Bucureşti căruia dacă-i dai mită pizdoasă, peste vreo mie de verzişori, ai succes la expoziţie, imediat devii cunoscut şi pizdos. Toţi îl ascultă, îl respectă şi-i dau mită. Dacă-i dai mai mult poate că sună vreun deputat, senator, şi ăla vine cu toată gloata lui de rude care, ca să arate că le au cu arta, cumpără lucrări. Aşa-i frate, în loc să le dai muie le

dai mită.

Problema e alta – cât de prost trebuie să fii ca să asculţi un om despre care ştii că vorbeşte de bine doar când ia mită. Şi totuşi toţi ascultă, bat din palme, mimează fericirea. Şi dă-i în mă-sa dacă-s cretini. Arată ce poţi fi tu, găseşte alte mijloace, nu încerca să te bagi în ceva putred, în ceva murdar, de căcat. Vei fi şi tu un căcat, atâta tot. Fă ceva pe bune, eliberează-ţi furia, dă-i decanului, primarului, preşedintelui, prim-ministrului un şut în cur, dacă te ajută, eliberează-te.

Ieri mă trezisem spre seară, chiar înainte de-a te întoarce tu de la lucru. Vorba lu' Fane, gagicile lucrează, da' noi stăm deampulii. Am mâncat, te-ai culcat, eu am ieşit afară, nu mai ştiu după ce. Am luat un kil de portocale şi mă întorceam la tine. De dimineaţă ninsese, la ora când m-am trezit era doar noroi.

Mă simţeam bine, aşa cum se întâmplă câteodată să te simţi bine când toată lumea se simte naşpa. La trecerea de pietoni am luat-o printre maşini şi hopa!, am păţit-o aproape ca Brad Pitt în *Întâlnirea cu Joe Black*. Când treceam printre două maşini picioarele mi s-au agăţat de ceva – am zburat peste cap ca la explozia unei bombe. Maşinile erau legate cu o frânghie între ele. Frânghia desigur că se rodea de asfalt, băga-mi-aş pula, nu se vedea, şi s-a îndreptat doar atunci când eu am ajuns între maşini. Mi-am cules punga de portocale de pe asfalt şi am înţeles şi eu ce înseamnă asfalt dintr-o piesă de Luna Amară. Cretinii cu maşinile desigur că au tăiat-o repede

mai departe. I-aş fi futut măcar una vreunuia dintre ei.

Hainele mi s-au umplut de noroi, am ajuns acasă, am aprins lumina, te-ai trezit şi: portocale! Picioarele, coatele şi coastele mi-erau amorţite. Mi-am aruncat hainele în vană şi m-am gândit cum dracu' să mă întind în pat ca să nu mă fută zgârieturile sau oasele. M-am mai gândit ce stupid am fost, să nimeresc chiar între două maşini legate între ele. Ce mă seacă faze d-astea.

Beiz pleacă: sărbători fericite! Mă întorc în cameră indecis. Să mă culc iarăşi sau ce pula mea să fac... Poate un duş. Sau la computer. De când ţi-ai luat computerul ăsta nu mai stai cu mine, îmi zici. Nu-i adevărat îţi spun eu şi mă îndrept atunci spre computer.

Sună cineva. De data asta mă duc să văd cine e. Deschid uşa şi: în faţa mea, aproape împingându-mă şi intrând în apartament, doi cretini: neaţasntemdlarazizaretresaintrmn ş.a.m.d. Unu' intră în baie, altu' mic şi scârbos, cu ochii roşii de mahmureală stă să-mi explice mie ceva, dar nu înţeleg nimic. Înţeleg că mă întreabă de proprietarul apartamentului şi-i zic numele lui Bob. Îi explic că nu-i acasă. Nu contează, că am fost şi ieri, trebuie să deratizăm. Poftim? Trebuie să facem deratizarea, că ce crezi că n-avem ce să facem? Nu a văzut afişul de la intrare? Trebuia să stea acasă, ce, noi nu avem ce face, crezi că ne jucăm? Dar poate că el nu vrea să-i deratizaţi apartamentul. Cum să nu vrea? E obligatoriu! Nu că vrea el sau că nu vrea!

Aud uşa camerei lui Bob, apare şi dispare Greta.

Borâţii se uită unu' la altu. Staţi s-o întreb pe prietena lui Bob zic. Io ce să zic, no… N-am ce să le zic, no… Io i-aş fi dat afară, da' acum ce să le zic, no?

Îl văd pe un borât cum iese dintr-o cameră. E gata asta. Asta e camera dumneavoastră?, zice şi intră, dă prin colţuri cu spray, aşa ca în joacă, apoi face acelaşi joc şi la bucătărie. Colegul lui: deci trei camere, uitaţi-vă aici, şi-mi întinde o foaie. Pe o parte e plină de ştampile, pe alta – preţuri. Trei camere: patru sute şi ceva de mii. Bine, lăsaţi-o aici şi îi voi da-o. Cum lăsaţi-o, cum aşa? Nu e destul că ne-am cărat de două ori până aici? Trebuie să plătiţi imediat, pe loc! Dup-aia daţi chitanţa proprietarului şi el vă va întoarce banii. Intră

Nuty, alt chiriaş. Boii se bucură, cred că-i Bob, proprietarul. Îi explică şi lui care-i faza. Eu deja m-am zaibit de jegoşii ăştia şi intru în cameră. Bate iar cineva la uşă.

Domnule, trebuie să plătiţi! Le explic că am doar treizeci de mii. Întrebaţi-i prietena, pe ceilalţi dacă au. Îi întreb. Nimeni n-are. Nity face cafeaua, apare somnoroasă şi Dzylan, prietena lui. Oooo!, exclamă jegurile, ce-i aici?

Erau deja la uşă, dar se întorc. Puteţi să ne daţi o gagică, dacă n-aveţi bani! Domnilor, nici chiar aşa, le zice Nity. Scuze… Dar ce facem? Stăm aici până vine proprietarul, ce, noi să plătim soluţia? Nity e lângă geam: v-aş da bani, dar eu sunt student, mâine plec acasă, ce, să vă dau banii de autobuz? El e student, ea nu stă aici, e în

vizită – arătând spre Greta şi arătând aiurea spre fereastră, stă acolo în blocul de vizavi!, explică Nity.

Că doar ţi-am arătat chitanţa, taxele!, îmi zice. Ce mi-ai arătat?, şi încep să mă enervez. Seara o fază stupidă, dimineaţa alta. Ţi-am arătat alea, alea. Băi, nu ţi-am spus că proprietarul nu-i acasă? Da, da’ am fo’ şi ieri! Ce, să mai venim o dată? Pe mine mă doare-n cur, voi aţi vrut, voi aţi spus că e obligatoriu.

Până la urmă se cară. Întreabă când vine Bob. Nu ştiu, întrebaţi-o pe Greta, că ea e prietena lui. O chem şi pe ea. Spuneţi-ne doamnă, sau domnişoară, când vine proprietarul, că am înţeles că sunteţi prietena lui. Ei…, prietena lui… no…, deja bănuiesc continuarea fazei. Greta se va apuca, după cum obişnuieşte, să le povestească că de fapt ea nu e prietena lui Bob, sunt doar amici, că ea are un iubit-iubit de nouă sau zece ani, că la toamnă se vor căsători, că e greu aşa… unu’ departe de altu’, că la anu’ se vor muta în Timişoara, no…, că acolo-i mai fain, îşi vor găsi mai uşor de lucru… Dar deratizatorii pulii i-o taie de la început: domnişoară doar nu ştim şi noi în ce relaţie sunteţi cu proprietarul, totuşi sunteţi în relaţii mai intime decât ceilalţi, nu?, când vine? Păi, pe la două, cred… Bine, o să venim atunci. Veniţi, dar Bob n-are de unde să vă plătească. Cum n-are? Noi ce-am lucrat degeaba? Vreţi să vă bateţi joc de noi, să ne fraieriţi, las’ că nu rămâne aşa…

Am ieşit din casă, am traversat prima oară atent strada, deşi înainte credeam că şi dacă mă voi arunca în faţa maşinii se va întâmpla ceva ca să rămân în viaţă. Dar

luciditatea se plăteşte. Drogat aş fi mers căzând pe şosea şi nu s-ar fi întâmplat nimic. Realitatea halu se pare că e mai puternică decât realitatea-realitate, cum ar zice Greta. Dumnezeu mai ţine la tine, a fost concluzia lui Bob când i-am zis de saltul meu de la trecerea de pietoni. Cum ţine bă dacă mă trânteşte pe asfalt?! Atunci e un avertisment!

Trec pe la Bosu, îmi povesteşte despre călătoria lui în Amsterdam. Îţi dai seama, la intrările în baruri, în ghivece creştea cânepă. Din aia, frumoasă, peste un metru! Îmi venea s-o rup şi s-o bag în buzunar! Prostituate în vitrină, biciclete ale nimănui, iarbă câtă vrei, baruri în care intri şi nu vezi nici unul neameţit, toţi rupţi, da’ varză, pizdeţ! Bosu e genu’ de om foarte serios, cu probleme de cultură, dar din când în când se zaibeşte de cultură, prea multă strică.

Mă întorc, nu găsesc nici un anunţ pentru deratizare. Bob e acasă. Bine că n-ai dat bani, că nu-i mai vedeai. Am fost la administratoare, a zis că nici vorbă de deratizare, a zis că-s escroci, să nu le permitem să intre. Greta povesteşte varianta ei a întâmplării. Zice că Dzylan a ieşit semigoală, doar cu sutien, d-aia s-au întors cretinii. Apoi mă vede pe mine şi: mă rog, în halat era, da’ din ăla transparent, se cam vedeau toate.

Aşa trece zi după zi, cu o stupiditate peste alta. Bob îşi face zilnic programări pentru a doua zi, zilnic un căcat e precedat şi urmat de altele. Zilnic se aplaudă, se dau medalii, se moare, se pişă, se aruncă flori, se dă cu banul, pe bune, viaţa e ca o manea. Patru sticle de vodcă, lacrimi

şi căcat. Asta ai vrut? Asta vrei?

76. În spatele scenei

Stăm cu Tataie în spatele scenei. Tataie trebuie să cânte în deschidere la Zdob şi Zdub. Cu cât se apropie timpul de asta, el se uită tot mai agitat prin părţi, zdrăngăneşte la chitară, se enervează, se opreşte, caută prin buzunare, scoate nişte bani. Yo, hai să luăm o vodcă, ce pula mea, să fim oameni!

Aduc o vodcă, bem direct din sticlă. Tataie începe să râdă: o, asta zic şi eu, altă treabă. Scoate un joint şi-l aprinde. Asta ca să punem punct. Sau puncte-puncte, cum vrei tu. Fumăm jointul. Întunericul, lumina galbenă se transformă în albastră, în verde, în roşu aprins. Cortina se aprinde, scaunul lui Tataie se deplasează rapid cu tot cu el în centrul scenei. Doamnelor şi domnilor – Tataie!

Tataie se ridică uşor de pe scaunul lui, ridică o mână spre public, în momentul ăsta amfiteatrul începe să se rotească, toţi aplaudă, Tataie se aşază, e ameţit: spasiba paţani!

Urechile-mi vuiesc, totul se roteşte, sunt atâtea culori. Tataie tuşeşte în microfon şi apoi începe să cânte aşa ca şi cum în fiecare clipă putea rămâne fără coarde vocale. Are o sticlă de vodcă lângă scaunul lui, între piese mai bea câte-un gât şi vorbeşte cu publicul. Nu ştiu cum rezistă. Eu sunt varză, nu înţeleg nimic, încerc să mă concentrez

asupra lui, dar nimic, doar culori ce se fugăresc una pe alta, pleoapele obosite ce cad peste ochi, dar spectacolul nu se termină nici măcar atunci, nu doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, show-ul continuă!

Cu ochii închişi e şi mai periculos, poţi cădea, pentru totdeauna.

Deschid ochii. Tataie zbiară, urlă de trebuie să mă ţin strâns de scaun ca să nu cad. Sunetele pe care le emite mă fascinează, dar şi cu efect întârziat mă lovesc, îmi piaptănă creierul.

Spectatorii se rotesc, aplaudă. În câte-un moment le văd feţele foarte clar, le văd ochii, mă cufund în întunericul ochilor lor, apoi toţi se acoperă de ceaţă, totul devine lichid, devin doar un nimic mişcător care te sufocă.

Nu înţeleg cum Tataie poate respira lângă ei, mă ridic şi mă car la baie. Borăsc.

Acum toţi stau la locurile lor. Ascultă liniştiţi, dar mişcaţi de chitara şi vocea lui Tataie. Îl văd şi pe Roma Iagupov întins pe un scaun, cu ochii închişi.

Închid şi eu ochii. Cântecul lui Tataie mă duce departe. Mi-e cald, mi-e frică, mi-e bine, mi-e frig, nu mai ştiu nimic, nu mai ştiu nici cine sunt, de unde vin şi unde mă duc. Mă fut! Totul mă înconjoară, totul e nimic, nimic nu mă sperie, nimic sunt şi eu, nimic e peste tot, blea!

Deschid ochii: Tataie mai bea un gât de vodcă, se uită la sticlă: doamnelor, domnişoarelor şi domnilor – ultima piesă! Nu ştiu cum o să mă ridic de pe scaun. Poate Tataie

o să mă ajute. Peste tot e ceaţă, ce pula mea, zici că suntem în Londra sau în Amsterdam! Huinea blea! Pe timp îl facem noi şi bla-bla. Ai înţeles povestea mea.

Cad, cad cu tot cu scaun, simt cum mă scufund, cum toţi stau în jurul meu şi mă aplaudă, comentează, îmi şoptesc ceva, ţipă, mă sperie, mă liniştesc, mă omoară, îmi vorbesc, eu cad, mă ţin de scaun, borăsc.

La un moment dat dintre toţi văd faţa lui Tataie: Yo, Yo! Ridică-te, hai să te speli pe faţă, uite, ţi-am adus un energiaizăr, o să-ţi revii, ce-i cu tine?

Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor: Zdob şi Zdub!

77. Ninsoarea cu cocaină

Ziua e continuă. Ninge pentru totdeauna. Oamenii stau în blocuri, fiecare în camera-sicriu a sa, stau pe la ferestre, prin paturi, unul în altul, pe tavan, pe pereţi, pe uşi, între uşi, se ascund, e sicriul cu care încearcă să se obişnuiască şi nu pot, vorbesc în dodii, aiuresc tot timpul, pentru a uita, pentru a nu gândi la cuvântul ce ţipă în mintea lor, la cuvântul ce îi sfâşie, îi îngroapă. MOR.

La început Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul.

Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape era întunerec, şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor.

Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Şi a fost lumină.

Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întunerec.

Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunerecul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: acesta a fost fumul întâi.

Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape, şi ea să despartă apele de ape.”

Şi Dumnezeu a făcut întinderea, şi ea a despărţit apele cari sânt dedesuptul întinderii de apele cari sânt deasupra întinderii. Şi aşa a fost.

Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: acesta a fost fumul al doilea.

Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele cari sânt dedesuptul cerului, şi să se arate uscatul!” Şi aşa a fost.

Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeaţă, iarbă cu sămânţă, pomi roditori, cari să facă rod după soiul lor şi cari să aibă în ei sămânţa lor pe pământ”. Şi aşa a fost.

Pământul a dat verdeaţă, iarbă cu sământă după soiul ei, şi pomi cari îşi au sămânţa în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: acesta a fost fumul al treilea.

Dumnezeu a zis: „Să fie nişte luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne cari să arate vremile, zilele şi anii; şi să slujească de luminători, şi anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, şi luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut şi stelele.

Dumnezeu i-a aşezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua şi noaptea, şi să despartă lumina de întunerec. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: acesta a fost fumul al patrulea.

Dumnezeu a zis: „Să mişune apele de vieţuitoare, şi să sboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului.”

Dumnezeu a făcut peştii cei mari şi toate vieţuitoarele cari se mişcă şi de cari mişună apele, după soiurile lor; a făcut şi orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune.

Dumnezeu le-a binecuvântat, şi a zis; „Creşteţi, înmulţiţi-vă, şi umpleţi apele mărilor; să se înmulţească şi păsările pe pământ”.

Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: acesta a fost fumul al cincilea.

Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vieţuitoare după soiul lor, vite, târâtoare şi fiare pământeşti, după soiul lor”. Şi aşa a fost.

Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune.

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele cari se mişcă pe pământ.”

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut.

Dumnezeu i-a binecuvântat, şi Dumnezeu le-a zis: „Creşteţi şi înmulţiţi-vă, umpleţi pământul, şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ.”

Şi Dumnezeu a zis: „Iată că v’am dat orice iarbă care face sământă şi care este pe faţa întregului pământ, şi orice pom, care are în el rod cu sământă: aceasta să fie hrana voastră.”

Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului, şi tuturor vietăţilor cari se mişcă pe pământ, cari

au în ele o suflare de viaţă, le-am dat ca hrană toată iarba verde”. Şi aşa a fost.

Dumnezeu S’a uitat la tot ce făcuse; şi iată că erau foarte bune. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: acesta a fost fumul al şaselea.

Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul, şi toată oştirea lor.

În ziua a şaptea Dumnezeu Şi-a sfârşit lucrarea, pe care o făcuse; şi în ziua a şaptea S’a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise şi o făcuse.

Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o cu un fum, pentrucă în ziua aceasta S’a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise şi o făcuse.

Oamenii se ascund în apartamentele lor sicrie, se mişcă, încearcă să se dezmorţească, se fut, se bat, plâng, ţipă, râd, îşi smulg părul din cap, se sparg în figuri. Iar timpul trece. Fiecare secundă îi apropie de moarte. Da, băi, tu te fuţi, da’ doamna te aşteaptă, se apropie cu paşi îngrozitori de repezi de tine. Tu dai drumu’ exact în acelaşi moment cu ea, ea dă drumu’ pe tine, în tine. Te moleşeşti, ţi se face somn şi lene.

Oamenii îşi bagă prin camere icoane cu Dumnezeu, încep să se obişnuiască, să se mintă cu imagini desenate de cine ştie cine după chipul unchilor lor şi ale profesorilor lor.

După ce fac căcaturi mari oamenii fug speriaţi în biserici, acolo, de pe pereţii sicriului mare îi privesc pe

sfinţii ramoliţi şi pe dracii desenaţi după chipurile monahilor, arhiepiscopilor şi mitropoliţilor care nu s-au ţinut de cuvânt şi nu au plătit pictorii la timp.

Până la urmă oamenii ajung în pământ, în sicrie adevărate. Sicriele sunt roase de guzgani, care trec rapid la lucru: mănâncă stârvurile mucegăite, pline de viermi şi căcat.

Iar în acest timp:

Dumnezeu îşi încarcă pipa cu iarbă şi trage. Tuşeşte, râde, îl sperie pe Sfântu' Petru. Petica, nu fi pidar, hai să ne pricalim, Petica, iarba-i bună, bazariu, blea, suco-i budu, nu pizdesc! Ei, iar vrei să mă gruzeşti, Doamne, iar vrei să-mi bagi filme cu gruzeală, te ştiu eu.

Dar nu rezistă şi vine. Nu-i bună, Petica? E bună! Ce ţi-am zis?! Pizdeţ ce mă daganeşte!

Isus se apropie de ei, se întinde pe jos, printre nori, scoate o seringă, îşi bagă în venele de la mâini şi de la picioare. Trage bă mai bine un fum. Lasă-mă tati, ce mă futi, doar eu nu te gruzesc, lasă-mă tati şi tu pe mine în pace, iar vrei să mă baţi în cuie, să-mi ţii o predică moralizatoare? Lasă, tati, că ăştia fac acuma efecte speciale şi mai pizdoase!

Şi cade pe spate. Pe mâini şi pe picioare îi curge sânge. Dumnezeu e enervat, îl fugăreşte pe Sfântu' Petru şi-i dă şuturi în cur. Ţi-am zis să ascunzi seringile, boule! Le-am ascuns! Atunci de unde le are? E o minune,

Doamne! Hai nu mă mai fute tu pe mine muistule cu minunile tale că te fut io, m-ai înţeles, băi?

Ninge. Totul e acoperit cu fulgi de cocaină. Ninge de la pământ la cer.

Isus ascultă la cască şi zbiară: *i 'm sorry mama*!… Zici că a fost Duhul Sfânt, da? Taci boule, îi zice Fecioara Maria, taci odată, că te dau în judecată!

Creierul lui Dumnezeu e găurit. El prizează ninsoarea ce se ridică din pământ spre ceruri. Din partea cealaltă toţi prizează ninsoarea apoi îşi fac procese de conştiinţă şi nu numai.

Gata, gata… zice Dumnezeu. A fost bună.

Dumnezeu se întinde pe jos şi îşi încordează creierul plin de găuri: aşa, zice, la început… a fost…

78. Durere & dragoste

Curva dracului! Iar ai fost la futut? Cu cine ţi-ai mai pus-o? Cui i-ai mai supt pula, zi, curvă jegoasă ce eşti?! Mi-e scârbă de tine, du-te-n pizda mă-ti şi ia muie, freacă-te cu cine vrei, numai cară-te de lângă mine, că eu oricum nu fut mortăciuni!

Taci, imbecilule, trezeşti copilul, aude ce frumos vorbeşte bou' de tat-so! Alcoolicul naibii, iar te-ai făcut ca porcu'? Du-te şi te culcă, zdohnitură împuţită, lasă lumea în pace, ce zbieri? Beţivan nebun, pidarazule!

Şi se începea maratonul dragostei. Tatăl fugărind-o

prin casă pe maică-mea. De fapt la început taică-meu arunca farfurii, cuţite, căni, cratiţe, ţintea foarte bine, doar că şi maică-mea avea o reacţie super, mai ceva ca Van Damme ajutat de efecte speciale! Capul în dreapta, în stânga, un salt pe masă, la pământ! Şi în jur doar ţăndări de la obiectele sacrificate pentru o treabă măreaţă. Cu cât tăticul arunca mai multe obiecte şi nu o nimerea, cu cât o vedea pe maică-mea sărind prin părţi şi înjurându-l cu atât se enerva mai tare. Fierbea. Ca în final să explodeze. Huinea prăbuşirea WTC-ului faţă de exploziile lui. O lua direct înainte, peste mese, scaune, tot ce era în faţă, în drumul său spre dragoste.

Dragostea, adică mama mea, îl întâlnea şi ea eroic: uneori cu un scaun ridicat în aer, alteori cu o tigaie sau mătură. Şi atunci scântei! Pac! Pac! Pac! Urlete, trăsneli. Până la urmă îşi umflau unul altuia botul, noroc că erau ambii graşi şi nu prea se cunoşteau vânătăile. Uneori îi mai făcea şi mama câte-un knock-out, dar tata era rezistent, se ridica şi continua lupta grea, dar dreaptă.

Când, în sfârşit, o ajungea pe mama, tăticul îi dădea vreo doi pumni şi câteva picioare. Şi gata. Dup-aia se gândea ce a făcut. Fiule!, ţipa el, adu bă nişte apă cu zahăr că lu’ mă-ta nu-ş’ ce i s-o făcut rău. Mama îşi revenea până la urmă. Concertul continua. Live de la aproximativ ora 1 a.m. când erau ambii criţă până pe la 12. Eu întotdeauna îi admiram pentru asta, vai ce formaţie mişto ar fi putut face împreună. Glasul răguşit, ca din poloboc al lui taică-meu, cu glasul de geamuri sparte al lui maică-mea. Nu am auzit

pe altcineva vorbind, practic scuipând, nu cuvinte, fraze întregi, cu atâta ură. Eminem e copilaş faţă de ei.

Când îşi revenea, mama băga nişte pastiluţe. Eu credeam atunci că sunt vitamine. Altfel nu-mi imaginam de ce să ia cineva pastile. Mie îmi plăceau vitaminele. Erau în nişte borcănaşe de sticlă întunecată, maro. În el multe biluţe, în general galbene. Uneori îmi plăcea să mă îndop cu ele. Erau şi mai mari şi mai mici, mai acre sau mai dulci. Aveau în general un strat galben, dulce, după care urma unul acru. Le ţineam în gură până se topea stratul dulce, apoi le înghiţeam sau scuipam acreala ce urma.

Tata în general nu mă prea pedepsea niciodată. Adică tot ce făceam i se părea prea nesemnificativ pentru ami da o pizdeală. De exemplu, când profii îi spuneau că nu-ş' ce am mai făcut, că am aruncat cu scaune, că am lovit o colegă cu capul de bancă, apoi i-am tras şi un şut, că la educaţie fizică i-am dat un picior în cap unuia care tocmai îmi luase mingea de basket, că i-am zis unui prof mai du-te bă şi-n pula mea cu căcatul tău de materie, că scriu toate băncile… Tata le zicea simplu: du-te bă-n pizda mă-tii, vrei să te arunc pe geam? Ce vrei să-ţi fac dacă eşti o vacă? Uneori se nimerea să fiu şi eu pe alături, mă futeam de râs, apoi o tăiam, să nu nimeresc sub o rafală de înjurături atomice d-ale lui taică-meu.

Totuşi, am luat câteva pălmuţe în bot de la el. Când prima oară am ieşit învins dintr-o bătălie, taică-meu mi-a tras una, aşa uşurel, apoi l-a prins pe ăla, i-a tras şi lui una şi ne-a pus încă o dată să ne batem. De fapt să-l bat, că nu

aveam de ales. L-am făcut varză pe ăla, deşi era mai mare. Nu vroiam să-l mai supăr pe tata. Am mai luat una-n bot, când odată l-am supărat că am zis că ce se uită la un film de căcat. Lui îi plăcea filmul tare, s-a simţit jignit, n-a avut de ales, mi-a futut una şi m-a pus cu forţa să mă uit la film.

Mama în schimb când se enerva îmi dădea câte-o pizdeală, unde dă mama creşte!, de-mi săreau ochii în părţi. Motivele erau cele mai stupide: că unde-i aia?, că de ce mi-am pierdut maşinica, unde ţi-e cravata pionerească? şi din astea.

Când era enervată rău, mama repede bea câte vreo trei pastile dintr-un borcănaş asemănător cu alea în care erau vitamine. Eu o tot întrebam ce fel de vitamine-s alea, ea că nu, nu-s vitamine, dragu' mamei, nu-s bune, îs amare. De ce le bei atunci? Sunt bolnavă, d-aia.

Eu n-o prea credeam, aşa că le-am încercat. Am luat patru de-odată. Într-adevăr erau amare, aveau gust foarte naşpa. După vreo cinşpe minute am ameţit, am început să borăsc, apoi m-am întins într-un pat şi am început să mă scarpin şi să râd ca tâmpitul. Apoi n-am putut să mai ţin pleoapele deschise şi m-am trezit într-un thriller, având multe pistoale la brâu, săbii la spate. Până dimineaţă am ucis pe toată lumea. Îi împuşcam în cap, le scoteam cu sabia maţele şi-i puneam să le mănânce, le băgam grenade în gură şi le spuneam să le spargă cu dinţii. M-am distrat mişto.

Dimineaţa m-am trezit fericit. Mama se plimba prin bucătărie cântând: Eeeeemiiinescuuuuuu! M-am dus să-mi

iau o tabletă de cap, că eram ameţit şi am văzut că borcănelul maro era gol. Mama a început să-şi ascundă borcănelul, probabil a crezut că taică-meu s-a prins şi îi fură pastiluţele. Peste o săptămână am uitat şi eu de pastile, am văzut un film chinez, cred, cum unu' sărea peste copaci, aşa că am început antrenamentele cu prietenii.

79. Artificii, scratchuri, tanţuri

Toată lumea se bucură. La televizor, la radio, peste tot se aude doar la mulţi ani şi faze din astea. Fericirea ne înconjoară. Fiecare îşi face bilanţul său: ce am realizat până acum, ce program avem pe viitor. Unii îşi fac bilanţurile la televizor. Uite-l pe Iliescu cu rânjetul său întins, uite-l pe Năstase clefăind, uite-l pe Putin accentuând fiecare cuvânt, neştiind ce parte a propoziţiei e mai importantă, uite-l pe Bush, uitându-se simbolic la tavan, că poate-poate va apărea vreun semn de la Dumnezeu. Doar că Dumnezeu preferă să nu-şi facă bilanţul la TV. Nu ştiu de ce. Poate de frică de Saddam Hussein, care şi el vorbeşte poporului său acum. Cei care au televizor îl pot vedea.

Fericirea explodează. Te întrebasem ieri dacă vrei să iau nişte petarde sau artificii, tu ai zis că nu trebuie, că şi-a luat toată lumea, noi o să ne uităm şi o să ne bucurăm.

Funar, primarul nostru ultra, a aprins toate beculeţele tricolore. Se bucură omul, nu poţi să-l învinuieşti de lucru

ăsta. Doar că e o bucurie stranie, ca şi cum ţi-ai vopsi mortul, să fie mai cool.

Începe numărătoarea inversă. Oamenii râd, să pupă, se ţin de mâini, de ce apucă, se cuprind, aşteaptă şi numără şi ei în gând: 60, 59, 58…

Ieşim la balcon, din toate părţile se văd artificii, explozii, petarde. Aerul are un miros de ars, de pârlit. E atâta lumină în jur. 39, 38, 37…

Luminile artificiilor se ridică tot mai sus, în aceste momente viaţa e un show. 23, 22, 21…

Blocul nostru pare tot mai departe de acele lumini ce tot urcă. Începe cu încetul să se scufunde într-o groapă, împreună cu noi, nu-i bai, show-ul continuă, ne uităm la cerul întunecat ce se acoperă cu miliarde de lumini. Noi ţipăm la mulţi ani, mulţi ani trăiască şi chestii din-astea, în timp ce ne scufundăm: 10, 9, 8…

Se scufundă Belgradul, se scufundă Sarajevo, toţi se bucură, lansează mai departe artificii. Se scufundă Palestina, Israelul, Doamne, atâtea lumini…

Se scufundă Groznâi, sub tirurile tancurilor, tunurilor, avioanelor. Ţipetele de bucurie se aud ridicându-se la cer.

Se scufundă Georgia, Armenia, Daghestanul, Transnistria… Oricum, URSS-ul s-a scufundat demult… Câte artificii au fost lansate până acum! Pentru pace!

Urmează China, India…

Se scufundă ca un şir de cărămizi blocurile din Moscova. Chiar în acelaşi moment Putin ciocneşte paharul său de şampanie.

Se scufundă WTC-ul. Toţi aplaudă. Vai ce efecte speciale, ce senzaţii tari. Lumea plânge şi râde de atâtea emoţii.

Se scufundă Afganistanul, nisipul se scurge într-o gaură imensă, în urmă rămâne doar praf, şi artificii…

Se scufundă America, buf!… 4…, se scufundă Pakistanul, buf!…3…, se scufundă Rusia, buf!… 2…, se scufundă şi UE, buf!… 1…

Doamne ce dea bucurie, ce artificii!

Din Groapă artificiile se tot îndepărtează pe cerul întunecat. La un moment dat nu îmi mai dau seama care sunt artificii şi care stele.

Se aude o muzică foarte tare, totuşi îndepărtată. E DJ Good & MC Jesus. Toată lumea mâinile sus!

80. La o parte

Facultatea mi-a distrus viaţa. A încercat să-mi niveleze creierul, să mă facă o nulitate. A încercat să mă facă şoarece de bibliotecă, un futut. Facultatea e doar un instrument de tortură al statului. Dacă o lăsam dracului,

toţi proştii aveau să-mi reproşeze: bă acela n-a fost în stare să termine o facultate. Facultate, adunătură de oameni fututi. Când cineva termină facultatea e şi el terminat. Facultatea de litere – facultate de şobolani, facultate de pizde proaste. O pepinieră de curve, labagii şi băloşi. O facultate de babe sclerozate.

Profesorii sunt nişte fiinţe fără gen, ca şi tovarăşa profesoară care vrea să-i zici profesor, nu profesoară, nu m-ar mira deloc dacă ar avea păr pe ţâţe, cred că are, pe vremuri scria omagii lui Ceauşescu, acum ţine discursuri patriotice, ce vreţi să faceţi voi pentru ţară dacă nu ştiţi lucrurile elementare?, bla-bla. Un discurs care pune accentul pe fantome, pe poporul ăsta superior, auzi ce neonitscheanism comunist!, iar indivizii în parte sunt nişte căcaţi, ola, blea! Nu suportă să-i zici nici la revedere: ce io-s mă-ta, să-mi zici la revedere? Voi ce veniţi drogaţi la examene? Se duce ţara de râpă din cauza voastră! Ce v-aţi adunat aici ca nişte păduchi?

Profesorii suferă de prea multă substanţă cenuşie. Ştii ce fel de substanţă cenuşie? Căcat! Când trec pe lângă tine pute a căcat, când respiră pute a căcat, cursurile lor sunt căcat preistoric, în maţele lor e acelaşi lucru ca şi în capetele lor tâmpite – căcat. Uite un răspuns potrivit la o întrebare: ce mai faci acum? A, căcat, sunt student. Asta înseamnă să fii student în România, căcat.

Mi-am futut psihicul în facultatea asta, mi-am dezvoltat personalitatea multiplă – vrei să treci examenul?

– fă-te bou, dă din cap când domnul profesor se bâlbâie, ascultă toţi căcaţii, permite oricărui deşeu comunist să-ţi ţină lecţii patriotice. Vrei să ai diplomă – rezistă, suportă totul. În loc să-i fuţi o directă, rabdă toate căcaturile, căci de asta depinde dacă o să ai diplomă sau nu, nu? Şi dup-aia ce ajungi? Prof de limbă la ţară! Sau dacă dai limbi la cur profesorilor cu difterie – ai şansa să ajungi asistent, voila loto 6 din 49! Adevăratul loto e la unele examene de la litere.

Scrie, scrie cu scârbă la examene, în timp ce vreo curvă ratată a gării, vreo asistentă a vreunui prof căruia nu i se mai scoală, de-aia şi-a luat asistentă, ca să-i sugă pula flască, se opreşte în spatele tău şi se beleşte ce scrii. Scrie, frate, în timp ce un subnutrit cu burtă de vacă umflată o face pe ironistul pulii, pe curva cu pulă-n gură.

Cum râd ca să nu mă enervez mai tare, cum trec pe lângă vreun deşeu din ăsta şi de-abia mă abţin să nu-i fut una, cum încerci să-ţi iei cursuri care ţi se potrivesc: 14 din 16 pe semestru! Şi fiecare imbecil crede că în semestrul ăsta ai de învăţat numai la el. Învăţământul în. ro e un căcat mare, de sus până jos. Un sistem de căcat cu oameni de căcat.

Şi pizdele de studente de la litere. Ochelariste proaste, viitorul lor e să chiorască şi să viseze pule. Să o sugă şi atunci când nu găsesc nimic, nici un kamikadze, să sugă castraveţi, porumb, perii de curăţat buda, cactuşi, să-şi cumpere câini şi să le-o sugă.

Iar studenţii… Genul masculin… Ăia în anu’ patru

încep să aibă şi ei menstruaţie în timp ce bagă Heidegger şi Aristotel pe budă, în timp ce scriu anunţuri pe pereţi: tânăr, inteligent, caut partener. Sug pula gratis. În timpul în care nu sug pula – emană atâta inteligenţă, că zici că ai căzut într-o budă înfundată.

Asta e facultatea, asta e facultatea de litere. Dacă găseşti şi vreun profesor normal, aia e o excepţie, dar stai liniştit, e cam imposibil să nu se tâmpească şi el, doar au săptămânal consilii, tot felu’ de întâlniri comuniste. Într-o zi am să intru cu o bâtă cu formă de pulă în litere. Şi-am să le dau în cap aşa la rând: buf! Bună ziua dom’ profesor! Buf! Bună ziua doamnă profesoară! Buf! Bună ziua, doamnă secretară! Numai să nu prindă cineva bâta-n gură. Din reflex.

Nu mai vreau să mimez comportamentul pentru ei normal, vreau să fiu acelaşi şi atunci când intru în litere. Cine m-a cunoscut într-o stare firească – nu mă va recunoaşte la facultate. Încep să nu mai pot răbda nici o glumiţă proastă, la următoarele examene vreun profesor o va lua în muie, am să le fac o surpriză. Să se ducă toţi în pizda mamei lor cu tot cu bocanci, cu toate complexele lor, cu toată superinteligenţa futută în cur constipat. Na, cultură. Nahui.

Dacă ura mea şi-ar face efectul, probabil că ăia la care m-aş uita s-ar evapora, le-ar pica pe loc dinţii şi părul, s-ar transforma în căcat sau în şoareci.

Profesorii mei adevăraţi sunt Paraziţii, Eminem, Marilyn Manson, Sepultura, Henry Miller, Boris

Grebenşikov, Zoopark, Vâsoţki, Harms, Dumnezeu, Curt Kobain, Andrei Gheorghe, Basquiat, Van Gogh, Maradona, sir Ferguson când îi dă cu papucul în cap lui Beckham. Sunt prietenii mei.

81. Peşte prăjit

Picioarele, mâinile, toate îmi sunt amorţite. Nesomnul e cel mai mare drog. Mă plimb cu ţigara în bot dintr-o cameră în alta. Nici nu mai ştiu ce fac. Stau în picioare doar din inerţie. Totul mă enervează, atunci când îmi stă în cale. Nesomnul este o supradoză.

Vii şi tu. Vreau să mă culc. Îmi zici să stau un pic cu tine, că pleci. Mai iau o ţigară, o cafea. Mă enervezi că vorbeşti aiurea. Îmi trece, nu mă mai enervezi.

Mă întind în pat. Vii lângă mine. E bine. E pace, linişte.

Spui că viaţa e un căcat, că nu mai găseşti motive pentru viaţă, că eşti într-o cădere liberă nervoasă. Eu încep să vorbesc aiurea, ştiu că numai asta te va amuza, numai asta te va face să râzi din nou, să adormi şi să te trezeşti bucuroasă. Am toate motivele să te iubesc. Să încerc să-ţi aduc liniştea iarăşi.

Îţi tot vorbesc, îţi ştergi ochii şi râzi. E atât de bine. Simt cum sângele se mişcă greoi prin mine. Creierul s-a blocat.

Mă trezesc. Vreau să-ţi spun ceva. E noapte, nu eşti lângă mine. Ai plecat. Mă simt foarte singur. Vroiam să-ţi spun ceva aiurea, să râdem şi să ne simţim bine. Dar e noapte, sunt singur.

Încă mă dor ochii de la nesomn şi epuizare fizică. Aşa că urmează o ţigară, un ibric de cafea. În vreo săptămână jumate am băut un kil de cafea. Metodă împotriva somnului, împotriva simţurilor.

Mi-e dor de tine. La TV e Instinct sau aşa ceva, cu Anthony Hopkins, e fain. Distractiv, cum ar zice Bob. Din camera vecină se aude: Pisică, da' de ce bum trum tra la la… Taci bă boule, şoarece, nu mă enerva că-ţi trag una peste bot! Peste tot e dragoste. Ce abjectă e dragostea. Când vezi iubiţeii dintr-o parte ţi se face greaţă.

Hopkins e în rolul unui adoptat în familia maimuţelor. Despre dragostea, liniştea şi libertatea maimuţelor. Oamenii sunt personaje negative în film, aşa ca şi în realitate. Oamenii nu sunt decât nişte maimuţe proaste. Nişte descreieraţi cretini. Sunt într-o stare în care mă las uşor sensibilizat de filmul ăsta. Hopkins mă ajută de minune.

Îţi dau câteva bipuri, să văd dacă ai ajuns bine, să te întreb dacă te uiţi la film. Sunt sigur că şi ţie ţi-ar plăcea de Hopkins şi de maimuţe. Dar nu mă suni, aşa vă vin la computer să vorbesc singur cu tine. Vei încerca şi tu să-mi răspunzi, din păcate prea devreme, când vom fi departe unul de altul. Vorbele mele te vor face să mă simţi

aproape, recunosc că nu e acelaşi lucru ca şi cum chiar dacă aş fi în realitate aproape, dar asta e. Lucrul ăsta mă ucide încet, de pe acum, fiecare zi care trece mă apasă, mă irită, îmi place să-ţi vorbesc aici când dormi, atunci tu îmi aduci liniştea, încep şi eu să hohotesc când râzi prin somn. Atunci îmi las căştile şi te privesc, vin lângă tine şi-ţi vorbesc, tu îmi răspunzi râzând. A doua zi nu-ţi vei aminti nimic. Mă vei întreba doar: iar am râs prin somn?, şi vei râde iarăşi.

Mă suni. Mi-ai dat bipuri? Da. Ce faci? Acum m-am trezit şi am vrut să-ţi vorbesc, dar nu erai lângă mine. Te-ai uitat la film? La care? La ăla cu maimuţe şi cu Hopkins. Nu, am prăjit peşte. A fost fain?

Ce fel de peşte?

82. No, să fim serioşi acuma!

Bob şi-a tot amânat plecarea acasă de sărbători de câteva ori. La început se gândea să plece cu vreo câteva săptămâni înainte de Crăciun, apoi câteva săptămâni s-au redus la câteva zile. Între timp tratativele mergeau. Că doar cine o să aibă grijă de şobolani dacă pleacă Bob?

Greta urma să plece la Timişoara cu iubitul-iubitul, să serbeze într-o atmosferă romantică, aşa că Bob pe zi ce trecea devenea tot mai agitat, se tot scărpina gânditor la coaie, îşi mângâia burta, îşi da cu degetul arătător peste bolfoase, da cu mâna a lehamite în jos, privea pe geam şi:

da-păi…, no…

I-am zis că pot să le dau eu să crape jigodiilor, dar el, ştiind dragostea mea nemăsurată pentru târâturile lui puturoase, ezita să-mi acorde o astfel de şansă. Aşa că a vorbit cu tine. Bine ai zis tu. Apoi Bob: da, da' să le dai de mâncare zilnic de câteva ori, am să scriu pe o foaie cât, când, cum, să le faci curat şi să goleşti borcanul de pişat al lui tati şi să i-l cureţi şi… Ce eşti prost, Bob?, i-ai zis, nu curăţ nici un borcan, le dau de mâncare şi gata.

Atunci Bob, supărat nevoie mare, scărpinându-şi tot mai insistent coaiele şi plimbându-şi jigodiile dintr-o mână în alta într-un gest pe care i-ar fi plăcut lui Freud să-l analizeze a hotărât că mai stă, că va pleca abia după Crăciun… Să mai stea şi cu Greta, să mai aibă grijă de orătăniile lui puturoase.

Oricum, cu vreo cinşpe şoareci, avea ce să facă. Că între timp o mai pusese o dată pe mami să se fută cu tati, apoi Greta, cu imaginaţia ei, l-a convins să o lase şi pe nepoata-fiică să se fută cu tati. Apartamentul se umplu de un miros de WC-u public de animale bolnave. Vorba lui Bob: da-păi…, no…

În ziua marelui futai din camera lui Bob nu se auzea nimic. Şoarecii se futeau desigur în locul cel mai de cinste al camerei, în patul lui Bob. Bob şi cu Greta cu balele curgându-le pe barbă, concentraţi, urmăreau ceremonialul. Cum tati-şi bagă pulica-n mami sau în fiica nepoată, apoi cum şi-o scoate, şi-o suge, le linge găurile apoi şi-o bagă

iar. Toată ziua.

Seara Bob era tare fericit. Hă-hă-hă, hă-hă-hă. Da-păi las', să-şi trăiască viaţa! Ştii cât au făcut?!, zicea Bob cu vocea tremurându-i – toată ziua, în câteva ture! No!... Apoi s-a dus la non-stop să le ia banane, mere, salată şi ce mai vede p-acolo bun. Doar sunt obosiţi săracii!... Le trebe vitamine!

Pe zi ce trecea putoarea creştea în apartamentul lui Bob. Să-i spui că pute de la hamsteri, cea mai mare jignire, direct în inima lui. Daaaaaaaa... put... No, să fim serioşi acuma!

Ca totul să fie bine, Bob a vorbit cu Greta să-i zică lu' mă-sa să vină zilnic cât va lipsi el şi ea şi să le dea de mâncare la şoareci şi să facă ordine, să le verse pişatul şi să le schimbe ziarele îmbibate cu excremente. Greta a zis că o să-i zică, no, de ce să nu-i zic, numai să vrea...

Şi a urmat ca un topor în capul ameţit al lui Bob răspunsul mă-sii lu' Greta: băiatul ăsta ce-i bolnav, e tâmpit la cap? Crede că n-am ce face de sărbători? Doar să-i fac curat la jigodii? Spune-i că nu mă duc nicăieri, să se calmeze!

Aşa că Bob şi-a mai amânat încă o dată plecarea. Şi-a mai făcut înc-o dată pe o foaie calculele avantajelor şi dezavantajelor hotărârii lui, a închis telefonul lui preistoric, ce seamănă cu o staţie de radio de-a gaborilor – ca să nu-l sune părinţii. Din punct de vedere economic ieşea cam naşpa. Dar din punct de vedere sentimental... Încă vreo câteva zile cu Greta, încercarea câtorva poziţii

sexuale din cărţile lui de yoga, merită, no. Ş-apoi şoarecii…

83. Registrul anal

La un moment dat te trezeşti singur. Sentimentul ăla de tăcere absolută, de un fel de iluzie şi ratare. Prietenii îţi rămân prin oraşe diferite, prin săli de sport, prin baruri, locuri de muncă. Îţi dai seama că nimeni nu dă nici un ban pe tine, că părinţii te suportă dintr-o moralitate pe care-o acceptă tacit, sau că nu te mai suportă, cu fraţii e acelaşi lucru, dacă nu ţi-ar fi fraţi te-ar omorî, în fine, se poate trece şi peste asta. Prieteni, practic, nu există. Cuiva îi place o calitate sau un defect de-al tău. Dacă vei pierde lucrul ăla – pierzi şi prietenul.

Dacă te muţi dintr-un oraş în altul, ce să vorbeşti la telefon, ce să dai mailuri? Degeaba, vorba lui Fane. Odată şi odată ajungi la asta: toţi, şi tu printre ei, sunt nişte căcaţi, în nimeni nu poţi avea încredere, toţi ar fi bucuroşi să te fută, ai şi observat unele scăpări din partea prietenilor tăi, nu?

Unuia nu-i place gagica ta, un motiv de ceartă, unuia nu-i plac hainele, unuia – că ai cercei, unuia – că nu asculţi aceeaşi muzică, unuia prea tare îi place gagica ta, unuia nu-i place de tine că tu ai walkman, iar el nu, unul e invidios că ai boxeri, iar el are cap de bou. Toţi îţi bagă pe gât poveştile lor futute de rataţi sau de mari şmecheri, tu îi asculţi şi dai din cap, apoi zici: ia mai duceţi-vă cu toţii în pulă, na hui cu toţi, în pizda mamei voastre de imbecili!

Îţi dai seama că doar îţi suporţi prietenii, îi suporţi să-ţi bage poveşti în cap, de te fac să ameţeşti, că nu însemni absolut nimic pentru ei, că s-ar pişa pe tine de-ar putea, că te urăsc – te-ar fute cu cea mai mare bucurie. Şi tu, pentru câţi ai putea să-ţi bagi mâna-n foc: pentru zece, şapte, cinci, trei, unu'? Eşti sigur că şi ei şi-ar băga mâna în foc pentru tine? Eu cred că nu.

Ajungi odată să-ţi dai seama de asta şi gata, shit, fuck off! De-aia cei mai buni prieteni îţi ajung odată duşmani. Şi invers. Măcar cei pe care îi urăşti sunt relativ stabili, ai şi tu nişte repere, ştii în jurul cui te roteşti, ştii cui să-i dai cu bâta, la uşa cui să te caci. Singur m-am născut, singur am să mor. Doar cu ceva găuri în creier, cu nicotină în plămâni şi alcool în sânge.

Totul se duce pe râpă. Toţi te iubesc, iar dovada iubirii lor e futaiul. Te fut la colţ de stradă, în discuţii cu alţi prieteni, te fut în visurile lor atunci când te visează, te fut când îţi scuipă în cafea înainte de-a ţi-o servi, te fut când se gândesc că ce mai vrea şi idiotul ăsta sau când pur şi simplu gândesc: ce idiot, te fut tot timpul, asta e devotamentul, asta e prietenia, asta e tot, totul e un futai. Depinde de tine doar ce futai îţi alegi. Cu cine te fuţi.

Cu cât te maturizezi mai mult cu atât îţi dai seama că următoarea prietenie nu are rost fiindcă se va transforma repede în futai, că prietenia nu are rost, în general. Că prietenii sunt ca nişte târfe cărora le dai la muie cu prezervativ, le plăteşti şi ciao, amigos!

Încă mai cred în prietenii, dar ăsta cred că e un defect

de-al meu. Am prieteni, am *potenţiali prieteni*, am cunoscuţi. Trecerea dintr-o categorie în alta se întâmplă rapid, flee-flee, rapido-rapido!

Trebuie să-ţi suporţi singurătatea, trebuie să umpli plictiseala cu ceva, asta-i toată faza. Cu ce căcat, nu contează. Cu un joc la computer? Cu un ceai? Cu un futai la propriu sau la figurat?

Cei mai proşti sunt intelectualii. Ei fug de plictiseală prin plictiseală. Ei se fut în cur spunându-ţi poezii, îşi dau muie unul altuia discutând despre Platon.

Vorba lui Bob, care înainte de a face ceva îşi notează avantajele şi dezavantajele, cu ce vei rămâne? Nu vei rămâne cu nimic. Singur şi futut. Asta e definiţia omului. Obsesia lui e să-i distrugă pe toţi şi în acelaşi timp să aibă mai mulţi prieteni.

Defectele îţi aduc prieteni. Da, băi, ai multe defecte – ai mulţi prieteni. Căci, omul, aparatul ăsta de făcut căcat e o adunătură de defecte. Unele defecte se mai numesc şi calităţi. Dar dacă nici existenţa lui Dumnezeu nu poate fi dovedită, cum vrei să-ţi fie dovedită prietenia?

Portretul tău robot din ochii prietenilor tăi e asemănător cu al unui căcat.

S-a mai dus o prietenie, căcat. Cu cât mai puţin cunoşti pe cineva, cu atât el îţi este un prieten mai mare. Ce eşti tu? Doar acel moment de depresie şi cedare nervoasă pe care trebuie să-l suporţi singur, acel moment când ţi-e greaţă să te uiţi în oglindă, când nu vrei să vezi

pe nimeni, altfel o să-i scuipi şi ai să te trezeşti ca Maradona împuşcând ziarişti.

Ştiu că există prietenie, există prieteni, e de fapt tot de ce ne agăţăm noi, dar mai există şi acel moment când rămâi singur, când toate îţi cad în piept, în cap şi tu nu poţi face nimic. Cât de greu va fi acel moment depinde doar de tine. Depinde de tine cât de des acel moment te vizitează şi dacă pleacă vreodată. Nu uita să arunci bomba din tine.

84. Revelionul şoarecilor

Aşa că Bob a hotărât să plece chiar înaintea revelionului. Găsise într-un gang nişte brazi pe care i-a adus în apartament, să fie atmosferă de sărbătoare, doar ce dreacu…

După ce plecă Greta la Timişoara Bob e tot mai gânditor. În fiecare zi face planuri pentru şoareci, ce să faci tu, ce să facă Greta când vine. Şi tot amână câte-o zi.

În sfârşit a hotărât că pleacă. Chiar pe 31. Eu am ieşit să-mi beau cafeaua, îl văd agitându-se dintr-o parte în alta, ba e în debara, ba în bucătărie, ba în cameră la el, ba la budă, îşi tot dă palme pe burţos, pe fălci, îşi bagă degetele-n gură, se scarpină la coaie, strănută de-i zboară mucii pe geam, ă…, pardon…, no, ce dreacu…, iar am răcit…

Am să pun şoarecii în rafturile de cărţi, zice victorios. Dă casetele şi cărţile jos de pe raftul din coridor şi mă

cheamă să-l băgăm în cameră. No bine…, aşa… Îl văd cum îşi ia rapid scurta şi salut! Salut.

Aşa că de revelion a trebuit să le mai dăm de mâncare şi la jigodii. Camera lui e plină de şoareci, în acvariile de pe masă, în rafturi, pe podea, de-abia te poţi mişca. Şi un iz de-ţi cade părul din nas şi te dor ochii numai când deschizi uşa. Bob nu deschide direct fereastra când vrea să aerisească, ci deschide uşa, astfel că apartamentul pute ca un butoi de căcat fermentat. Noi îi deschidem frumos fereastra. El zice că nu deschide fereastra să nu răcească şobolanii. Mai dă-i în pulă. La douăzeci şi ceva de ani să fii crescător de şoareci…

Pe masă, lângă două acvarii, un bilet cu indicaţii pentru tine:

MENIUL HAMSTERILOR

MAMA nr. 1: 2 FELII MĂR, 1 FELII MĂR, 1 FELIE PARĂ (SAU BANANĂ) 1 PORŢIE BOABE

MAMA nr. 2: 2 FELII MĂR, 1 FELIE PARĂ (SAU BANANĂ)

1 PORŢIE (MAI MARE PUŢIN)

DE BOABE

TATA: CA ŞI MAMA NR. 1

PUII: 4 FELII MĂR, 2-3 FELII PARĂ

1 PORŢIE MARE (UN CAPAC) DE BOABE

POFTĂ BUNĂ!

P.S.: ÎŢI LAS DOAR 17.000 LEI, CĂ DOAR ATÂT MAI AM MĂRUNT. P.S. 2: VEZI SĂ NU ÎMI DAI APELURI PE MOBIL!

Probabil că Bob a compus biletul vreo două zile. Nu cumva să-i scape ceva. Cu număratul boabelor în capace şi din alea. Cu avantaje şi dezavantaje. Până la urmă sigur că va avea impresia că a uitat ceva esenţial pentru şoareci.

Alături e alt bileţel:

MARŢI DIMINEAŢĂ

— *mâncare la hamsteri*

— *de schimbat banii*

— *să o pun pe „mama" separat*

— *să fac ceai pentru drum*

— *să spăl merele*

— *să cumpăr biscuiţi*

— *să deschid uşa la „tata"*

Fără bileţele, Bob s-ar pierde. Nu că bileţelele cu calcule, cu avantaje şi dezavantaje, cu programe etc. i-ar ajuta la ceva, da' cel puţin aşa are el impresia că e o persoană calculată, cumpătată, cum zice, deşi, vorba aia, cu cât Bob economiseşte mai mult restanţele de la cheltuieli tot cresc, se apropie îngrozitor de repede clipa evacuării.

A trecut şi revul, sărbătorile astea de căcat. Noi le dam la şoareci grâu cu pumnul, fructe să crape cât vor, mai dă-le-n pula mea de calcule, doar n-o să-i măsurăm porţiile cu căpăcelul. Că doar nu suntem bolnavi la cap, vorba mă-sii Gretei.

Sărbătorile sunt doar încă un motiv de beţie. Puţini se folosesc cumva de aceste sărbători. Doar cumva să se

îmbete de să se pişe pe ei şi pe soţiile lor băloase, guşate, păroase şi proaste. De sărbători, de obicei, oamenii put mai tare. Pute în mijloacele de transport în comun, pe scările blocurilor, e un miros ce vine din toate părţile, un miros exteriorizat de căcat. Peste tot e o putoare ca de obicei în camera lui Bob. Asta e esenţa. Umană.

Anul ăsta imbecilii au legalizat petardele, artificiile. Nu că cineva i-ar fi întrebat, oricum găseai în orice piaţă de la petarde la substanţe explozibile. Probleme cu gaborii? Pula! Îi dai o sută de vodcă şi-ţi dai pantalonii în jos să te pupe-n cur şi să-ţi mulţumească că l-ai omenit. Nu ştiu totuşi dacă legalizarea vânzării petardelor nu a influenţat cumva preţurile. Oricum, atâtea petarde şi artificii n-am mai văzut în viaţa mea. Veselie mare, ce pula.

Din toate ferestrele apartamentelor, de la balcoane, femei, bătrâni, copii aruncând de la O vreo oră continuu petarde şi lansând artificii. Ăştia au rămas toţi acasă, nu s-au dus nicăieri, în schimb şi-au luat petarde. S-a tâmpit pipălu. Când se termină petardele, lumea se apucă de băut şi aruncă sticle şi pahare pe geam. De fapt, câte, ce fel de obiecte aruncă depinde de cantitatea de alcool consumată.

Se aruncă televizoare, frigidere, soţii, soacre, bunici, tot ce vrei şi tot ce pică sub mână. Se mai întâmplă să fie aruncaţi şi bărbăţeii care s-au făcut pizde şi au uitat să-şi arunce ei soţiile de la balcon. Spre dimineaţă când nu sunt în stare să mai bea, văd o imagine a unei mame atotputernice cum îi ia drăgăstos în braţe şi îi lasă în aer. Şi pământul se apropie tot mai mult, dar nu mai contează.

Nimic nu mai contează.

85. Exchange

Piaţa Avram Iancu e plină de lume. Anul Nou va fi întâlnit aşa cum trebuie. Se aud manele, dance, muzică de căcat, imnul. Imnul e mai potrivit ca niciodată. Să auzi *Deşteaptă-te, române*... când toată lumea e pizdă de beată. Toţi mimează bucuria. Ceea ce e sigur este doar transpiraţia abundentă, lipicioasă, ce se răceşte rapid. Avram Iancu cu mâinile de mărimi diferite, cu o mână mai mare ca el, de mare labagiu, cu o cuşmă de bou, se ridică spre cer ca o pulă proastă, sau ca o sticlă de V33. Pare fratele geamăn al căminului XVI. Dacă şi-ar vedea monumentul, Avram Iancu ar înnebuni încă o dată.

Oamenii din piaţă seamănă cu nişte gândaci puturoşi. Se îneacă în propriul lor căcat şi totuşi sunt atraşi, fascinaţi de căcat. Beculeţe în albastru-galben-roşu sunt peste tot, încep să te obsedeze, la fel şi tricoloarele, şi tomberoanele în albastru-galben-roşu şi creierele în maro, producătoare ale acestor culori. În piaţă se aud ţipete cu la mulţi ani şi muie la unguri şi trăiască Funar. Ţi se face rău.

De unde-n pula mea atâţia idioţi? Dacă-i fuţi în cur nu zic nimic dacă le bagi în faţă şi un portret cu Ceauşescu, Funar, Vadim, Iliescu, Năstase sau un tricolor. Îşi simt onoarea lezată doar că trebuie să trăiască alături de unguri, deşi dacă-l întrebi de ce naţionalitate-i mă-sa, tace, vor să dea foc la ţigani, să-i extermine pe toţi, dar stai băi

tată, eşti cumva mulatru sau de ce eşti aşa de negru?, oare în mă-ta sau în tat-to nu curgea sânge de ţigan? Tot ce urâţi voi e de fapt în voi, vă urâţi ca nişte căcaţi veritabili propriul vostru căcat, dar căutaţi întotdeauna să îndreptaţi ura în exterior, vreţi să vă negaţi tot timpul scârba de voi înşivă.

Clujul nu e decât un căcat împachetat în tricolor. Îl urăsc. Mă urăsc şi pe mine că am rezistat să stau aici atât, mai bine în Sălăjan, mai bine în Colentina, mai bine în Chişinău, Detroit, sau la 8 mile-n pula mea! Mi-e silă de limbrici, de *ţăranul de oraş cel mai prost animal*, mi-e greaţă de mă-ta băi căcatule că a scos un aşa avorton scârbos ca tine! Mă piş în gelul preşedintelui şi mă cac în desertul primului ministru! Mă cac în NATO al vostru, în UE, muie!

În una din sărbătorile astea în Piaţa Unirii, care de fapt e Matei Corvin, dar era ungur, aşa că e mai bine totuşi Unirii, Mihnea luă un cearşaf, un spray, trecu printre transpiraţi, urcă pe calul lui Matei Corvin, luă sprayul şi scrise: JOS RASISMUL, JOS FASCISMUL, MUIE ADI PREMIERU’ MINUNE, MUIE ILIESCU, FUCK FUNAR! Toată gândăcăraia şi-au dus sticlele la râturile lor de muişti. Spre statuie dintr-o parte veneau gaborii cu pulanele ridicate ameninţător, din altă parte – băieţii cu pantaloni largi, din care scoteau bâtele.

Toţi aruncă petarde şi artificii, e un delir general. Soldaţii pregătesc artificiile tricolore ale domnului Funar. Şi cerul e tricolor, nu ai unde te ascunde. Nu mai înţelegi

nimic din ce se întâmplă. Dacă ar cădea o bombă atomică acum toţi ar crede că-s doar artificii.

Undeva în Gheorghieni, un elev din clasa a XII-a iese cu un rucsac dintr-un bloc. Totul a fost pregătit dinainte. Vecinul lui, un moş de vreo şaizeci şi ceva de ani i-a spus că dacă are nevoie de vreo bombă, îi zice el ce trebuie să-i cumpere, legal, din magazine şi o asamblează el. Cam la 200 de mii ar ieşi bomba.

Acum are bomba în rucsac. Se apropie de şcoala lui. Învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi şi iar învăţaţi, vorba lui Vladimir Ilici. Ca-n bancul ăla: Vladimir Ilici îi spunea soţiei că merge la o adunare cu prietenii, prietenilor că se duce la amantă, amantei că trebuie să stea cu soţia. Da' de fapt se urca pe bloc şi învăţa, învăţa, învăţa şi iar învăţa.

În zgomotul general al petardelor doi tipi intră într-un exchange non-stop, dau câţiva dolari, tipa se întoarce cu spatele să caute bani, unu' scoate un pistol şi o împuşcă în cap.

Peste tot doar artificii, o bucurie, o fericire mimată. Să bem şi să ne bucurăm. Doar câţiva au planuri precise în cap, restul sunt purtaţi de fluxul şi refluxul valurilor de alcohol. Mâine toţi vor încerca să-şi amintească. Mâine e anul viitor. Mâine toţi vor fi mahmuri, vor avea mare suşneac şi vor vrea să se dreagă, să se pohmilească, doar suntem oameni, ce dracu…

Apoi vor sta toţi strânşi în jurul televizorului, la ştirile de la ora cinci, să vadă ce s-a întâmplat de fapt: preşedintele ţării…, doi tipi înalţi cu bâtele…, premierul…,

şi-a înjunghiat soţul…, G. W. Bush…, şi-a tăiat cu drujba vecinii de etnie…

86. Revenirea în forţă a Albei ca Zăpada când Moş Crăciun nu era acasă

Peste câteva zile după Rev se auzi uşa de la lift bubuind. Apoi cinci minute de labă la yală, apoi uşă trântită, apoi picioare târâite. Greta! Pizdeţ cu Timişoara! Zici că forţele infecte ale apartamentului se trezesc. Intră în camera lui Bob, se aud obiecte aruncate, mutări de mobilă. Iese cu borcanele pline de pişat. Le aruncă în chiuvetă, la baie. Umple şi bucătăria pe lângă găleata de gunoi cu pungi cu ziare rupte, îmbibate cu excremente de şoareci. Apoi se apucă de plimbat cu mătura, teul şi făraşul prin apartament.

Podeaua devine lipicioasă, papucii ni-s plini iar de gunoaie, pe care Greta le-a măturat, ca de obicei, în ei. Atacul cu obiecte aruncate şi scăpate pe jos continuă. Greta scoate în coridor rafturile în care au fost şoarecii. E o armă biologică. Scândurile sunt îmbibate cu pişat de şoarece, parcă primeşti un baros în cap când ieşi în coridor. Acum e în bucătărie, se aude cum bufnesc toate uşile mobilei.

Cum a păţit odată Greta. O chiriaşă a făcut ceva de mâncare, Greta a văzut că a plecat, şi-a scos şi ea o farfurie, a umplut-o şi s-a apucat să mănânce. Când chiriaşa s-a întors şi a văzut-o pe Greta leorbăind din

mâncarea ei, a rămas mască. La care Greta: ţi-am luat şi eu un pic, să gust. Doar trebuie să se hrănească, ce are?!

Acum a plecat, n-a găsit nimic de mâncare. Dar se întoarce destul de repede. Iarăşi uşi trântite, obiecte căzute pe jos. Cum oare asta nu-şi scapă capu-n cur?

Dar, alarmă! Apare la bucătărie cu nio… niohoho…, ceva între râs şi groază. Începe să articuleze. Ioi, ce-am făcut, ioi! Ce-o să zică Bob, ioi! Nio-niuh-niuf-haha!! Şoarecii… niuh…

Cu greu, Greta începe să vorbească articulat. Vai, niuh, niuf, a ucis şoarecii! Ştiţi, am mutat şoarecii din rafturi în acvariu şi a… aia… mama doi a sărit din acvariul ei şi i-a ucis pe ceilalţi pui, că nu-i lăsasem cu mama unu. Vai, niuh… ce-o să zică Bob? Ce să-i zic lui Bob?

Şoarecii mici erau toţi întorşi printre ziare. Majoritatea erau muşcaţi pe gât, pe lăbuţe. Bucăţile de ziar din *Piaţa* sunt toate pline de sânge. Scârbos. Dar oricum Bob nu mai găsea magazine care să-i ia animalele. Aşa a mai scăpat de-o grijă.

Ioi, zice Greta, ce să fac? Ce să-i spun lui Bob? Să-i spun că i-am dus la vreun magazin? Dar o să se ducă să-i vadă… Să nu-i spun că i-am mutat din raft şi că nu ştiu cum a ajuns mami doi la ei? Ioi… niuh… niuf… ce să fac acum cu şoarecii?…

Dar problema a fost rezolvată rapid. Greta a intrat în cameră, a stins lumina, şi luându-i frumos de codiţă, ia aruncat pe geam. Unu’ a căzut pe pervazul apartamentului

de sub Bob, altul pe parbrizul unei maşini. Ioi, nuhuhu, ce-am făcut!

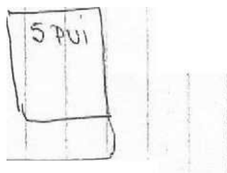
În bucătărie bradul nu mai arăta aşa de fresh în găleata pentru curăţenie pe post de ghiveci, aşa că Greta stinse iar lumina şi aruncă şi bradul pe geam. Apoi ne anunţă victorioasă: ioi, nuhuhu, am aruncat şi bradul pe geam! Bradul s-a odihnit o zi pe o maşină, apoi vreo săptămână jumate pe lângă scară, apoi s-a îndurat vreo babă să-l care la gunoi. Pe Greta o apucase mania de-a arunca tot pe geam. Dacă ar fi venit şi Bob, probabil l-ar fi aruncat şi pe el.

Problema ce să-i zică lui Bob despre şoareci rămânea actuală, mai ales că Bob cât de rapid plecase acasă, aşa şi se grăbea să se întoarcă. Peste câteva zile Greta ne anunţă că pleacă la Gherla, să se întâlnească cu iubitul-iubitul ei. Aşa că se apucă să-i redacteze un bileţel lui Bob.

Iată şi bileţelul, construit cu migală ştiinţifică, fiind în acelaşi timp de invidiat de oricare dintre scriitorii realişti-magici:

I

— 6

I

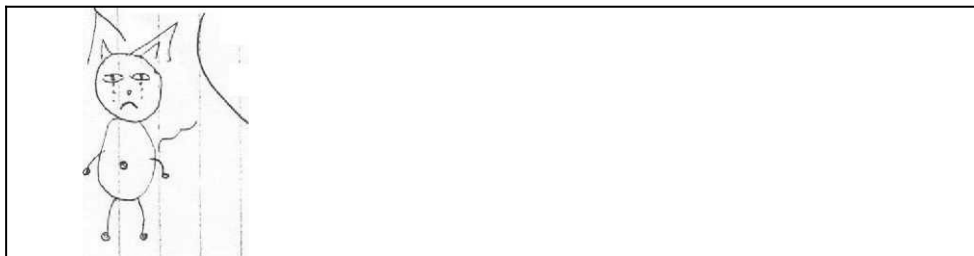
Muie

.\rMsili

MT!!.

j j j j!!!

i i i

I

!!

feci I

! I 1 I I I I i i I i i

I

Dar când s-a întors din Gherla Bob încă nu se întorsese. Aşa că i-a spus oral. Bob nu s-a supărat foarte tare. Da-păi..., ce să-i faci, no... I-a iertat el şi greşeli mai mari şi, apoi, cum să te superi pe Greta? Chiar aşa, no.

87. Cultură

Existenţa sufletului este incertă. Şi, totuşi, cum ar arăta sufletul, cum simţim noi sufletul nostru, dacă ar exista? Sufletul meu ar arăta acum ca WTC-ul în care s-au înfipt avioanele, sau, poate, ca un WC-u public.

Mă enervezi. Uneori devii o femeie sută la sută, de 3xFemeie, ca emisiunea aia a lui Tatu. Apropo, TATU e de la Tatu, sau Tatu de la TATU?

Vorba aia – mă ascund, dar tot spun ce vreau – te iubesc, dar tot o pizdă eşti. Toate certurile astea dintre bărbaţi şi femei par a avea ceva legat de sex, deşi în aparenţă parcă n-ar avea. Acum privirea ta e ca atunci când vreau să te fut, iar tu: nici nu te gândi, animalule!

Cum zicea odată Mr. Peko când era ofticat pe femei: ia mai futeţi-vă şi singure!

Nu ne-am mai certat demult, dar niciodată nu e prea târziu, blea, niciodată nu e ultima oară şi totuşi de fiecare dată e ca şi ultima oară. Să nu te mai văd… bla-blea… faze ce mă plictisesc de moarte, te înjur şi eu şi-mi zic că te-ai tâmpit, apoi tare: eşti o proastă, închide-te, gândeşte cu capul tău sec măcar un pic. Şi războiul începe. E atâta căcat în jur că el nu poate să nu-ţi intre şi-n suflet. Totul în schimb e să ştii cum şi cui să i-l verşi.

Mă enervezi. Mai asculţi nişte Paraziţii. Parcă văd că dacă nu mai zic nimic vreo zi două, îţi iei bagajele şi te cari. Zici: îmi pare bine că plec, eşti…

Cel mai uşor mod de-a te căra, oricum trebuia să te cari. În fond e treaba ta. Cu sau fără e-mail-uri. Cu sau fără pupicuri. Tot aia e, dar parcă e altfel, nu? În rest, zipu-*la-la*, *zipula-la-la-la*!

Dragostea mea, ca să mă calmez, mi te imaginez pe la

patruzeci de ani. Grasă, cu un halat uzat, plimbându-te prin bucătărie şi bolmojind singură. Apoi zbierând în stânga şi-n dreapta. Apoi uitându-te la melodrame, la cele mai tâmpite seriale. Doar eşti femeie. Iar femeile…, pe lângă animalul transpirat, bărbatul sau porcul, e o fiinţă fără umor şi cu idei puţine, dar fixe. Fix pula!

Acum stai întinsă în pat şi te uiţi la un film de căcat. Acum ştii că te uiţi la filme de căcat, dar peste câţiva ani poate îţi pierzi luciditatea, poate te faci manelistă! Suporterul nr. 1 al postului Acasă TV…

Du-te, oricum mă enervezi. Oricum te duci. Totul se duce la râpă.

Acum ar trebui să mă duc să mă îmbăt, să mă transform într-un idiot, să zbier şi să caut să mă iau la harţă cu cineva. Să-i bat botul cuiva ca să-mi treacă. Sau s-o iau eu în bot. Sau doar vreo sută-două de vodcă şi un joint. Şi să stau şi să mă uit la tavan. Să număr stelele, să-mi pun în funcţie acei neuroni care se trezesc doar la iarbă. Mai avem nevoie şi de iarbă, ce pula.

Baruri pline de fum, cu mirosuri infecte, cu gândaci care urcă pe tine. Te îngropi printre căcaţi în căcat. Devii invizibil în căcat. Înconjurat de căcat, într-o ţară de căcat, într-un oraş de căcat, într-un cartier de căcat, pe o stradă de căcat, într-un bloc de căcat, într-un apartament de căcat, într-o cameră de căcat. Asta e matrioşca românească.

Mă duc la balcon şi arunc cu sticle pe trotuar. Ştii de

ce românii nu aruncă chiar aşa de multe televizoare pe ferestre? Fiindcă nu şi-au cumpărat! Ei aruncă doar cu sticle şi cărţi, asta-i cultură adevărată!

Altfel, mi se rupe, nu mă mai enerva degeaba.

În camera ailaltă se aude şi ăla, Bob, cu halterele. Nu ştiu cum dracu' face atâta zgomot. Le loveşte continuu una de alta, de zici că are parkinson. Măcar de l-ar ajuta cumva, dar e oricum burtos şi flegmele îi zboară zilnic pe pereţi când strănută. Măcar de i-ar scădea cineva o mie de la restanţele pentru apartament. Măcar de l-ar iubi mă-sa.

„*Tu plângi mie-mi vine să râd, e neplăcut şi te simt când mă-njuri în gând*. *Tu plângi mie-mi vine să râd, e neplăcut m-am tirat definitiv să nu mă dai dispărut*!"

88. Carii

Ne alegem prietenii, gagicile, oamenii cu care avem de-a face după imaginea lor. Contează enorm imaginea, ceea ce găseşti la suprafaţă. Totul porneşte de la fizic. Totul nu e decât o iluzie uneori până la urmă, aşa ca-n bancurile cu blonde, dar asta nu contează. Căci când vrei să fuţi o blondă, chiar dacă ştii că e o imbecilă, asta nu contează, dacă arată bine. Doar o fuţi, iar de vorbit – vorbeşti cu prietenii, sau citeşti o carte, sau intri pe vreun site.

Azi am văzut o emisiune cu Cărtărescu. Mi s-a făcut milă de el. Sfrijit, cu mâinile între picioare pe tot parcursul

emisiunii. Un şoarece de bibliotecă. Dacă ar apărea mai des în emisiuni, elevii de la şcoală ar începe să se poreclească cu *cărtărescu* în loc de *bou*. Dar să-l las în zmeii lui.

M-am ramolit, dacă o mai duc în ritmul ăsta chiar am să ajung ca Mircică. Shit, de ce când vrei să faci o comparaţie cu Cărtărescu, trebuie să apară neapărat o cacofonie? Pe Cărtărescu cel puţin îl mai iubeşte cineva, mai are şi prieteni cică, dar pe Buşina nimeni nu-l iubeşte, n-are nici prieteni, nici neuroni, are doar flori de mucigai pe pielea lui de cactus în viaţă, da’ altă viaţă. Apropo, ştie oare cineva cine e Buşina? Dar nici asta nu contează… Unu’ chel, urât şi bolnav, cu bube-n cap şi cam atât.

Aşa că încep să alerg în jurul lacului. Orele de la computer să scadă cu una de alergat. Am nevoie de forţă, am nevoie de claritatea gândirii, nu vreau să rămân cu toţi neuronii morţi şi să mă trezesc într-o bună dimineaţă, aşa ca în domnul Kafka, un hipidiot.

Căci oamenii sunt urâţi, proşti, bolnavi şi rahitici. Când cineva cască gura şi vrea să-ţi spună nu-ş-ce înţelepciune şi tu-ţi dai seama de asta după expresia feţei lui, şi observi că din gura lui pute, că dinţii i-s cariaţi, îţi vine să-l trimiţi în pizda mă-sii la dentist şi doar apoi să vină să stea de vorbă cu tine.

Nu contează dacă eşti un bou, dacă arăţi bine e cool. O să fii iubit şi poţi fute multă lume pe chestia asta. Iar lumea se va lăsa fututã şi singură va desface picioarele. Îţi

imaginezi cum ar fi stat lucrurile dacă Bin Laden arăta naşpa? Toată lumea l-ar fi urât, i-ar fi scos în evidenţă defectele. Dar dacă îl aşezi alături pe Bin Laden şi pe Bush cine pare a bou? Nici măcar nu e nevoie să răspund. Cu cine se fac postere?

Aşa că bagă tată un joint, stai la computer să-ţi trezeşti armata neuronilor şi dup-aia bagă şi un jogging. Dacă eşti scârbos, măcar sănătos să pari, dacă eşti femeie – să-ţi scadă celulita, să nu arăţi ca o vacă. Da, şi nimănui nu i-ar strica o scurtă vizită la dentist, şi, eventual după asta la psihiatru.

Cât de mult contează imaginea îţi poţi da seama după sfinţenia cu care JLo îşi păzeşte curu', pe care se spune că şi l-ar fi asigurat cu o sumă imensă. Probabil din cauza asta a şi fugit de Puff Daddy, se temea să nu-i istovească curu' ei de Bronx cu o pulă mare neagră.

Oamenii şi pula…

89. Artă

Este prima expoziţie a lui Fane. Ne-am adunat toţi ăia care zilnic ne întâlnim în 178, golim sticle de V33, le aruncăm pe geam, facem bulibuleatore din sticle de plastic şi ne spiritualizăm după beţii de căcat.

Peste vreo două ore trebuie să înceapă. Până atunci avem trei sticle de V33, o cola. Am făcut un cerc şi sticlele circulă. Totul se încălzeşte, sticlele se termină, cineva

aduce altele.

Günter tocmai s-a întors din Germania. Este cel mai serios, dacă te uiţi după aparenţe. Matrix e computerist, fan Adrian Copilul Minune, da' e băiat bun în rest. Gogu e cu prietena lui, e foarte calm, prietenos, n-ai zice că ăsta e aceeaşi persoană cu ăla care băga bormaşina în cutiile din parcările Parisului. Canceru, ca să fie în starea lui zilnică, dă pe gât cât mai mult. Şi din tăcut şi politicos devine porc, vrea să le vorbească la toţi odată, nimeni să nu-l întrerupă, că altfel începe să pizdească şi mai tare. Vovka e cel mai vesel, şi-a adus una dintre cele cinci prietene de-ale sale şi se gândeşte când să se întâlnească cu următoarea.

Bă, ar fi timpul să punem pe pereţi lucrările, zice cineva. Hai încă o sticlă şi dup-aia. Lucrările lui Fane sunt făcute pe nişte foi A4, lipite pe altele A3. Le-a făcut la computerul lui Matrix, în 178, atunci când toţi erau vafli, iar el nu, sau a doua zi la mahmureală, când nu erau strânşi încă destui bani pentru a începe din nou carnavalul.

Apare şi Kopkil, credeam că nu mai vine. Îi spusesem şi lui să aducă nişte lucrări. A adus. Le lipim pe toate pe pereţi. Ne aşezăm iarăşi în cerc şi se deschide o nouă sticlă. Bă, să nu vă faceţi varză, zice cineva. Nu, bă, nu, doar ne încălzim.

Bă, Fane, nu-ţi pui titluri? Kopkil, tu ce zici? Nu ştiu bă, scrieţi şi voi ce vă vine în cap. Aşa că pe rând cineva se ridică şi scrie pe marginea albă a desenelor ce-i trece prin cap.

Lângă celebrul *Lupulanus Vulgaris*, a' lui Fane – desenul care într-un an a fost desenat în camera lui pe tot peretele, în alt an pe pereţii coridoarelor – acum se adună nişte inscripţii:

NU MĂ MAI RIDIC DIN PAT PENTRU CĂ MI SE PARE CĂ M-AM CĂCAT DEJA *Günter*

E bine în cur?

— Băi, Yo, are rost să-i scriu titlu'?

— Nu, Fane, e bine şi-aşa.

— Hai să-i dau un titlu, totuşi, dar de fapt dă-o-n pula mea de fază, mă cac.

În mijlocul inscripţiilor e *Lupulanus*, stând în cur, cu limba atârnându-i printre dinţi, cu pula sculată. Lângă un cur cu o pulă-n el, sub care scrie *LIFE IS A BITCH*!!! *N'EST-CE PAS*?, se adaugă:

În fiecare sâmbătă primesc pachet de acasă!

am păţit-o cu pachetu'… faza e că mă dor cartofii

TEORIA RELATIVITĂŢII: TĂT ÎN VIAŢĂ E LEGAT DE JIN ŞÎ SĂX

AŞA AM VĂZUT IO ŞI CU BOGDAN LA O BEŢIE

Pe altul cu o molie lângă care e o grămadă de sticle scrie:

<TOŢI PRIETENII MEI SUNT OBOSIŢI>. PULA MEA, MAI SCRIEŢI ŞI VOI Cineva dă titlu' şi lucrării cu o

cameră din XVI, foarte asemănătoare cu o cameră de pârnaie:

Günter mi-a zis să-i zic „O seară fericită”. Canceru zice că io m-am excitat. N-am scris bine. Günter iar îmi zice să-l denumesc „dă-l dracului de metrou”. Faza e că pe Canceru mă-sa îl ostracizează. Yo a trecut pe lângă mine.

Dar lucrarea care reprezintă cel mai bine atmosfera din 178 e una cu tot felu’ de legitimaţii de-ale noastre, cu comentarii:

MAICĂ-MEA A DAT CU BANU: SĂ FIU SAU SĂ NU FIU, ACUM SE BUCURĂ ŞI REGRETĂ.

VISURILE MELE SUNT – GÂNDURILE MELE SUNT – CONŞTIINŢA MEA ESTE – Oricum culoarea mea preferată este negru. da. Pula este o kestie relativă. Ai venit din Germania?

Nu!

ERAU LANŢURI ŞI-O CĂTUŞĂ MĂ ŢINEAU LEGAT DE UŞĂ.

KAZIERU?!...?!

Băga-mi-aş pula!, că asta e legitimaţia mea!

— Ai un bon de masă?

— Luăm vodcă şi ţigări?

— Şi ţigări!

NU-I AŞA CĂ GÂNDESC?

DA’ SERIOJA ZICE CĂ ŞI PLANTA GÂNDEŞTE.

TOT IO: CULOAREA MEA PREFERATĂ LA OCHI E ROŞU ŞI MĂ FUT.

IO NU!

Tricou' ăsta a început să put-a mort. Da, mă!

BĂI, AZI NOAPTE AM DORMIT CU CIOCANU' ÎN PAT, PREFERAM... O FEMEIE

NU ŞTIU DE CE TAVANU' E SUB MINE. UCIDEM CALU'?

ĂGZIBIŢIONISMU ĂSTA E TARE DEZVOLTAT ÎN REPUBLIKA MOLDOVA.

AM 4 PRIETENE; ECHOE CJIOBO, BLEA.

VREAU ŞI EU UNA.

Să-mi bag pula dacă azi noapte n-am visat 2 zimbri că mă fugăreau şi io m-am ascuns după un garaj.

ODATĂ TAICĂ-MIU MI-A ZIS: „BĂIATU MEU EŞTI MAI BEAT DECÂT TĂTIKU."

A! KAPUCINO?? NU.

FANE A BĂUT? FANE A BĂUT.

Dinozaurii alergau spre masă. Pe masă erau tot felu' de bunătăţi. Printre toate astea şi feţele noaste de pe legitimaţii. Toţi oameni serioşi, sobri. Am mai lipit pe pereţi şi e-mail-uri. Pe un desen de-al lui Kopkil scria:

MI-AM DAT ASEARĂ FOC PE ETAJERĂ.

Lucrările lui Kopkil erau inspirate din istorie şi reviste porno. Pe lângă fufe care sug pula, inscripţii de genu': BĂRBAŢII SE CONFESEAZĂ; ATUNCI CÂND M-AM NĂSCUT AM FOST CONDAMNATĂ!; A RĂSĂRIT SOARELE ŞI ÎN VIAŢA MEA!; PENTRU CĂ TU, FIUL MEU

SĂ FII ÎN FORMĂ etc. Inscripţiile lui sunt tăiate direct din ziare. Bob le studiază cel mai atent.

Totul este gata. Apar şi băieţii de la Luna Amară. Beţi? Nu, nu înainte de concert. Vin şi spectatorii. Günter zice: trebuie să înceapă, nu? Mă duc să iau ceva de băut.

Microfoanele sunt gata, începem: *Bună seara, şi bine v-am găsit dragii mei*…

90. Log off

Toţi sunt varză. Pe playlist merge Marilyn Manson, la cas – Eminem, la televizor e 13/14 în reluare.

Fane stă rezemat de perete, cu casca pe urechi. Îşi loveşte ritmic picioarele şi dă din cap. Ascultă Paraziţii şi bea dintr-o sticlă. Bobdylán vorbeşte cu italienii lui în română: auzi, bă pulă, zici că vrei o muie? Ăia gesticulează şi chiţăie, zici că-s poponari.

Un bulib se plimbă prin cameră. Trag din el şi cei care ziceau că s-au lăsat, şi cei anti, şi alcoolicii şi Bob care era tare supărat şi a băut lichior până a găsit un scaun şi s-a băgat sub el.

B & A văd la balcon nişte schiuri şi se încalţă şi ies pe scară. Zăpada e numai bună pentru schiat. B sare cu schiurile în aer, face o curbă, evită pietrele, mai face o curbă printre nişte copaci. Viteza îi ameţeşte pe amândoi. Vântul le intră în ochi, le arde obrajii. Soarele aproape că

s-a dus după munţi.

Pista e lungă, nu se mai termină, A îi strigă pe ceilalţi să vină şi ei. Nu mai aude nici un răspuns. E doar vântul, zăpada, viteza şi direcţia. Cam atât. Da, şi B care e ba înainte, ba înapoi. Pista parcă se tot lungeşte.

La un moment dat B vede în faţa sa o prăpastie, încearcă să devieze cumva de la traseul care-l duce direct în ea, dar are viteză prea mare, nu reuşeşte, aşa că simte cum cade în gol, se loveşte de ceva, simte cum şi A cade peste el.

Încearcă să se dezmeticească. Au căzut cu tot cu schiuri în holul unui apartament, peste o babă cu teu. Asta probabil că ieşise să vadă cine face atâta gălăgie şi tocmai atunci băieţii au intrat cu schiurile peste ea. Se ridică amândoi greu, sunt speriaţi. Se uită la babă, nu are parcă nimic, respiră, dar nu mişcă.

Mai trag o tură cu schiurile până la primul telefon public, chiar în staţie, unde oamenii deja aşteaptă somnoroşi primele trolee şi autobuze care să-i ducă la slujbele lor de căcat. Cheamă o ambulanţă.

Se întorc speriaţi în apartament, vorbesc amândoi odată, dar, oricum, nimeni nu-i mai ascultă. Aşa că se culcă şi ei pe covoraş şi adorm.

Dimineaţa se trezesc şi-şi amintesc de accident. Îşi iau un buchet mare de flori şi merg la urgenţă. Li-e frică să nu fi murit baba. Ajung acolo şi întreabă pe-o asistentă de baba lor adusă spre dimineaţă. Umblă dintr-un cabinet în altul până în sfârşit ajung la un medic ce-şi fumează calm

trabucul sorbind câte-un gât de coniac.

Ştiţi, ieri a fost adusă aici bunicuţa noastră. De-abia am aflat şi am venit să vedem dacă totul e în regulă, trăieşte?

Trăieşte, nici o grijă… va mai trăi încă mult, e sănătoasă tun… dar am schimbat-o în altă parte a spitalului, se pare că judecata nu-i mai e limpede…

Poftim? Ce s-a întâmplat cu ea?

Înţelegeţi, atunci când şi-a revenit, i-am făcut un control amănunţit, nu avea absolut nimic, dar când o întrebam ce i s-a întâmplat ea îmi răspundea doar una… Că ar fi ieşit pe hol şi că au lovit-o nişte schiori, nişte băieţi care schiau pe scări… Aşa că am transferat-o la nebuni…

91. La femei

Dragostea sau mai degrabă atracţia asta patologică către animale nu-l caracterizează numai pe Bob. El e, doar aşa, un exemplar din clasa zoofililor, dintre ăia care o iau uşor pe ulei.

Marquez povestea despre un vecin de-al său. Ăla are un motan. E înnebunit de motan. Are spre patruzeci de ani şi n-are de gând să se căsătorească. Pur şi simplu nu-l interesează. Unica lui obsesie e motanul. Toate poveştile lui încep şi se termină cu motanul. Are o lesă pentru el, ies împreună la plimbări. Motanul desigur că miaună, nu-i place să fie legat, dar ăluia i-i frică să-l dezlege, că poate

iar îl pierde.

Că motanul, când reuşeşte să se elibereze, fuge şi nu se mai întoarce de bună voie. Marquez i l-a adus de vreo două ori. Prima oară i l-a găsit într-un copac, altă dată l-a găsit într-un şanţ. Pis, pis, pis! Motanul, miau, miau!, şi se apropia încet. Şi atunci Marquez: poc! una în cap, asta după ce prima oară îl prinsese şi îl zgâriase tot.

Aşa că acum când îl prinde îl anesteziază cu vreo două palme şi apoi cu încetul îl duce la stăpân. Ăla nu mai poate de fericire când îşi vede animalul. Pisiucu', răuţu', bla-blea. Îi leagă funia şi mai strâns de gât, să n-aibă şanse să scape şi dă-i plimbări cu mâţa târâtă după el.

Nu ştiu ce au zoofilii ăştia cu plimbările. Şi Bob se plimbă ca nebunu' cutreierând câte vreo trei cartiere în lung şi-n lat. Când îl întrebi de ce se plimbă aşa a proasta îţi răspunde sobru, scremându-se din burtă: meditez! Blea, meditaţia pulii…

Dar spre deosebire de Bob ăla nu are complexe în faţa femeilor, îşi tot aduce câte una, dar chiar şi atunci pe primul plan rămâne tot pisiucu'. Îşi adusese odată una şi o futea în poziţia caprei. Şi la un moment dat simte parcă aşa o atingere ciudată la ouă.

Când se uită, vede că pisiucu', când vede cum i se bălăngănesc ouăle, îi dă în joacă cu lăbuţa peste ele. Pentru mujicioc – mai mare bucurie! Îţi dai seama, futai în trei: femeia pe post de capră şi motanul pe post de Serena Williams cu ouăle!

Ăla zicea că după partidă şi-a luat motanul pe măciucă, să-l răsplătească pentru serviciul adus. Pisicuţu!

Când povestea toate astea, Marquez l-a întrebat pe Bob dacă nu-i trebuie şi lui un pisicuţ. Ne futem de râs. Apoi Bob a tăiat-o şi Marquez a zis că, mai ştii, poate la Bob şoarecii îs pe post de pisic, că atunci când o pune pe Greta capră, şoarecii se caţără unul peste altul până la ouăle lui Bob şi-i dau cu lăbuţele!

Sau atunci când Greta îl pune pe Bob capră! Nu se ştie niciodată. La Bob oricum jocul cu şoarecii e ceva patologic. De când se trezesc, Bob îi ia în mâini la plimbat, dintr-o mână în alta, zici că face antrenament pentru labă.

Se plimbă aşa din bucătărie în baie, în camera lui câteva ore, apoi îşi trânteşte uşa şi se aude bolmojind încă vreo trei ore: şoarece, şoarece, ce faci, şoarece? Mami, stai cuminte! Mami, nu! Şi tot aşa într-o veselie. Şi revistele lui porno, cu pulele tăiate de Greta, sunt tot mai jalnice pe zi ce trece. Aşa e şi psihicul lui Bob, care de la douăzeci de ani începe să se transforme într-o babă.

Mai auzisem de unu' la Chişinău, care părea normal, nu avea complexe nici cu femeile, nici cu altceva. Lu' ăla îi plăcea să fută oi. Zicea că nu se poate compara o oaie cu o femeie. Că cel mai fain futai e cu o oaie. Ăla-şi alesese o oaie pe post de femeie, dar majoritatea îşi găsesc femeie pe post de oaie.

Chiar, oare Bob în ce categorie se încadrează? Mai precis, pe post de ce? Şoarece?…

Mai ştiam doi mari prieteni, ambii debilos. Într-o zi unul dintre ei mi-a spus că el are multe oi, iar prietenul lui are vreo şapte gagici. Aşa că s-au înţeles până la urmă să facă barter: să schimbe o femeie cu o oaie.

Cum făcea domnul Buşiniţă într-un articolaş, în notiţele lui de sanatoriu, îi împărţea pe toţi oamenii în câteva îndeletniciri de bază: culegători, vânători… El se băga pe sine la vânători, mă rog, nu ştiu ce fel de vânător o fi el, dar mai ştii? Câteodată şi leul se sperie de căcat…

Bob s-ar încadra bine la păstori. Mi-l şi imaginez cu un toiag, privindu-şi oile, alegând una pentru futut seara. Asta i-ar explica oarecum comportamentul de acum. Bob – cioban, amicu' Gretei, crescător de animale.

92. Insert

Nici nu mai ştiam cine stă în 178. Atunci, când iar am ajuns în XVI mi-am zis: e pentru ultima oară, chiar că n-o să mă mai întorc aici. Aşa mi-am zis de fiecare dată. Dar asta e. Chiar şi Fane după ce a stat o lună cu Kopkil în chirie la un sudor a hotărât că tot mai bine e în XVI. Măcar acolo barurile sunt pe loc. Şi bei cu prietenii, nu cu un sudor diliu.

Nimerisem într-o cameră faină. Cu Moreaku de la Business, un puşti de la Drept şi un prof de teologie, care stătea în cămin în locul fratelui său. Camera era OK, nu se organizau show-uri în ea. Mă enerva doar Popa, care sâmbăta, duminica de dimineaţă punea radioul la posturile

religioase, cu zbierături de popi, de ţi se făcea silă de viaţă. În rest Popa era de treabă, mai ales că toată ziua sta la gagica lui.

Pe primul pe care l-am văzut în camera care urma să fie a mea era Moreaku'. Moreaku' era un copil, îi plăcea să pizdească tot timpul, în 15 minute mi-a povestit toată viaţa, ne-am şi înţeles ca eu să-l învăţ rusa, iar el pe mine ţigăneasca. Avusese o gagică ţigancă, de la ea învăţase. Era pe jumătate moldovean, jumătate bucureştean, dar părinţii i se mutaseră în Ardeal. Student la Business, dar visul lui mare era să devină marinar, îi plăcea mult marea. Parcă avea ceva unchi marinar, de acolo i se pornise huiu'.

Stătea toată ziua rezemat de perete şi povestea despre mare, despre cum o să facă el ca să ajungă marinar. Seara se apuca să facă exerciţii la mate şi fizică, pentru la anu', zicea el, când va încerca iar să intre la Marină. Avea multe poze şi postere cu mări, corăbii. În puţinele momente când tăcea se uita gânditor la ele.

Cu timpul, cu cât vorbea mai mult, Moreaku începea să povestească şi mai mult. Naturaleţea cu care povestea unele porcării mă făcea să-mi amintesc de Bob. Bob mai venea uneori pe la mine la cămin. Dacă eu nu eram acasă, Moreaku îmi spunea: a fost unguru'. Care ungur, bă? Unguru! Nu ştiu de unde dedusese Moreaku că Bob e ungur. Nu e ungur?! Îi explicasem că Bob nu e ungur, dar pe Moreaku nu-l interesa, aşa că Bob a mai căpătat o poreclă. Auzi, iar a fost pe-aici Unguru!

Moreaku avea o iubită platonică, cu aia făcea nu-ş' ce

meditaţii, mai mergeau la câte-un suc. Îi avea câteva poze pe care şi le ţinea în acte. Gândindu-se la ea, imaginaţia i-o lua razna, nu-l mai puteam opri: ce i-aş scoate castraveţi din pizdă cu gura! Sau căpşuni! Nu, mai bine măsline.

Asta era de-abia prima fază. Nu credeam că e în stare cineva să-mi provoace greaţa, dar Moreaku a reuşit cu poveştile sale. Imaginaţia lui avea o creştere gradată, de la castraveţi în pizdă ajungea la omletă, fasole tocată, parizer… Îşi imagina numai porcării: auzi, da’ să o fuţi în cur pe una care tocmai vrea să se cace! Să-ţi scoţi pula plină de căcat şi de băşini! Sau pe una cu mult păr pe cur! Să-ţi scoţi pula plină de căcat şi păr!

El spunea că femeile se gândesc toată ziua la pulă, auzi, n-ai observat că toate femeile au un tic, să dea din picioare? Se şi imaginează cu o pulă-ntre ele!

Mi-a povestit şi din experienţele lui. Cum s-a sărutat prima oară. Tipa aia şi-a băgat limba în gura mea, mi-am băgat-o şi eu. Mi-am rotit limba aşa prin gura ei, până mi s-a făcut greaţă, atunci m-am dezlipit de ea şi am scuipat.

Morekului îi era frică să se atingă de iubita lui platonică. Pentru a-şi satisface nevoile el avea altă metodă. Avea o tehnică de-a descoperi marile doritoare de pulă din grupa lui. Când i se părea că găseşte o suferindă din lipsa pulei, fie ea cât de urâtă, Moreaku sărea voluntar. Până la urmă oricum i se făcea greaţă şi lăsa totul baltă.

Atunci venea în cameră şi se apuca să zbiere toată ziua, non-stop: MĂ DOARE-N PULĂ! MĂ DOARE-N PULĂ! Bucata era din Paraziţii, dar el zicea că e a lui, că el a

descoperit-o când stătea în căminele din Obs, în timpul sesiunii.

Am auzit odată la baie pe doi care discutau: ai auzit bă, a fost ieri o curvă la noi pe etaj, tot zbiera: mă doare-n pulă!

Adevărul e că Moreaku făcea un glăscior dulce după melodia *O sole mio*. În fond, care ar fi deosebirea de glasul unei curve?

Al treilea, Cornel, în anul întâi la drept, învăţa toată ziua. Toţi îi prevesteam că o să se tâmpească la cap, că n-o să mai reziste. Sta la masă şi învăţa. Uneori cu glas tare. Dacă bătea cineva la uşă, nu auzea. Cum îmi spunea odată Fane, că a bătut la uşă, nu i-a răspuns nimeni, a deschis, Cornel învăţa mai departe. L-a întrebat pe unde sunt, dar a auzit doar nişte propoziţii de drept constituţional sau civil. În sesiune mai sta şi în sala de lectură, iar în timpul semestrului doar în camera noastră şi a unui coleg.

L-am văzut doar o dată beat. Se dusese la un chef cu colegii săi. Se făcuse muci. Acolo mâncase un pumn în bot de l-au luat apele, că se lega de toţi. L-au adus colegii în cameră. Ţipa ca nebunu', că-l omoară, că-l prinde el. Apoi s-a apucat să borască. A umplut ligheanul. Colegii lui de grupă aveau grijă de el ca de un copil. Nimeni nu-l văzuse niciodată în halul ăsta. După ce i-a trecut supărarea, Cornel s-a apucat să cânte din *Linkin Park*. Asta m-a dat gata.

Popa era cel mai sobru dintre noi. Nici el nu se prea

maturizase, când sta în cameră ne povestea cât de tare era el la seminar, că şi acum toată lumea povesteşte de el pe-acolo. I-ar fi închis gura şi lui Ion Creangă, cu amintirile sale cu nuanţă de cyberpunk.

Iar de iubiri: ce să mai vorbim? Îl iubea toată lumea. Cele mai faine gagici, toate erau moarte după el. Ne arăta albumele lui, cu colegi, colege, iubite. Cam slute erau, săracele. Şi lui îi plăcea să povestească, dar era mai mult plecat la iubita lui, la care se ducea direct după ce termina de predat la liceu. Ne spunea că şi ea nu mai poate din cauza lui, ca a vrut să plece în Americi, dar ea nici nu i-a permis să pomenească măcar de aşa ceva. Cum s-o lase singură, că doar nu poate fără el?!

Toţi trei erau băieţi OK. Cea mai liniştită cameră din XVI, din câte am stat eu, şi nu am stat în puţine. În cameră nu se bea, nu se fuma. Nu era nici o problemă, trebuia să cobor doar un etaj, la 9, în 178. Acolo se făceau de toate.

Vizavi de noi era camera lui Kopkil. Cu el în cameră mai stătea Bogdan, un moldovean ochelarist care a venit în Cluj fiindcă aici era la fuckultă iubita lui. Un an a lucrat la un laborator foto, de unde-şi făcuse o colecţie impresionantă de poze cu tot felu’ de labagii cu pula sculată, cu prostituate sau pur şi simplu cu pizde amatoare. Unele erau de-a dreptul greţoase, de exemplu o ţigancă grasă, da’ grasă-grasă, peste 100 de kile, goală în vană. Mai încăpeau pe lângă ea vreo trei litri de apă şi ăia printre straturile de slănină… Sau altă poză: o prostituată într-o maşină, goală, cu o cicatrice pe toată burta… Pozele

alea ar fi bune pentru un album destinat turiştilor care vin în România. Bogdan apărea rar în cameră şi atunci cobora repede în 178, să se facă muci, repede, cât e fără iubită.

În camera aia mai era un rocker, Gabi, ăla nu făcea duş cu lunile, iar atunci când se risca, totuşi, îşi spăla părul cu motorină sau cu benzină. Odată Kopkil se oftica că a văzut în cameră un purec, în pula mea, cred că-i de la nespălat!... Mai era şi Cristi Vaştag, zicea că e nepotul lui Feri Vaştag, dar nimeni nu-l credea. Mai povestea că înainte mergea periodic la sparinguri prin Ungaria, să mai scoată un ban. Cristi avea un cunoscut care umbla cu o fostă iubită de-a lui. Una blondă, nenaturală, dar mai rău ca alea naturale din bancuri. Când odată Kopkil s-a întors în cameră i-a găsit pe iubiţei în toiul futaiului, în patul lui: ce pula mea căutaţi în patul meu? Cristi ne-a spus...

După acest incident prietenii lui Cristi s-au mutat cu totul în camera lor. Kopkil era tot mai iritat: îţi dai seama, mă trezesc noaptea şi aud ceva de genu': nu mă muşca, sau aşa ceva, îmi ridic capul şi ce crezi că văd? Blonda ridică cearşaful, mă priveşte direct în ochi cu ochii ei fermecători, cu pula-n gură! Crezi că sau mutat? Ei, pula...

93. Contor la cap

În ultima vreme controalele de droguri se fac tot mai des. De zici că golanii i-au furat iarba preşedintelui şi mujiciocul s-a supărat aşa de tare că a trimis toată mentura să i-o caute. Auzi de faze ca-n filme, cu spartul

uşilor la cinci dimineaţă, percheziţie corporală şi din alea.

Pe un prieten de-al lui Buru l-au prins în Pub cu un pachet de chibrituri cu iarbă, faza naşpa a fost că l-au luat la mentură pentru huliganism, că la întrebarea ce are în cutie a răspuns că iarbă. Însă apoi au descoperit că, da, băi, chiar e iarbă. Căci şi la mentură se mai găseşte câte-un amator, câte unul care ştie.

Ca să scape, a ajuns la nebuni. Acum nimeni nu mai poate vorbi cu el, până să scoată două vorbe zici că trece şi un veac de singurătate. Dacă vrei să încerci doza limită, înainte de păşirea în neant, du-te frate la balamuc, ţi-o administrează ăia. Doar că acolo nu se numeşte drog, se numeşte medicament.

Să fie oare şi în asta o explicaţie a călugăriei lui Baston? E greu de răspuns, l-am cunoscut doar după ieşirea sa de la Socola.

În fine, toţi ar trebui să ajungem la nebuni, n-am văzut nici un om sănătos la cap. Nebuni după pizde, pule, bani, mâncare, animale, alcool, filme, telenovele, droguri… Toţi sunt nebuni. Depinde doar de doză. Unii au o nebunie de prost gust, care provoacă ura, scârba. Mai sunt şi nebuni haioşi, ăia sunt faini, dar nu mult timp. Dar nimeni, dar nimeni-nimeni nu e de suportat mai mult timp. Toţi îţi provoacă greaţa, sila.

Toţi merită măcar doi pumni în bot, cum zice Fane. Am cunoscut totuşi pe cineva fain – câinele meu. În rest –

futuţi şi cretini. Că te mai poţi înţelege cu câte-un futut şi cretin asta e altă treabă, căci şi şoarecii se fut între ei, de ce n-ar face-o şi doi idioţi?

Cât de imbecili sunt toţi îţi poţi da seama după scenele din unele familii. În special la intelectuali, dar nu neapărat. De exemplu, într-o cameră, mama şi tata discută despre Aristotel din prisma lui Heidegger, iar în cealaltă fiul îşi bagă în venă, apoi are convulsii, borăşte tot. La acel moment părinţii lui ajung la Cărtărescu.

Sau ca în cea mai modernă familie pe care o cunosc: tata – prozator, mama – poetă, fiica – ultima curvă, fiul – poponar. Tata-şi bagă pastiluţe, că are hepatită, mama-i alcoolică, de se pişă şi se cacă pe scară când se întoarce de la facultate, unde e profesoară, fiica tot aduce diferite rase, câteodată câte mai multe de-odată în camera ei, unde în acelaşi timp suge pula şi se fute-n cur. Când se nimereşte câte-un poponar sau bisexual, îl cheamă şi pe frate-so, care şi el e întotdeauna gata de acţiune. Cu toţii se cred doar postmoderni – şi au dreptate. Când fiica face cadou lu’ tat-so câte-un pachet de ţigări, uitate de nu-ş-ce idiot, ăla e mort de bucurie, îi zice lu’ nevastă-sa care îşi caută cu limba sperma instalatorului în măsele: uite, dragă, ce noroc avem cu fiica noastră! Aşa mai rar! Doar vezi şi tu la televizor!…

Zilele trec aşa, prostia şi tâmpenia avansează, nu au cum să se oprească. Şi mi-e frică, mi-e frică când sunt pus în situaţii penibile, mi-e frică atunci când uit, când încep să am plăcerea să lovesc, sau să nu lovesc, mie groază că

orice aş face tot naşpa e, tot aia e. Da’ de fapt mă doare-n pulă, mi se rupe de ce mi-e frică – şi de asta mă tem. Asta în zilele după multă iarbă, multă cafea şi ţigări.

În zilele când nu mă mişc de lângă computer şi nu scot nici un cuvânt. Iar tu stai alături, te uiţi la televizor, la filme italiene cu multe futaiuri, dar unde până la urmă totul e ca lumea, totul e everybody, ca să-mi amintesc o vorbă ce ţine de superstiţie…

Am şi trecut de ziua în care toţi şi-au ieşit din minţi.

Oamenii normali beau sodă caustică şi-şi taie venele în timp ce se uită la comedii şi se ţin de burtă de atâta râs. Oamenii intră cu avioanele în blocuri şi sunt fericiţi, ştiu că moartea e cel mai important moment al vieţii lor. Sau, vorba colegului meu de bancă din şcoală: le-am încercat pe toate, acum mi-a rămas doar să fut şi să mor.

94. 178

178 era asemănătoare cu camera în care am stat cu Tataie. Doar că nu era camera mea. Şi, totuşi, nu trebuia să fac cunoştinţă cu cineva de fiecare dată când intram în ea. Prima beţie pe care am făcut-o acolo a fost chiar înainte de a mă muta iarăşi în XVI.

Trebuia să mă întâlnesc cu Dosty, chiar într-un bar de pe Piezişă. Şi am hotărât să-l chem şi pe Fane. Iar Fane era mai mult în 178. Acolo tocmai se strângeau sticlele

goale de sub paturi şi se hotăra cine să meargă jos să le umple. Aşa că Fane a zis că mai dă-le-n mă-sa de baruri, ia-l şi pe Dosty şi hai aici.

Vin, bere, vodcă, toţi s-au făcut muci. Eu parcă am vrut să mă bat cu cineva, tu te-ai enervat şi ai ieşit, aşa că şi cu ajutorul lui Fane m-am liniştit un pic şi am ieşit să văd unde eşti. Dosty povestea despre scriitori poponari, despre tot felu' de animale. În jurul lui se adunase un cerc care beau şi ascultau în tăcere. Alţii ocheau cu cuţitele-n uşă. E o altă boală-n XVI. În altă parte se dansa. Spre dimineaţă unii au început să borască. Canceru, cum ne-a văzut prima oară, a prins ocazia să ne povestească tot. Că are veri în Spania, Portugalia şi că vrea să ajungă şi el pe acolo. Până atunci însă – să se ducă mâine la serviciu, e prima zi când trebuie să fie asistent la un spital.

Canceru era foarte politicos, numai să-l asculţi. Când a auzit că te doare capu', s-a dus şi a adus o tabletă efervescentă, pe care o luase de la Psihu. Psihu era psih pe bune. Trebuie să menţionez că era şi el student la litere. Ăla o să devină un prof bun. Vorbea întotdeauna foarte patetic, aproape că îţi dădeau lacrimile. Îţi dai seama ce interpretări o să dea la şcoală, sau, mai ştii, poate la vreo fuckultă! Psihu avea un dar de a-ţi stârni atât mila, cât şi de a-ţi irita nervii.

Canceru stătea atunci în cameră cu Psihu. Mai târziu se mutase şi el în 178. Cineva a furat de la ei din cameră ceva lanţuri de aur sau bani, nu mai ştiu. Vă daţi seama ce emoţii pe capu' Psihului. Avea în perioada aia o faţă de

Sherlock Holmes care e pe urmele criminalilor. Îi bănuia pe toţi. Noroc că până la urmă l-au prins pe pulică ăla, care fura din mai multe cămine, aşa, de pe la cunoscuţi, că altfel Psihu s-ar fi transformat în Hanibal III, sau Rambo XVI!

Vovka tot povestea despre gagicile lui. Zicea că le spune direct când le agaţă că are mai multe, dar ele parcă nu-l cred: du-te băi, ce te dai mare! El îi dă bătaie cu metodele lui contraceptive, că mă-sa de când împlinise vreo paişpe ani îi dăduse un prezervativ şi un teanc de cărţi de specialitate.

Fane era peste tot, dar mai ales lângă sticle. Când alcoolul îi ajungea în vene, încruntarea, sila i se transforma în veselie sprintenă. Fluiera atunci şi da din cap după muzică. Cu ceva iarbă se putea ajunge şi la o contemplaţie veselă.

Spre dimineaţă a început să ningă. Canceru, Dosty, Fane au luat câteva sticle de vodcă şi un butoiaş de cinci litri de vin şi au mers la săniuş. Pe post de sănii erau capacele de la budele din cămin. Lui Fane îi plac copiii, aşa că s-a dat şi cu câţiva cu săniile lor. Nene’ da’ ce pute aşa a alcool de dimineaţă de la matale?, îl întrebă un copil.

95. Dr. Faust

Fiecare doză poate fi şi ultima. Ultima până la trecerea la nebunia totală, ultima din viaţă. Chiar şi o

plăcintă ţi se poate opri în gât. Poţi înghiţi un ac în pâine. Dar sunt şi variante mai lejere, când dormi şi nevastă-ta îţi fute o bâtă-n cap. Şi fiindcă nu are putere destulă, iar bâta îi oboseşte mâinile, tu reuşeşti să deschizi ochii. Şi atunci mai primeşti una. Şi tot aşa.

Şobo stă lângă perna prietenului său căruia i se fac perfuzii. E varză. De-abia respiră şi totuşi îi roagă pe toţi să-i aducă orice, măcar cea mai mică doză. Îl roagă şi pe el. Nu pot, frate, îi zice Şobo, nu se poate.

Stau aşa mult timp, până vine o asistentă şi-l dă afară. Şobo se lăsase demult, dar azi mai bagă o doză. E cu Ki, încep să cânte, râde până începe să plângă. Ce-i cu tine, băi, îl întreabă Ki. Nimic, totul e foarte pizdos când soarele e pe cer şi e cald afară, îi răspunde Şobo râzând cu lacrimi.

Ne întâlnim cu el într-un bar. E şi Pi. Ne facem muci. Fiecare vorbeşte în acelaşi timp cu alţii, pe toţi îi doare-n pulă de toate. Şi n-ar avea de ce să fie altfel.

Eu îl car pe Pi până la un maxi-taxi, Şobo o ia prin centru pe jos. Vede la intrarea într-un bloc o bicicletă. Urcă pe ea şi o taie. Ăsta era visul lui. De fiecare dată când avea galice se vedea pe o bicicletă, mergând din ce în ce mai repede.

Merge ca nebunul, e fericit. Doamne, gândeşte el, e la fel! Da, e la fel. Ajunge acasă. Pune o casetă înregistrată cu Ki la un concert de-al lor.

Începe să cânte. De obicei ei nu cântau nimic, adică nu aveau cuvinte la muzica lor. Acum le găseşte pe loc.

Şobo cântă aşa de zici că ar fi playback, că s-ar auzi de fapt de pe casetă. Îşi face un cefir.

Intră în camera în care ar fi trebuit să fie soţia sa. Nu e nimeni. Sună la cineva, îi răspunde mă-sa.

Scoate multe vopsele, se joacă cu ele pe hârtie. Apoi pe geamuri. Vopseşte toate geamurile. Dacă va rămâne aşa nimeni nu va mai vedea în camera asta lumina soarelui. Vopseşte şi oglinda. Vopseşte toţi pereţii, casetofonul, frigiderul, televizorul, tavanul, becurile.

Scoate un album de poze şi le vopseşte. Scoate cărţile din rafturi şi le vopseşte. Vopseşte casetele şi CD-urile. Vopseşte icoana pe care o găseşte într-un colţ. Totul pute a vopsea. Şobo simte că se sufocă, îşi şterge cu mâinile murdare de vopsea fruntea, ochii, nasul.

Îşi vopseşte şi chitara. O priveşte un pic, apoi încearcă să cânte la ea. Nu merge. E un sunet înfundat, ce te sperie. O desface şi o vopseşte şi pe dinăuntru.

Se dezbracă. Îşi vopseşte ciorapii, chiloţii, tricoul, blugii, tot. Îşi vopseşte părul, apoi picioarele, tot corpul. Scoate toate cănile, le vopseşte. Umple un pahar cu vopsea.

Se îmbracă. Parcă îl strâng un pic hainele. Dimineaţa erau doar largi. Se plimbă prin cameră. Se lipeşte de un perete, se dezlipeşte. Se aşază pe un scaun. Se ridică, urcă scaunul pe tavan, se aşază pe el. Scoate nişte ţigări pline de vopsea. Îşi bagă una în gură, e lipicioasă.

Dezlipeşte dintr-un buzunar şi bricheta. O aprinde.

96. Muncă, trudă, hazná, pula!

De Bob îmi place când are momente de luciditate, când reuşeşte oarecum să se detaşeze de căcatul în care e. Doar că el are prea multe obsesii care se înlocuiesc, care îl fac să o ia pe ulei. O obsesie e *vremurile bune* ale familiei lui, atunci când putea cere orice sumă, iar părinţii i-o trimiteau fără nici un reproş. Atunci dă-i cu pizza până i se făcea rău Gretei. Atunci ştia că pizza are aromă de sex, cât mai multe pizza dai la o femeie, cu atât te apropii mai mult de patul ei, sau măcar de un colţ al blocului, acolo unde ea va fi a ta.

Asta e. Aşa simt femeile că le iubeşti. Cafea, prăjituri, sucuri, alcool, pizza – sex. Femeile se simt în focuri atunci când le bagi în seamă în felu' ăsta. Se simt oarecum obligate faţă de porcul care le dă o pizza. Astfel nu e deloc de mirare uneori să vezi o tipă faină, care pare cu picioarele pe pământ, luând muie în scara blocului de la un fraier care i-a dus flori şi i-a cumpărat o plăcintă.

Despre maşini nici nu mai vorbesc. Femeia când intră într-o maşină îşi şi imaginează cum e futută pe capotă sau cum suge pula în timp ce bâcul conduce. Ca să fac mişto, am să-mi amintesc de o vorbă populară: de ce femeile se şpreiază şi se machiază? Pentru că-s urâte şi put. Femeile… Muncă, trudă, hazná, pula!

Ăsta e paradoxul femeii… Asta nu mă face totuşi să fiu

misogin, fiindcă despre bărbaţi am o părere şi mai proastă. Femeia are nevoie de bărbat ca de un produs, pe care să-l consume şi să-l arunce în budă ca pe un tampon. Bărbatul e pentru femeie o pizza, un tampon îmbibat de menstruaţie.

Deşi e sâmbătă, Bob a ieşit azi din cameră. Ultima vreme nu-l mai puteai vedea în timpul când Greta era la futut cu iubitul-iubitul ei. Era ca o babă tâmpită. Nu vorbea cu nimeni, sta închis şi ieşea din cameră doar când vroia să se cace. Azi era glumeţ, OK, ca în vremurile bune. Tot vorbind despre cadouri de 8 martie, că azi e 8 martie, şi-a amintit că i-a dat Gretei un cactus. Când noi am râs, a râs şi el, apoi a menţionat că mai mult nici nu merită.

E ciudat să auzi aşa ceva din gura lui Bob, care aleargă la cumpărături atunci când după week-end apare Greta obosită de atâta futai. Bob care râde în guşă când Greta îl face măgar, idiot şi tâmpit şi apoi îi aruncă în cap cu ce se nimereşte. Dar Bob ştie să urască, uneori i se declanşează o ură ca a unei babe supărate pe nu-ş’ ce căcat. Mi se pare mai corect să urăşti decât să stai ca un cufurit când cineva vrea să se pişe pe tine.

La formarea lui Bob au participat multe contradicţii. Urându-şi părinţii că a fost dus să crească la bunici, acuzându-i că din cauza asta e atât de necomunicativ acum, atât de băbălos. Bob a fost întotdeauna moralist, însă morala lui s-a mai modificat pe parcurs. Mi-e greu să zic că a evoluat.

Când era mic a găsit o dată revistele porno a’ lu’ tat-so. Tat-so avea o revistă poloneză parcă, căreia îi adăugase copertă de caiet şcolăresc. Dar Bob a reuşit să o găsească. A fost foarte scârbit şi supărat pe tat-so. Cum să se uite la aşa scârboşenii?

Cum era în vremuri bune, cu rude comuniste sus-puse, familia lui Bob avea videocasetofon, ceva ieşit din comun pentru timpul ăla. Copilaşii aveau dreptul să se uite vreo oră la filme cu desene animate, apoi erau daţi afară. Atunci veneau familiile vecinilor. Se adunau toţi acolo, alungau copiii, se încuiau şi se uitau la filme porno. Poate că şi-o şi trăgeau în grup, doar erau din generaţia hippy, ce pula?

Toate astea îl scârbeau rău de tot pe Bob. Dar acum când merge acasă îi caută revistele lu’ tat-so, să se inspire şi el. Mi-a zis că i-a găsit colecţia de Playboy.

Dar nu l-am auzit pe Bob niciodată înjurând, iar când aude el vreo una dă din cap şi zice doar atât: urât, urât…

97. Slon

Slon e o figură cunoscută printre basa din Cluj. Despre el circulă multe poveşti folclorice. Nu toate sunt adevărate sau dacă unele conţin ceva adevărat sunt foarte deviate de la realitate.

Este cunoscut ca un voluntar când trebuie bătut cineva, iar dacă acel cineva e român, şi mai bine!

De câţiva ani Slon nu bea deloc, e calm, nu mai are treabă cu nimeni, dar oricum imaginea creată continuă să-i stea ca o aureolă deasupra capului.

De când ne-am împrietenit, uneori îi povestesc vreo istorie populară despre el şi râdem când el îmi spune varianta adevărată.

O poveste era cum a făcut el cunoştinţă cu încă un basa, şi ăla spaima Piezişei.

Varianta populară: se întorcea Slon de la băut, cuprins de două gagici, în XVI. În faţă venea Felix. Cum nu se mai putea trece normal pe coridor, Felix s-a atins de o gagică de-a lui Slon. Şi Slon i-a futut una, apoi a intrat în cameră.

Felix fiind foarte nervos a smuls o bară din camera sa, a intrat la Slon şi i-a tras una-n cap. După încă nişte replici în cap s-au împăcat, au băut toată noaptea şi au devenit prieteni.

Varianta reală: Felix era îndrăgostit de-o gagică cu care noi mai târziu ne împrietenisem şi mai curneam, ne distram împreună. Tipa era prin cămin şi a intrat la Slon în cameră să ceară o ţigară. Slon i-a dat, gagica a fumat şi s-a dus. Felix era nervos că tipa de care era el îndrăgostit a fost pe la Slon. Aşa că s-a dus să rezolve problema. Dar Slon, deşi mahmur rău, fiind de o formaţie fizică O'Neil, l-a scos frumos cu câţiva pumni din cameră. Felix a smuls o bară din camera sa, a intrat în camera lui Slon şi când ăsta era întors cu spatele, fiind la chiuvetă din cauza că-i era rău de la băut, i-a tras o bară-n cap. Slon normal că s-a

enervat şi l-a mai rugat o dată pe Felix să iasă din cameră. După ce şi-a revenit, Felix a trecut iar pe la Slon, au băzărit, au băut toată noaptea, s-au împrietenit.

Slon era genu’ de om care când era supărat, după n-şpe beri, aştepta să-l calci pe picior ca să-ţi dea în cap. Aşa a băgat groaza în Hasdeu. Noile întâmplări de atunci mai circulă şi acum prin folclorul studenţimii.

Cum Slon i-a dus pe nişte tipi care au vrut să-l pizdească în pădure şi i-a pus să-şi sape groapa, cum Slon a fost dus la duş sub apă rece de prieteni, ca să se calmeze, cum au vrut să-l lege de pat. Toate au fost variante eşuate. Cum i-a aruncat pe câţiva dintr-un bar cu tot cu masă etc.

Astfel de poveşti ţin mult. Istoriile educative cu basa sunt bullshit. Din ele se extrage o morală futută, deviată. De altfel şi morala românească este una ruralo-comunistă doritoare de a fi băgată. În NATO, UE… nu contează unde, să fie şi ea băgată. Chiar şi-n Afganistan şi Irak, dacă vor americanii. Căci în America România şi-a găsit o soră mai mare, vrea să fie adoptată de America. No, să fim serioşi acuma!, vorba lui Bob.

Eu nu l-am văzut niciodată pe Slon agresiv, din contra, e tot timpul politicos şi calm. Iar locul alcoolului i-a fost luat de computer în viaţa sa. Dar despre asta nu circulă poveşti. Şi nu vor circula, căci, chiar aşa, cine are nevoie de ele?

98. Hibernate

Gogu nu stătea în 178, stătea în cameră cu Fane, dar, în fond, chiar şi cei care stăteau oficial acolo, când vroiau să doarmă se duceau în altă parte. Mai era un actor în cameră cu Fane şi ci Gogu. Patul ăluia ziceai că-i un tomberon, pe toate le arunca acolo. Salteaua lui avea o gaură mare la mijloc, din care ieşea vată îngălbenită de pişaturi intense. Spre dimineaţă actorul era cuibărit în gaură, cearşaful şi plapuma erau pe-alături. De altfel toată lenjeria i se înnegrise de jeg. Dormea acolo printre pulovere, ibrice, mâncare, căni, Platon în ediţie completă, adidaşi şi cam tot ce mai avea. Niciodată nu-şi făcea patul. La început Fane nu-şi dădea seama ce dracu' pute tot timpul în cameră, chiar dacă deschizi geamurile. Apoi s-au prins. Duhnea de la patul-tomberon al actorului.

I-au zis să-şi mai facă ordine în pat, să mai arunce pateurile desfăcute, că se intoxică toţi de la ele. Actorul a zis că da, da şi a plecat şi n-a mai venit vreo două săptămâni prin cameră. În schimb a venit o scrisoare de la mă-sa. Care i se adresa domnului Gogu, că el era cel mai matur, dar mai pomenea şi de Vasilică – care era şi el boboc la litere. Mă-sa actorului scria foarte patetic, că ce au ei cu copilul ei, că el e singura ei bucurie, de ce-l necăjesc… Că el e tatuat cu svastică nu pentru că ar fi nazist, ci pentru că aia e un semn indian al fericirii. Toţi au rămas mască. Nimeni nu agresase actorul, nici măcar verbal. Scrisoarea a fost păstrată la un loc de cinste, numărându-se printre paradoxurile ce se întâmplă în XVI.

Gogu era foarte calm şi politicos. Era cred că la a treia facultate începută. Cât stătea la fuckultă îşi făcea actele pentru a o tăia undeva. Când reuşea: ser'us, fuckultă dragă! Procesul începea foarte de jos, de la prieteni, apoi mituirea poliţiştilor, strângerea banilor pentru acte false, până se ajungea la cineva de sus, care strângea îndoit ceea ce pusese în buzunar gaborii mărunţi şi oferea viză, sau, mă rog, o graniţă slăbită a ţării.

Gogu fusese de câteva ori în Paris, la furat din cutiile din parcări. Toată treaba au pornit-o ungurii, atunci nimeni nu ştia de faza asta. Când s-au combinat cu românii, s-a dus toată treaba dracului. Ungurii furau mult, dar nu speriau pe nimeni, era o atmosferă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Românii însă, când au văzut că merge, au crezut că-s la carnaval, că pot abuza de ceea ce fac. Astfel, de la faptul că la început parizienii aplaudau când îi vedeau găurind cutii cu bormaşina, s-a ajuns la o greaţă şi ură generală.

În Paris era o mafie românească a cutiilor bine pusă la punct. La rândul său această mafie era înghiţită de una mai încăpătoare, cea a românilor. Ştii de ce românii nu vor să recunoască afară că-s români? Pentru că li-e silă. Existau oameni care furau, existau ăia care îţi dau *legitimaţie*, cei care strângeau impozite şi cei care strângeau impozite de la strângătorii de impozite. În vârful piramidei erau ăia care nu făceau nimic, care însă atrăseseră un flux intens al banilor veniţi din prostituţie, trafic şi hoţie.

Gogu a furat mult timp cu o gaşcă *legală*, care-şi dădea partea cui trebuia. Rămâneau doar cu câţiva franci, pentru pâine. Apoi a hotărât să înceapă pe cont propriu. Dar români turnători, pidaraji, erau peste tot. Chiar şi traducători la poliţie. Tu îi spuneai una, el traducea ce-i trebuie poliţiei. În sfârşit, a ajuns în România relativ normal. Apoi a intrat iar la fuckultă. Dar nu mai poate obţine viză pentru Franţa. Cum vizele n-au mai fost necesare pentru români în spaţiul Shenghen, Gogu a dispărut. Bănuiesc că e undeva prin Champs D'Elisee, citeşte ziarul.

În 178 sta şi W. El ducea berea de la Ursus la magazine, apoi, peste un timp – încasa banii. Faza era că trebuia să ducă marfă la o parte din magazine, iar la altele să încaseze, în aceeaşi zi. El şi-a aranjat treburile aşa că într-o zi a încasat toţi banii, iar seara deja era în avion. Acum le transmite salutări la toţi!

Günter era cazat în 178, dar aproape tot anul a stat în Germania. De acolo mai şparlea câte ceva în magazin, dar asta era doar un hobby, mersese cu o bursă. Când era licean, un prieten de-al lui văzuse la Discovery cum se furau maşinile. La început să arunci cu o parte din bujie în geam, apoi un cot, apoi ia-ţi cas, ia şi maşina dacă vrei. Băieţii erau ca haiducii, şparleau numai de la ăia care normal n-ar fi trebuit să aibă atâţia bani.

În câteva luni, maşina lor de căcat era plină de casetofoane, de boxe super tari. Se mira toată lumea când vedea o amărâtă de maşină ce scotea sunet de discotecă

atunci când mergea pe stradă. Aveau şi pistol, îl găsiseră într-o maşină. Până la urmă tot au fost prinşi, i-a turnat un bou, care ştia. Ăla se căca pe el să meargă la treabă, dar se îmbătase într-o seară şi se transformase în Superman. Nu reuşea să spargă un geam la o maşină şi atunci a venit stăpânul ei şi l-a întrebat ce face. Ce să fac? Îţi fur maşina! Doar că atitudinea lui s-a schimbat destul de repede. În fine, Günter a reuşit până la urmă să scape.

Matrix era copilul computerist. El lucra la o firmă de programatori, îl durea în pulă de şcoală. El ne punea muzica, printre care mai reuşea să scape şi câte-o manea.

Kopkil încerca să demonstreze fiecăruia cât de căcat e, că în fond toţi sunt doar nişte găleţi de căcat. Înainte îşi lua în fiecare seară câte vreo trei sticle de vodcă şi se întindea în pat şi le bea singur gândindu-se cum să se sinucidă. Acum e OK, bea cu noi şi i se rupe, de căcat oricum sunt toate, dar măcar e vesel. Şi vorba aia, căcatul măcar nu conţine E-uri.

Canceru de făcea la început o impresie bună, el era un fel de administrator, întotdeauna fără nici un ban, lua de la unu', da la altu', lua de la toţi şi-şi achita datoriile. Întotdeauna peste câteva zile trebuia să se angajeze, dar ori nu se trezea la ora când trebuia, ori se zaibea de lucru chiar a doua zi. Aşa că băga poveşti la toată lumea, norocul lui era să prindă pe cineva şi să-i povestească cât de pizdos e.

Până la urmă, la o beţie, când Canceru iarăşi arunca sfaturi în stânga şi-n dreapta, Gogu l-a pizdit, pur şi simplu

s-a enervat şi l-a pizdit cu şlapul în cap. Ăia erau varză toţi, aşa că i-au mai tras şi ei câteva. Aşa s-a futut treaba, dar nu l-au alungat pe Canceru din cameră, dar şi chefurile s-au terminat, tuturor li se făcuse scârbă.

Mai veneau pe-acolo tot felu' de specimene, dacă şi Psihu a ajuns. De obicei când se îmbătau, o tăiau la discotecă, iar eu cu Fane ne duceam în baruri să continuăm. În fond, cum spunea Fane, sunt de fapt majoritatea nişte ordinari, eu i-am învăţat cum să bea, cum să se distreze…

De o ţeavă în 178 era lipită o sticlă de plastic găurită. Toţi care veneau p-acolo îşi lăsau în ea mărunţişul. Canceru tot povestea ce chef monstruos o să facem. Dar până la urmă… căcat, nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Toţi cei care o adunaseră s-au risipit. Evitau camera 178 ca pe o amintire murdară, ca pe un prieten pe care nu mai ai chef să-l vezi niciodată. În căminul XVI nu există happy-end-uri. Fiindcă XVI e un bullshit şi un mavafacă, blea.

Visul lui Fane Babanu era să aibă vreun termometru, indicator, sau ceva în genu' ăla, care să-i arate că trebuie să se oprească zilnic la a cincia bere. Căci atunci totul e fain, mai departe totul se prăbuşeşte, zicea el. Aşa s-a întâmplat şi cu 178.

99. Lanţul slăbiciunilor

Bob e total diferit de fratele său, Haker. Bob ar

explica asta prin faptul că frate-so nu a fost crescut la ţară, că face parte dintr-o generaţie pierdută, şi, apoi, că e pur şi simplu un porc.

Deşi Bob e mai mare, fix în pulă l-a durut tot timpul de fratele lui. Era doar un pericol al cadourilor pe care trebuie să le primească şi al prăjiturilor cu care trebuie să se îndoape. Nici vorbă de dragoste fraternă sau aşa ceva. Cred că Haker e unicul om pe care Bob l-a bătut, şi aia la vârsta când ăla nu se putea apăra.

Acum Bob e mai atent. Oarecum. Adică nu vrea să se mai bată, ştie că ar lua-o-n cap. Relaţiile dintre Bob şi Haker au fost numai afaceri, la asta s-a rezumat tot.

Au ajuns să-şi vândă până şi orele de stat la televizor, dreptul la prioritate la casetofon şi alte faze de genu' ăsta. Desigur că până la urmă tot Bob era cel fraierit. Dacă e bun… Haker ar zice că Bob e pur şi simplu un bou.

Bob îi face tot felu' de lucrări, de referate, căci cum e un tip cu o cultură generală solidă – ştie de toate. Haker îi mai cedează câte-un avantaj, îi promite că o să-i facă vreun CD. Faza cea mai haioasă e că nu i-a făcut până acum nici unul, deşi Bob i-a plătit acelaşi CD-u de vreo trei-patru ori.

Cel mai fain, ca să-ţi dai seama de relaţiile lor, e să le citeşti mailurile. Bob e personajul principal al rubricii *ÎNCĂ O PULA DE OM* de pe situl lui Haker. Pe site Haker i-a afişat şi mailurile lui Bob. Fragmentele boldate sunt comentariile lui Haker:

…sa vezi ce am patit saptamana trecuta. mergeam eu intr-o seara spre scoala, si stii cum mai am eu obiceiul sa

ma uit in jos(si chiar sa mai culeg cate ceva).ei, ma uitam ca de obicei, si vad o revista…era revista hustler. asa am ajuns sa am si eu un numar…altfel cum mai merge scoala, fratioare? imediat o sa am de cerut bani de acasa asa ca o sa o duci putin mai rau o vreme, hi hi hi. salut.

…si ce-mi spui mie de internet cafe cu 200 de calculatoare, ca tot nai bani sa calci tu pe-acolo…unde e minunea asta(in ce zona)? vezi, porcule, daca aveam bani acum veneam acasa ca am mult de lucru pe calculator. asa stau si sufar prin internet cafe-uri…si ce rahat de cd vrei sa-mi faci numai cu 1000 de poze? nu pupi tu bani pe asa ceva. ia exemplu porcule, bety(vecina de apartament)mi-a facut un cd gratis. ai putea sa faci si tu un gest ca doar sunt frac-tu vita… p.s. sa vezi ce faza am patit din nou. dupa faza cu revista hustler gasita pe jos saptamana trecuta, sambata asta mergeam pe o strada mai laturalnica si ce vad eu zacand intr-un cos de gunoi pe margine? revista playboy ultimul numar. normal ca am luat-o.si asa am ajuns si gunoier…toate au un inceput ce faci ba boule mai intra si tu pe net ca doar nu ti sa ars rasnita aia de calculator sal bai sergiule iti urez „la multi ani si sarbaturi fericite” apropo asta e primul mail cand nu te injur la multi ani porcule.a mai trecut un an de rahat…(pentru tine cel putin)…iarasi te-ai indopat ca porcul presupun, si eu deja trec pe arpacas.

p.s.sa stii ca sunt in doliu. peti (un nenorocit de hamster) a murit pe data de 27 decembrie…

draga porcule, cum adica nu mi-ai facut cd-ul, vezi ca te tai daca incerci sa-mi mai storci bani data viitoare. si nu mai chiuli ca un copil cuminte ca tine ar trebui sa mearga la scoala. si nu mai lua poze porno de pe net. si nu te imbata…a, si la multi ani boule, poate iti aduc vreun hamster cadou…

…si vezi ca n-am uitat de cd-ul ala.(porcule).si veste buna-peste doua saptamani vin acasa. si inca o veste buna-s-ar putea sa vina si nepotelul tau georgica.m-a pus dana sa-i dau meditatii la engleza lual-ar dracu…mai vedem. ce ai primit cadou de ziua ta animalule?…

SALUT PORCULE! A FOST FRUMOS IN VACANTA, DA’ ITI AJUNGE! VIN EU!

O SA VIN PROBABIL SAMBATA SAU DUMINICA, SI O SA STAU O SAPTAMANA.SI VEZI CA O SA AM NEVOIE DE CALCULATOR-IN LINISTE, FARA TV-CA AM TREABA CU LUCRAREA DE DIPLOMA.ASA CA MAI UITA-TE ODATA LA POZELE PORNO, JOACA-TI TOATE JOCURILE, CA DUP-AIA O SAPTAMANA N-O SA AI TIMP…(tampitii care scriu cu majuscule…)

Mersi de mesaj porcule. N-o sa crezi, da’ nu m-am indopat de ziua mea (cum ai fi facut tu animalule).Mi-am facut doar o salata de fructe. Ce rahat ai facut la teza la mate? Sper ca ai trecut totusi, ca nu vreau noi crize de isterie in familie. si de ce dracu mai navighezi, sa creada mamica (virgula) ca din cauza mea a venit nota de plata mare? sper ca aia cu cd-ul meu nu era o gluma…trebuie sa

o tai acasa, ca trebuie sa ajung la w.c. urgent. Salut.(mi-a spus dupa aceea ca s-a cacat pe el)

…ce-ai facut la teza aia la mate, ai ramas corigent sau nu? pe-aici totul bine inca, am terminat si al 17-lea an de scoala, am avut cursul festiv si cretinii aia de la mine si-au luat si ei toga din aia neagra ca la americani idiotii. bineinteles ca nu am dat banii pe asa ceva. Si-asa trebuie sa dau 600.000 pentru rahaturi de flori si cadouri la profesori. am primit si somatie de la primarie pentru impozitul ala pe apartament-ca daca nu il platesc in doua saptamani vin cu executarea silita-adica vand casa l-am platit pana la urma da' am cam ramas fara bani…

bai porc, ti-am mai scris un mesaj acum o saptamana, dar nu stiu de ce nu a vrut sa mi-l trimita. asa ca o sa fiu scurt. ce rahat ai facut pana la urma la teza la mate, ai trecut? am platit impozitul pana la urma, stai linistit-l300000-asa ca maine o sa dau un scurt telefon la brasov sa discut cu mamica niste probleme financiare…am mai avut de dat si 600000 la scoala pentru festivitatea de la sfarsitul facultatii(da, am terminat al 17-lea an de studii, si ultimul probabil).in rest, am sesiune acum si dup-aia am de invatat pentru licenta. probabil ca o sa mai vin acasa candva prin iulie ca sa-ti stric putin vacanta. chiar, ai intrat in vacanta porcule…

asa deci, ai terminat scoala porcule…si eu mai am trei examene luna asta. sper ca de data asta chiar ai facut cd-ul si nu-i iar o gluma proasta. si ce-i cu titlul ala de mesaj, ca mi s-a facut rau(o injuratura nevinovata).Asa vorbesti tu cu

frac-tu boule? sau domnul bou ca acum ai serviciu…chiar, ai facut vreun cd la comanda pana acum?

vezi scoate niste bani ca nu are mamica sa-mi trimita. Asa m-am enervat cand am vorbit ultima data cu ea la telefon:inainte sa apuc eu sa-i cer bani, a inceput ea sa se planga ca n-are. si mi s-a facut sila si n-am mai cerut. da' nu-i nimic, ca sun din nou saptamana viitoare…

…Ma bucur sa aud ca te-a muscat un caine, poate cui pe cui se scoate si ajungi si tu un om normal. ti-a facut si injectii in burta? am auzit ca sunt foarte, foarte dureroase…

…Plus ca daca nu intru la masterat poate ma cheama si in armata. ce zici, vii cu mancare la unitate?

Chiar daca tot vorbim de mancare, poate o sa te intrebi unde a disparut salamul ala frumos de vara din frigiderul vostru. Stai linistit, e la mine. A trecut nasa lui Dana pe la Brasov si mi l-a trimis mamica. si au mai fost si niste snitele Asa-i ca-ti lasa gura apa?…Sa vexi ce rahat. Stii ca statea anul trecut la mine un bou care lucra la CFR.S-a mutat, mi se pare ca ti-am zis si mi-a lasat o datorie de vreun milion si jumate(si ce face tampitul?).M-am intalnit cu el si l-am intrebat cand vine cu banii, si mi-a zis ca nu-mi mai aduce nici un ban-iti dai seama ce nesimtit? (iata ce face)… Si le-am scris la ai lui ca daca nu vine cu banii le trimit cate o scrisoare la toti vecinii de pe strada lui si il fac de cacat. Ce zici, o sa vina cu banii? (da)

lasa porcule, ca sper sa scap cumva de armata.n-ai auzit ca vor sa o faca sa nu mai fie obligatorie? sper sa-mi aranjeze mamica vreo amanare, ca ar fi culmea prostiei sa fiu in ultima generatie care face armata. asa ca, inca nu te bucura si zici ca ai urmarit cainele zece zile? si cum se mai simte? da din coada cand te vede? cu ala de la cfr, le-am mai trimis o scrisoare la ai lui, in care le ziceam ca daca numi vine cu bani le scriu la toti vecinii de pe strada lui. si azi mi-a raspuns taica-su, ca daca le scriu ma da in judecata. deci i-am speriat (ce b*u eshti…Doamne!), hi hi hi…las ca poate iti aduc si tie scrisoarea sa te distrezi putin. da bani nu cred ca mai vad. de recuperat banii, zicea sandu ca imi aduce daca vreau niste colegi basarabeni-trebuie numai sa le dau o votca. dar nu-i stilul meu (de pampalau).hai ca ma duc, ca ma asteapta hamsterii acasa. ba, veste buna – armata mai dureaza doar 4 luni tot e cam mult, cred…nu am cum sa ma cac la ala la usa, ca ai lui stau in blaj in rest nimic nou saluta-l pe caine din partea mea acum ma uitam pe mesajele tale din arhiva si m-am speriat cate rahaturi ai scris…am terminat cu licenta porc da, sunt absolvent, 17 ani de studii numa ca vreau sa ma apuc de masterat sa scap de armata hi hi hi vezi ca peste o saptamana sau doua vin acasa incalzeste-mi loculsi boraste toate bunatatile care le-ai mancat cat am fost la cluj salut

This is Bob. Nu diferă foarte mult de varianta din realitate. Doar că aici el e fratele mai mare.

Iată şi câteva replici d-ale lui Haker:

Forwarded message

Date: Wed Jul 3 22:23:37 2002

ce faci porc mai iesi shi tu pe afara nu mai invata atata ca o viata ai (hehehe pe draq stai shi invata ca altfel boschetar ajungi) m-am angajat intr-un alt loc shi prima zi de munca a fost super: am intarziat 2 ore, m-a muscat cainele de la depozitul unde tocmai ma angajasem, am fost la spital shi am asteptat 1 ora ca sa-mi faca o injectie cu 5 studenti de fata

YEAH ce super a fost!

ce super e sa muncesti! shi sa traiesti pe lumea asta de cacat!

Bah da macar am castigat ceva in ziua asta de pomina: a inceput sa-mi placa muzica Rock.

bah sa nu te prind ca iti intra accentul ala din Cluj in sange ca vin eu shi til scot gata ca sunt nervos sal

Forwarded message

Date: Sat Jun 1 00:37:31 2002

— bah acum ca tot a trecut ziua ta te anunt ca tot nu ti-am facut cd-ul da macar ai trait cu ideea o zi)

— la teza am 3 variante pentru a trece in a 12

— a: 1. nota cinci si promovare directa

2. nota patru, sase in lucrare si promovare directa

3. nota trei, sapte in lucrare si promovare directa

— bah sunt muncitor, bineinteles din nou sclav la o firma de instalatii car toata ziua de la etajul 4 lazi cu scule shi alte porcarii da am castigat in 9 zile cat mai demult in doua luni la nea Vasile (900.000). IMI IAU CD-R PORC

o sa iasa cd-urile pe banda shi pentru ca am dat dovada de potential shi perseverenta (de sclav)
s-au hotarat sa ma mai angajeze dupa inceperea vacantei inca o luna – da-mi niste titluri de carti sf celebre

— vezi poate ajungi draq in strada (nu pierde apartamentul din cauza la impozitul ala tampit ca nu am unde sa ma mut daca raman corigent) mars

Forwarded message

Date: Sun May 19 00:50:28 2002 sal a zis mamica sa nu scriu prostii de ziua ta asha ca o sa ma abtin… pe DRAQ

ce faci boule? cum te cinstesti de ziua ta? ia zi mancare nu? mananci ca porcu din banii nostri adica din banii mei porc porc porc porc porc porc asha sa se oftice mamica (zicea sa nu te injur de ziua ta) na! porc bah vezi

poate crapi de la atata mancare bah sa vezi ce faza cu referatu la franceza: am dus referatu ca sa aflu ce? ca mai aveau inca vreo trei de la mine din clasa referate cu poponauti cred ca 90% din scriitori francezi sunt poponari asha ca m-am scos shi akum sa-ti dau shi o veste buna ti-am facut cd-ul de ziua ta gata ca ma duc sa navighez sal porc

Subject: Fwd: killing you

Date: Wed, 28 Aug 2002 21:39:30 +0300
Forwarded message

Date: Fri Mar 29 21:58:30 2002
da mah da-mi un hamster ca vreau sa fac experimente pe el o sa incep cu un test de inot shi dupaia cu unu de zbor cd-ul va mai sta pe hard ceva timp bah sa te uiti de blugi largi in second hand vezi ca iar a venit 700.000 telefonul in luna in care ai fost aici (PORC!)
sal

Haker a fost de câteva ori pe la Bob. Nici măcar cu ocazia asta Bob n-a lăsat-o mai moale. Seara, când Haker pica de somn, Bob îl da afară din camera sa, să aştepte până pe la 2, când termină plimbările hamsterii. Atunci Haker stătea şi dormita la bucătărie, înjurând atât hamsterii scârboşi, cât şi pe Bob.

I-am zis lui Bob să facă o excepţie, să-l lase pe Haker

să doarmă. Nu, nu, nu, nu se poate, hamsterii trebuie să se plimbe. Dar dacă doarme Haker, ce, nu se pot plimba? Nu, nu, nu, că poate i se urcă în pat şi omoară pe vreunul! Lasă-l dracului, e un porc!

Când au plecat împreună acasă, Haker a furat din punga hamsterilor nişte castraveţi, să aibă ce mânca pe tren. Bob s-a simţit tare jignit şi încă o dată şi-a confirmat că Haker chiar e un porc. Cum să furi din mâncarea şoarecilor?

100. Out

Buru desenează la computer. Sunt parcă nişte munţi, un soare roşu, zăpadă sau mai bine zis mult alb, linii negre şi ceva roşu.

Bulibuleatorul trece de la Şura, la Slon, la mine. Fumul se strecoară încet din plămâni în creier. Tragem câte vreo patru-cinci fumuri, ne aşezăm şi ne uităm la Buru cum desenează. În acest timp mâna continuă să înainteze pe creier, din ce în ce mai rapid.

Cred că a ajuns fumul şi la el, uite ce desenează! Zice Slon. Ne înglodăm în desenul lui Buru, nu mai putem ieşi de acolo. El observă şi ne întreabă dacă nu ne deranjează. Dacă vă gruzeşte, nu mai desenez, zice.

Nu, nu, desenează, e fain, zice Slon. Cuvintele trec pe lângă capul meu. Totul devine lunecos, fragmentele de realitate încep să mă ocolească. Simt cum se apropie căderea. Demult nu am mai simţit aşa ceva.

Încerc să gândesc mult asupra cuvintelor pe care le aud, dar nu reuşesc să prind firul. Cuvinte… râsete… muzică… desenul lui Buru… desenul… tu… băieţii… nimic…

Sentimentul tot mai clar al ieşirii din minţi. Mintea ca o gumă de mestecat. O mesteci, o mesteci, îşi pierde aroma, gustul. O scuipi. O înghiţi. Se amestecă cu resturile de mâncare şi o înghiţi. Mintea ta înghiţită de tine. Devii ca o baterie ce nu mai poate fi reîncărcată.

Rămân doar eu şi cu Buru. Simt că nu am nici o salvare, că acum chiar am să-mi scuip mintea, că o să cad definitiv în groapa care mă atrage demult.

Mă trezesc ba într-un loc, ba în altul. Totul e lichid, simt că înot şi că apa mă trage la fund. Încerc să mă ţin la suprafaţă, dar e tot mai greu.

Ţi-e rău?, mă întreabă Buru. Nu ştiu. Nu ştiu nimic. Cafeaua intră tot mai greu în mine. Simt cum se opreşte în gât şi ezită.

Mă ridic, dar e prea târziu. Voma izbucneşte din mine, nu mă mai pot opri.

Tu nu eşti acasă, iar cineva umblă prin lucrurile tale, se uită la poze, trage pârţuri, face mişto de tine, se pişă într-un colţ al unei camere. Tu nu eşti acasă şi cineva sună la uşă. O deschizi şi întinzi mâna. Dar degeaba.

Buru şterge desenul.

Pe playlist merge *Lali Puna*. Nu ştiu cine e, cum arată, de unde e, câţi ani are. Muzica ei îmi face vânt, mă ajută să mă desprind. Mă scufund. Ochiul se închide singur, nu mai am nici o putere asupra lui. Departe se aude *Lali Puna*. Din ce în ce mai departe.

E o călătorie grea, apăsătoare. De data asta ştiu că n-am să scap. Simt cum peste ceea ce a fost mintea mea se aşază straturi de întuneric. Care mă apasă tot mai rapid, ritmic. Ies din lumea animalelor, una caldă, veselă şi intru în lumea vegetalelor.

Sunt un vânt ce aleargă din ce în ce mai repede pe la rădăcinile ierbii. Gândacii tot urcă în sus, furnicile mişună pe lângă mine.

Noapte. O lungă fugă, cădere în noapte.

Întoarce-te, Yo, mă auzi, întoarce-te, acolo nu e bine, acolo nu te aşteaptă nimeni.

Nu e decât o cădere în noapte. Un fir de viaţă ce aleargă prin iarbă, o pasăre pe cer, nişte personaje de desene animate, un ochi ca o gumă de mestecat, creierul se deschide.

101. 15 litri de ciorbă! Ce zici?!

Iar o să avem pui!!!, spune Bob încântat. Ce combinaţie ai mai făcut?, îl întreb. Da-păi l-am pus pe tati cu fiică-sa care îi e şi strănepoată, cam aşa, ca să nu intrăm în complicaţii. Bă Bob, îi zic, o să te bată

Dumnezeul şoarecilor, ce-i bagi în incesturi?

Bob deşi se mai sperie câte-odată de faze de-astea, îi trece repede. În ultima jumate de an, de când s-au înmulţit incesturile provocate de Axinte al nostru, adică Bob, şi Greta, Leana noastră?, la început au văzut la ştirile de la ora 5 că proprietarul magazinului unde-şi lăsa hamsterii era pedofil şi tot ce vrei. Nu întâmplător l-a amânat pe Bob de vreo cinci ori, probabil că vroia să i-o tragă. Apoi a ars şi următorul magazin unde şi-a lăsat Bobiţă şoarecii. Jesus te avertizează, ai grijă, i-am zis.

Cineva se fute în baie. Se aud cutii căzând, capacul de pe budă, gemete, pleoscăituri, apa duşului şi râsete. Cel mai tare mă amuză femeile brusc metamorfozate după futai. Înainte: supărate, îngâmfate, deştepte… După: hi-hi-hi! Ha-ha-ha!, îşi saltă curu' lor satisfutut între masă şi aragaz, neştiind nici ele ce mai au în cap, să-s concentrate la alt organ. Femeile…, cum zici tu şi Paraziţii. Şi încă o vorbă a ta: cum să nu te enerveze curvele?

Porc împuţit, marş acasă! Idiot cretin, boule! Greta zbiară de tremură posterele de pe pereţi. Din partea lui Bob – nici un zgomot, probabil stă cu capu-n pământ.

Marş acasă imbecil prost, nu vezi că nu ai ce mânca?, ce stai aici şi te împuţi ca o vacă? Marş acasă!

Bob tace. Greşeala lui, se gândeşte, probabil, e că şi-a anunţat de mai înainte plecarea acasă. Acum, ce dacă s-a răzgândit, ca de obicei, de altfel? Dar Greta continuă să-l futǎ la cap s-o taie acasă, că nu mai poate respira… Ce americanii s-au ţinut de promisiuni?… Problema mea e că-s

prea civilizat…, no…, ce dreacu…, gândeşte Bob în astfel de situaţii.

Apare şi Greta la bucătărie. No, am încercat să-l conving pe Bob să mute şoarecii în debara, da' nu vrea, spune că-i prea frig…

Bob iese din apartament să-i ia de mâncare Gretei. Tot încearcă să o îndoape aşa ca ea să fie mulţumită. Jertfeşte, chiar dacă el n-are ce mânca. Îi face tot felu' de mâncare, iar el culege firimituri de pe masă şi le bagă într-o cană de cacao. Cărase odată de acasă, din Braşov, un cuptor preistoric. Ce pizza o să trag io când o să-l aduc, ce plăcinte şi torturi! Până la urmă, deşi l-a cărat până-n Cluj, a făcut o pizza naşpa din el şi l-a băgat ba în debara, ba pe un bufet… Gratiile cuptorului le-a băgat la şoareci. No…, nu-i prea rentabil… Să fi fost cu microunde, atunci da pizza!

Bob e foarte mândru când îi iese bine vreo mâncare sau când aduce ceva de-acasă. No, l-am auzit odată spunându-i Gretei, am adus de-acas' fasole din care-au ieşit 15 litri de ciorbă, ce zici?! Şi în acest timp îşi bătea cu un deget pe buze, iar cu o mână burtosul.

Ca orice om civilizat, Bob ascultă uneori ce zic semenii lui. Mai bine zis seamăna, Greta, că de alţii nu ascultă. Greta i-a zis odată că are picioarele crăcănate, de atunci Bob nu mai poartă pantaloni scurţi, că i-i ruşine. Deşi mie nu mi s-a părut că ar avea probleme cu picioarele, am văzut şi mai crăcănaţi în pantaloni scurţi…

Se aude cum cineva se screme la budă. Genul feminin. Iar buda va fi murdară de căcat, iar atmosfera va fi ca după o armă biologică. Căcat…

102. Hard Rock Café

Bosu e răcit, îşi tot suflă nasul şi râde. Sunt rupt de oboseală. Ne terminăm vinul din pahare şi ser'us! Îmi amintesc de vremurile bune, când veneam cu taxi până la Bosu, băgam un pâh şi citeam bancuri de pe net. Odată Bosu s-a făcut aşa de varză, încât chema tot barul în care eram să vină împreună cu noi a doua zi la pădure şi să băgăm iarbă. Şi asta pare o fază de banc.

Ajungem lângă Music Pub şi o cotim la stângă. Pub-ul s-a schimbat, peste tot numai feţe noi. Pe pereţi măşti care par a fi ale consumatorilor trecuţi de 60 de ani. Un aer plin de fum. O rumoare care te face să încerci să vorbeşti doar când eşti beat.

Oboseala trece odată cu berile. Uite-i şi pe Nick, Mihnea şi nişte prieteni de-ai lor. După o bere ne invită în Hard Rock.

Ieşim din Pub cu sentimentul pe care-l ai după ce te-ai întâlnit cu un prieten vechi şi-ţi dai seama că nu mai ai ce discuta cu el. Urcăm în maşini şi o tăiem în Obs.

Acolo îl ascultăm pe bătrânul Ozzy. Oboseala mi s-a transformat în prostia din timpul beţiei. Ieşim, băieţii o taie în Mănăştur. Ne întreabă dacă să cheme un taxi. Nu, nu e nevoie, ne vom plimba un pic.

Îi zic lui Ski că nu e chiar aşa departe. O iau în direcţia care mi se pare corectă. Tot mergem, becurile sunt tot mai rare. La un moment dat nu mai recunosc nimic. Mergem în noapte, printre case în construcţie, case care se prăbuşesc. Găsim un taxi.

Abia la vreun kilometru de bloc reuşesc să-mi dau seama unde suntem. Până acolo doar senzaţia că ne aflăm într-un alt oraş, după un război mondial. Totul e cenuşiu.

Peste câteva ore Ski trebuie să plece. Nu mă mai culc, zice el, oricum trebuie să mă trezesc imediat. Aprinde veioza şi se întinde pe pat, cu faţa în lumină. Adoarme.

Peste câteva ore se trezeşte, e tot cu lumina în faţă, îmbrăcat, cu bocanci. Se uită la ceas. Nici măcar nu şi-a dat seama cum trenul s-a dus.

103. Sign in

Jocurile de computer pot fi foarte aproape de realitate. Dar pot fi şi foarte aproape de halucinatoriu.

Îmi amintesc de malacul bodigard al unui director de firmă universală, dar în special de jocuri. Ăla a stat o noapte întreagă la un joc cu cască video. Malacului i se futuse hardul spre dimineaţă. Nu mai ştia care e realitatea. Când cineva deschidea uşa el a vrut să se arunce pe geam. Avea şi un pistol în mână.

Aşa că am hotărât să facem cu Slon un joc. Să se numească *Pizdeţ* şi să conţină în el bucăţi nu numai din

realitate, dar şi din galiunice.

Prima regulă a *Pizdeţului* e să nu se termine niciodată, cu cât mai mult înaintezi, cu atât mai mult sfârşitul să se depărteze. Un joc care începe de la un joint şi care ajunge la alt joint.

Personajul principal trebuie să fie un rupt, care e impus de ceva, cineva să se rupă, apoi e urmărit pentru faptul că se rupe.

Armele lui trebuie să fie măştile, adică ţoalele, faţa lui serioasă în relaţiile sociale, zâmbetele, convorbirile politicoase, dar şi bâta, şi pistolul, şi mitraliera, şi avioane, şi, în cazul limită – un fum mare de ciupercă deasupra pământului, care va relua totul de la început.

Jocul trebuie să conţină toată reţeta: faze care te pricalesc, care te gruzesc. Cel care joacă trebuie să aibă impresia că şi el trage în piept atunci când asta o face şi eroul.

Ieşim cu Slon la balcon, mai tragem un fum, deja ni se pare că facem parte din jocul ăla. Ce monotonie futută, zice Slon. Bine că ne-am apucat de joc. Uite la ăla!

Un tâmpit se roteşte cu căruţa de câteva ori la sensul giratoriu. Iau binoclul şi mă uit la el. Cel mai mişto e că ei nu-şi dau seama că cineva se uită la ei, au impresia că nimeni nu le vede expresiile lor de cretini fututi care ar vrea în UE şi NATO, zice Slon. Dar uite că noi îi vedem! Căruţaşul are o faţă de miserupist absolut, un pic îngreţoşat. Ţine într-o mână un bici, cu alta hăţurile.

Probabil că se crede Mihai Viteazu sau cel puţin Terminator.

Uite şi o gagică băgându-şi un deget întreg în nas. Scoate un muc şi se uită mirată la el. Uite şi câţiva muncitori care vor să schimbe un panou publicitar. Unul e căţărat sus, are o faţă de Iliescu nebărbierit în timp ce se uită cu o privire tâmpă la cururile femelelor grase de peste patruzeci de ani.

Hotărâm să-i băgăm pe toţi în joc. Jocul trebuie să fie pe net. Altă regulă ar fi ca ăla care accesează *Pizdeţul* să-i aducă ceva din viaţa sa. Pentru asta ar trebui să facă un fel de test la început. Dacă pici testul, nu te joci.

Personajul împreună cu jucătorul trebuie să-şi aleagă muzica, locurile unde se va desfăşura acţiunea. Trebuie să facem *Pizdeţul* ca pe un Kubik-Rubik, pe care oricum nu l-ai întoarce ar fi bine, în esenţă ar rămâne acelaşi. Să-l poţi începe de oriunde, dar să nu se termine nicăieri, căci combinaţiile de situaţii de continuări să fie cu atât mai multe cu cât mai multe ar fi accesările.

În fine, jocul ăsta ne-a prins prea mult. Şi i-am făcut doar începutul. De-abia i-am făcut câteva poveşti de început.

Personajul jocului trebuie să aibă acces la realitate, adică nepărăsind jocul să poată să se uite la ştirile ce merg atunci, să se uite sau să asculte *13/14 cu Andrei*, de exemplu, sau să citească *Lolita*.

Unica limită a jocului este că eroul şi deci şi jucătorul să fie sincer, să răspundă prin reflexe spontane, altfel totul

să se prăbuşească.

Am lucrat atâta deja la jocul ăsta că am vrea să rămânem cu totul în el. Azi când am vrut să băgăm o iarbă – n-am mai fumat, ci am accesat jocul şi am fumat cu personajul nostru. A fost foarte mişto.

Dup-aia ne-am uitat la desene animate şi te-am chemat şi pe tine. Căci şi tu eşti acolo. La trei dimineaţa personajul a hotărât că e timpul să se uite la basketul din NBA. În rândul invitaţilor de onoare era şi Jack Nicholson.

104. Cablu, îîî?!?!

Când ţi-ai luat un televizor Bob a fost atât de supărat pe noi că n-a mai vorbit aproape o lună. Umbla cu capul în jos şi doar: salut… La început nu mi-am dat seama care-i treaba, dar apoi totul a devenit evident. Când trecea pe la noi prin cameră, în drum spre balcon, nici nu se uita înspre televizor, iar dacă se uita, afişa pe faţă expresia unei mari scârbe, ca în cazul în care se simţea foarte jignit şi băga un: rahat…

Televizorul ca televizorul, dar când a aflat că l-am unit la cablu, aşa, să încercăm şi noi, că poate merge şi TV-ul prindea vreo 30 de canale, Bob se oftica de nu mai putea. Cu capu'-n jos, cu bolfele trase spre pământ, cu ochii roşii şi tulburi Bob se oftica şi gândea. Până la urmă i-a venit o idee. Auziţi, io cred că-i unit cablu, că n-are cum să prindă aşa de bine… Dacă-i unit ar trebui să-l dezunim, că altfel o

să primim amendă, no…

Dup-aia ne-a spus că a vorbit cu tat-so, că ăla i-a spus că amenda ar fi între 5 şi 10 milioane. Până a trecut prin apartament şi Patrocle, inginerul nostru, care se mutase în căminele din Mărăşti, Bob în fiecare zi ne amintea de amendă.

Apoi când a venit Patrocle, Bob entuziasmat a adus repede o şurubelniţă, un scaun şi: no…, hai să vedem dacă nu-i unit cablul! Noi tocmai ne uitam la un clip cu *Staind*. Şi buf!, ecranu' albastru. Ce pula mea se întâmplă?

Şi îl vedem pe Bob, fericit, săltându-şi curu'-n sus de emoţii, intrând în apartament: v-am zis io că-i unit, v-am zis io!, no gata!, l-am dezunit, no! A fost una dintre clipele alea când vroiam să mă ridic şi să-i fut una. I-am spus să stea pe curu' lui, că putea măcar să întrebe înainte. Aşa că ne-am dus încă o dată cu Patrocle şi am unit cablul înapoi. Bob, iar: amendă 10 milioane… bla-bla, no…

Cablul fusese unit cu vreo doi ani în urmă, când Patrocle era şi el chiriaş aici şi îşi adusese TV.

Peste vreo două zile am deschis iar ferestruica pe care Bob o trântise cu ciudă, explicându-i frumos că pute a pişat de şoarece, de-aia o deschid şi el ca de obicei s-a simţit foarte jignit şi cu vocea îngroşată de emoţii a trântit un: No, să fim serioşi acuma!!! Apoi ecranul televizorului s-a făcut iar albastru.

Am căutat şurubelniţa, dar nu era la locul ei. Bob avusese grijă. Până la urmă am încercat cu cuţitul, n-a mers nici aşa. Imediat s-a auzit uşa apartamentului şi i-am

văzut faţa scârbită, imperativă şi întrebătoare a lui Bob, aplecat peste burtă, peste scară: Îîîî?!?!?!

Când a venit Patrocle şi l-a întrebat de ce a scos cablul, că toată lumea nu ştiu de ce se gândea la Bob, el a răspuns: nu io!, nu io, că eu eram în apartament când l-au scos!

Am încercat să-l unim iar, dar acum era deconectat de la altă cutie, care era încuiată. Probabil că Bob le-a zis să-l dezunească, fiindcă el n-are televizor, altfel nu-mi explic, a zis Patrocle. Doar a stat aşa doi ani şi nimeni n-a avut treabă. Apoi dacă vedeau că e conectat ilegal veneau sigur, măcar să vă spună că nu e frumos, dacă nu să vă dea amendă.

Când peste câteva zile unisem TV-ul la o antenă şi mă uitam la un meci, la pauza de ţigară, Bob m-a întrebat: no..., ce se aude, mai prinde vreun post?!?!

Şi un banc: soţia unui mare admirator de-al lui Bridgitte Bardot a hotărât să-i facă soţului o surpriză cu ocazia zilei lui de naştere. Şi-a tatuat pe o bucă un B şi pe cealaltă alt B. Când apare şi soţiorul acasă: dragă, ţi-am făcut o surpriză!, şi-şi dă chiloţi-n jos. Soţul se uită la fundul ei şi: Cine-i BOB?!

105. Shut down

Azi, iubita mea, îţi voi aduce trandafiri. Îţi voi lua cei mai frumoşi trandafiri albi. Afară va fi noroi, ca de obicei.

Petalele vor fi albe-albe, printre ele va fi cocaina.

Mă voi căra în rând, cot la cot cu blocurile până acasă. Mă voi roti pe ziduri, voi măsura distanţa care îmi mai rămâne cu numărul *down-urilor* de graffitti de pe ziduri.

Îţi voi da trandafirii şi tu îmi vei zice că vai, nu trebuia, apoi îmi vei spune că aşa trandafiri n-ai mai văzut în viaţa ta. Şi ce ţepoşi sunt!, uite, eşti tot zgâriat pe mâini, uite cum îţi picură sângele pe podea, hai să-ţi pun pansamente.

Lasă, îţi voi zice, nu mai contează. Vei mirosi îndelung, vei spune că nu ai mai văzut trandafiri care să miroase aşa. Voi veni lângă tine şi îmi vei ridica mâinile. Picăturile de sânge vor cădea pe petalele albe, unii trandafiri se vor face roşii.

Sunt fericită, îmi vei spune, nu m-am simţit niciodată înainte aşa. Nici eu, îţi voi răspunde.

Va începe să ningă, vei deschide fereastra şi te vei bucura. Iubitule, îmi vei spune, hai să facem un om de zăpadă. Vom sări pe geam, ne vom tăvăli prin zăpadă, vom fi ca doi oameni de zăpadă.

Apoi zăpada ne va acoperi cu totul. Ni se va face cald, bine, şi ne vom dezbrăca. Mergem?, te voi întreba. Mergem. Te voi ţine de mână şi ne vom rostogoli prin zăpadă până ne vom face un glob mare-mare. Atunci nu voi mai şti unde eşti tu, unde sunt eu.

Iubito, uite ce trandafiri albi ţi-am adus!

106. End of the night *sweet delight sweet delight the endless night*

„Realms of bliss Realms of light Some are born to Some are born to Some are born to

End of the night End of the night End of the night End of the night"

Încearcă să rămâi acolo, la capătul străzii, al privirii, la capătul nopţii şi al minţii tale. Lasă-te acolo, nu te mai întoarce. În lumea prieteniei şi a dragostei.

Jim sare prin iarbă, râde, iarba se face nori, norii – o noapte cu aburi calzi, totul e departe, aici este totul. Toate uşile duc aici. Aici ajunge liftul. Aici ajunge şi doamna cu scara. Aici prin nirvana se opreşte şi Cobain.

Aici e locul unde nu poţi merge mai departe, fiindcă ai ajuns deja. Monştrii calzi ai conştiinţei se joacă cu noi şi noi râdem de ei, foarfecele continuă să taie perdele şi feţe de mese. Mama nu-mi zice nimic, din contra, e bucuroasă şi ţine perdelele ca să le pot tăia.

Facem un cerc în jurul unui foc. La chitară cântă Cobain, vocea – Vâsoţki, în jurul focului – şamanul Morrison. Focul ne intră prin ochi, prin nări şi se joacă cu creierii noştri. E capătul drumului, dar călătoria nu s-a terminat, ochii noştri văd, urechile aud, mâinile ating corzile întinse.

Apare şi Henry pe o bicicletă. Cobain aprinde o pipă

care face multe-multe cercuri. Jim trage din pipă şi dansează. Suntem deasupra păsărilor. Suntem la aceeaşi altitudine cu Dumnezeu. Dumnezeu e cu noi. Ştii, îi zicem, noi de fapt nici nu credeam că exişti! Ştii, noi suntem de fapt atei!

Râdem cu toţii. E un râs calm, trădează liniştea instalată demult în noi, liniştea pe care nimic nu ar mai putea-o clinti. Îl chemăm şi pe Ozzy?

Sufletele ce stau cu noi, printre noi, sunt atât de multe şi totuşi nu e o mulţime, e ca şi cum ai fi singur sau cu cel mai bun prieten şi liniştea şi bucuria te-ar cuprinde şi nimeni n-ar deschide uşa să te deranjeze.

Îi vedem pe moşnegii de la The Doors cu un nou vocalist care s-a îmbrăcat ca Jim, dansează ca el, cântă ca el. Dar nu e el. Moşnegilor le tremură mâinile, dar cântă mişto, ca şi atunci când erau tineri şi nebuni. Dar acum sunt în mintea copiilor, ei chiar cred că ăla e Jim când închid ochii.

Jim vrea să le facă o farsă. Înlocuieşte vocalistul tânăr şi nu mai respectă mişcările pe care le-a învăţat ăla pe de rost, aruncă suportul microfonului, ia un gât de whisky, stropeşte spectatorii, sare, îşi împinge colegii de formaţie, acum ramoliţi, ţipă. Toţi sunt înnebuniţi. Toţi au uitat că e doar un spectacol, că e doar muzică.

Vâsoţki intră într-o puşcărie şi le cântă celor care şi-au pierdut speranţa. Ochiul se închide, zidul dispare, fereastra se măreşte, ne înghite pe toţi.

Cineva adoarme cu *Tropicele* lângă el. Îl visează pe

Henry care îi povesteşte mai departe. Se trezeşte buimac, deschide cartea: asta am visat sau am citit?

107. Send

Ţi-ai făcut bagajele. Pe o parte ţi le-ai şi dus deja.

Lucrurile mele sunt aruncate în mijlocul camerei. Trebuie să decid ce să iau şi ce nu. Să văd câţi bani mai am ca să ştiu unde am să plec.

Ne uităm la un film. Nu vorbim, aşa e de câteva zile. Ne plimbăm ca muţii prin cameră, ca muţii ieşim, mâncăm.

La un moment dat personajele filmului încep să se fută. Noi începem să fluierăm, aşa cum mi-ai zis că făceai în copilărie când la televizor arătau faze porcoase. Râdem, ne comportăm de parcă totul ar fi normal.